

ЛИЙ МАЙКЪЛС

МАГИЯТА НА ЕЗЕРОТО

Превод от английски: Теодора Котева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Ресторантът бе наскоро построен и се смяташе за един от най-модерните в Минеаполис и Сейнт Пол, затова по обяд бе винаги препълнен. И днес непреклонният оберкелнер отпращаше групи разочаровани посетители, ала щом видя Александра, суровото му лице се разтопи в усмивка:

— Госпожице Джакъби, ей сега ще ви намеря маса. Делова среща с клиент ли имате?

— Не, Джордж. Идвам за тържеството на госпожа Адлър. На бебешкия прием.

— В залата направо. И поздравете баща си от мен!

— С удоволствие... щом го видя. — Алекс бавно си запроправя път сред масите. Спря за миг на вратата, смаяна от бъркотията и веселието в залата.

Закъсня не по вина на секретарката си. Шарън ѝ позвъни според нарежданията — петнайсет минути преди началото на тържеството, но Алекс искаше да прегледа материалите по случая, върху който работеше, а после проведе и онзи неотложен телефонен разговор...

Естествено, събралите се десетина млади жени бяха започнали без нея. Шведската маса бе все още подредена, но купчината използвани чинии подсказваше, че бяха приключили с обяда и всеобщото внимание бе насочено към същността на приема — струпаните на масата пакети с пъстроцветни опаковки.

Джоана Адлър вдигна очи от миниатюрната пижамка, която тъкмо измъкваше от кутията, и възкликна:

— Ето я и Алекс Джакъби! Нима се е откъсвала от поредния казус, за да ни удостои с присъствието си? Трогната съм до дъното на душата си, честна дума!

— Не започвай пак, Джоана — сбърчи носле Алекс. — Забрави ли колко пъти аз съм те чакала за обяд? — Тя взе чиния и си сипа препълнена лъжица салата от раци, добави филийка ръжен хляб и стрък маруля.

— Кога ли ни е стигало времето? — Джоана стана от мястото си и тръгна към Алекс. Походката ѝ бе загубила обичайната си грациозност, а роклята не можеше да скрие напредналата бременност.

Не бяха се виждали от няколко седмици и Алекс неволно премигна от удивление.

— Знам, нося се като танк, имам чувството, че скоро ще се затъркалям. — Джоана радушно прегърна Алекс. — Ако знаех, че ще дойдеш, щях да изчакам с отварянето на твоя подарък. Чудесен е, Алекс. Ще го запазя като скъп спомен завинаги, няма да го давам на малкия, за да не го счупи.

— Радвам се, че ти е харесал — промълви Алекс и напрегна паметта си. Преди няколко дена помоли Шарън да потърси подарък за бебето на Джоана. А после? Шарън каза ли ѝ какво е купила?

Алекс с болка си помисли за подаръка, който възнамеряваше да направи специално за това бебе. Преди седем месеца, когато Джоана ѝ съобщи радостната вест, ѝ се стори, че има предостатъчно време да изпълни замисъла си — да ушие малко юрганче от разноцветни парчета. Веднага набави материалите.

Но половин година се оказа недостатъчна. Алекс бе подценила заетостта си в службата и финото синьо-розово юрганче остана наполовина скроено, прибрано в шкафа до канапето в апартамента ѝ. И щеше да стои там до следващото разчистване на къщата, когато щеше да го изхвърли, за да не ѝ напомня за поредното неосъществено добро намерение.

Тя преглътна тъжната въздишка. В качеството си на кадрови директор в банково инвестиционна фирма, Джоана сама знаеше как лети времето, когато си на отговорна длъжност.

— Излизам в отпуска по майчинство за шест седмици — сподели Джоана, докато разтваряше розовата опаковка на друга кутия. — Да ви призная иска ми се да остава въкъщи известно време.

Чуха се удивени възклицания. Алекс мълчаливо се присъедини към тях. Кадрови директор да домакинства?!

Джоана застана с ръце на кръста:

— А вие питали ли сте се... Някоя от вас замисляла ли се е какви усилия ми коства обуването на чорапогащник всяка сутрин? Сега ще имам дребното удоволствие да ходя боса, когато си поискам!

Оберкелнерът се появи с телефон в ръка:

— Госпожице Джакъби, за вас е.

Алекс обърна гръб на смеещата се група.

— Извинете ме, но сметнах за необходимо да ви уведомя, че господин Морган ви търси. — Гласът на Шарън звучеше тревожно.

Прииска ѝ се да изругае. Шефът ѝ Невил Морган знаеше отлично, че е на тържествен обяд с приятелки; лично му го съобщи предния ден. Независимо от това, щом някой от съдружниците в престижната фирма „Пенс Уитфийлд“ щракнеше с пръсти, подчинените му скачаха и зарязваха всякакви странични ангажименти.

— Идвам веднага, Шарън — примирено рече Алекс. Последните две хапки от деликатесната салата ѝ загорчаха. — Връщам се на работа — съобщи тя. — Ще ме извините, но напоследък в службата е доста напрегнато.

— И малко изнервено, бих казала, след като изгониха Кейн Форестал — подметна русокоса жена, застрахователен агент.

— Как така „изгониха“? — учуди се Алекс. — Той е в отпуска.

— Много колегиално! — разсмя се жената. — Съдружниците от „Пенс Уитфийлд“ не излизат в отпуска, Алекс. Разправят, че са го уволнили.

— Нищо чудно — намеси се друга млада жена, търговски директор. — Последната му сделка едва ли е зарадвана някого в „Пенс Уитфийлд“. Да се изложи така...

— Клиентът ни остана доволен от развитието на нещата — сконфузено каза Алекс.

— Да се откаже от поглъщането на конкурентно предприятие, когато всички предпоставки са налице? — Гласът звучеше язвително. — Алекс, не бъди наивна. С Кейн Форестал е свършено. Някой многообещаващ младок скоро ще седне на мястото му.

— Той е в отпуска — повтори Алекс.

Ала разговорът отекваше в съзнанието ѝ, докато бързаше към бляскавия небостъргач, в който на цели три етажа се помещаваше най-крупната юридическа фирма в Минеаполис и Сейнт Пол. „Съдружниците от «Пенс Уитфийлд» не излизат в отпуска.“ Вярно. Русокосата бе права. Никой не отсъстваше със седмици като Кейн Форестал...

Не е твоя работа, смъмри се Алекс. Тя бе обикновен служител в „Пенс Уитфийлд“ и не бе длъжна да знае къде е Кейн Форестал и

какво прави в момента. Освен това той бе експерт по сливането и поглъщането на предприятия, а тя постъпи при адвокатите, занимаващи се главно със завещания, имения и попечителства. Контактите им се изчерпваха със съвместната работа по едно-единствено дело и няколко незначителни разговора на коледния банкет, пред кафе машината, във фойето и по пътя към гаража. Коя е тя, за да я известяват с какво се е заел Кейн Форестал!

Щом Алекс влезе, Шарън вдигна поглед от монитора на компютъра си:

— Господин Морган каза веднага да отидете в кабинета му. Не спомена защо ви търси, но в обедната почивка свика заседание на групата. Ето протокола, който донесе секретарката му.

— По дяволите — измърмори Алекс, — казах му, че ще отсъствам.

— Приятелката ви хареса ли кристалното бебешко шише?

— О, да. Значи това си купила? — отвърна Алекс, без да вдига очи от листа. — Каза, че подаръкът е чудесен. Благодаря, Шарън. Без теб съм загубена. — Тя приглади стегнатата си френска плитка и се запъти към кабинета на Невил Морган.

Няма нищо страшно, ще видиш, мислено се успокояваше тя. Случвало се е и друг път шефът да вика насаме някой от адвокатите, за да обсъдят бъдещ проект.

Като един от единайсетте съдружници в „Пенс Уитфийлд“, Невил Морган разполагаше с просторен, ъглов кабинет с ламперия, дебел килим и впечатляващ изглед към центъра на Минеаполис, откриващ се от прозореца зад бюрото му.

Среброкосият адвокат тъкмо оставяше телефонната слушалка, когато секретарката му въведе Алекс.

— Извинете, че пропуснах заседанието — каза тя, — ако знаех, щях да променя плановете си.

— Не беше наложително да присъстваш. Но, разбира се, не бих желал да ти стане навик да пропускаш сбирките на групата. Извиках те по друг повод. — Невил Морган се облегна назад с широка усмивка и ѝ посочи стол. — Александра, какво ще кажеш да прекараш няколко седмици в Дулут?

Дулут?! Как ли би реагирал, ако му каже истината? Не че имаше нещо против Дулут, никога не бе ходила там; известно ѝ бе само, че е

малко градче на западния бряг на езерото Сюпириър, чиято най-значима атракция изглежда бе пристанището за превозване на желязна руда. Алекс не виждате нищо примамливо.

Ала знаеше добре, че въпреки въпроса, няма избор, затова седна и покорно скръстя ръце върху бележника си:

— С удоволствие. Какво ще правя там?

Невил Морган се усмихна самодоволно:

— Знаех, че мога да разчитам на теб, Александра. Става дума за имение, разбира се. Един дългогодишен наш клиент, Джефри Уинтъргрин почина неотдавна и тъй като остави богат имот, изпълнителят на завещанието — племенникът му Пол — иска правна консултация. Освен това един от наследниците заплашва да оспори завещанието, като се надява да получи по-голям дял. Така че за да сме сигурни, че нищо не е пропуснато...

Алекс едва сподави стона си при мисълта какво я очаква.

— Ще ти трябват поне няколко седмици да уредиш нещата и да подготвиш първоначалната документация. На първо място трябва да се справим със заядливия наследник. Естествено, можеш да се консултираш с мен по всяко време.

Алекс кимна. Това бе стандартна процедура, през която минаваше всеки бъдещ адвокат. Редовите адвокати се ровеха в хартиите, вършеха черната работа, а старшите съдружници упражняваха надзор и се включваха едва в заключителния етап.

— Ако срещнеш трудности, можеш да се обърнеш за помощ и към Кейн — добави Невил Морган.

Това пък защо? Никога не би й хрумнало да търси съвет от Кейн Форестал относно имения и завещания. Несъмнено той също би се справил с документацията, но в подобна дейност се специализираха редовите адвокати от „Пенс Уитфийлд“, а не шефовете. Да не би да са го понижали? Или, уморен от сливането на предприятия, е пожелал да бъде преместен в друга група? Или...

— Всъщност това е заповед, Александра — поясни Невил Морган.

Тя мълчаливо осмисли намека и накрая попита:

— Искате от мен при най-малкото затруднение да потърся Кейн?

— Малко, голямо... — Той махна с ръка. — Няма значение. Просто намери повод, за да му се обадиш.

— Къде да го намеря? — недоумяваше Алекс.

— В Дулут. Къде другаде?

— Какво прави там? — намръщи се тя.

— Живее в схлупена къщурка на северния бряг на езерото и не говори с никого.

— Ясно. Но щом не говори...

— Всъщност говори, но говори безсмислици. Казал е на секретарката ми, че ще чисти плажовете известно време.

— Ще чисти плажовете?! — Гласът ѝ се извиси в писък от изненада. — Да не е... болен?

— Душевноболен, имаш предвид? За бога, не! Убеден съм, че по този начин се самонаказва.

— Самонаказва се? За какво?

— Той провали последната си сделка с „Куадренгъл“ и иска да ни покаже, че съжالياва. Честно казано, има за какво да се разкайва. Но ние сме разумни хора. Никой не е безгрешен. Всеки от съдружниците е правил по някоя лоша сделка и Кейн го знае. Тъй че едва ли седи там, за да си ближе лютите рани. Наумил си е нещо. Затова искам да отидеш и да разбереш какво всъщност иска.

Алекс надраска името си в ъгъла на бележника.

— Боя се, че все още не ви разбирам.

— Той казва, че не знае дали въобще ще се върне във фирмата.

— Но това е абсурдно.

— Точно така. Ако искаше да напусне, досега да го е направил, но официално се води в отпуска. Трябва да разбере към какво се стреми, за да му предложи необходимото и да го върна тук, където му е мястото. Сделки в неговата област има по цял свят и все него чакат.

Алекс замислено загриза нокътя на палеца си:

— Защо пращате мен, господин Морган? Няма ли да е по-добре, ако отиде някой, който го познава?

— Що за посредник си, Александра? Да не смяташ, че е по-разумно да изпратим някой от съдружниците, та Кейн да се почувства незаменим?

Което не е далеч от истината, продължи наум мисълта му тя.

— Освен това ти имаш основателен повод. В момента в Дулут няма нито данъчни проблеми, нито крупни финансови сделки, нито банкрути, за да изпратим човек от друга работна група.

— А ако той действително не смее да се върне заради провала си?

— Кажи му, че вече сме му простили. Съмнявам се обаче, че ще се задоволи с толкова малко. — Столът на Невил Морган изскърца при ставането му. Очевидно смяташе разговора за приключен, ала Александра упорито продължи да седи.

— Щом ме пращате да посреднича, трябва да знам какво сте готови да му предложите, иначе е безсмислено да ходя.

— Склонни сме да му дадем много. Очаква го повишение, но не е нужно да му го казваш. Ако иска по-голям кабинет, нова секретарка, по-висока заплата...

— Въпреки провала с „Куадренгъл“?

— Всеки може да сгреша. Кейн няма да допусне друг провал, следващия път ще е непогрешим. — Той тръгна към вратата. — Между нас да си остане, Александра, съдружниците са готови на всичко, в разумните граници, за да върнат Кейн на работа. Следобед ще имаш инструкциите ми по имението Уинтъргрин. Досието по случая е у секретарката ми.

Алекс кимна разсеяно. За миг бе забравила официалния повод за пътуването си.

— Справиш ли се успешно, ще получиш добра характеристика, която може да ускори движението ти нагоре по стълбицата, нали ме разбираш? — Той я потупа по рамото. — Дръж ме в течение, Алекс. Разчитам на теб.

Беше почти девет часа вечерта, когато тя приключи с разглеждането на текущите дела, пхна инструкциите на Невил Морган в куфарчето си и излезе от кантората. Първоначално подкара към апартамента си, но някъде по средата на пътя промени намерението си и зави към района на Минеаполис, в който бе израсла. Паркира колата на пустия паркинг пред неголям ресторант и влезе.

„Джакъби“ не се бе променил ни най-малко от детските й години, когато идваше след училище, изсипваше чантата си и се покатерваше на крайния висок стол пред бара, за да си пише домашните под зоркия поглед на баща си. Дори миризмата бе същата

— остър аромат на подправки, пушено свинско и кисело зеле от кухнята, примесен с тежкия дъх на пълните бирени халби.

Мъжът зад бара — едър, с оловно сива коса и щръкнали мустаци, престана да търка чашата и изгледа Алекс от глава до пети. За момент ѝ се стори, че ей сега ще изръмжи: „Къде са ти книгите, момиче?“ Ала Гюс Джакъби каза критично:

— Заприличала си на вейка.

— Имам много работа, татко. — Тя се качи на стол пред бара.

Гюс се замисли над думите ѝ и поклати глава:

— Работата никому не вреди. Но нередовното хранене — то вреди! Ще хапнеш нещо, нали? — Без да дочака отговора ѝ, той отвори вратата към кухнята и се провикна: — Една хубава порция за мойта Алекс!

Тя се усмихна. Беше като ехо от детството. По чудо не се бе превърнала в дебелана. Е, добре, рече си тя, гладна съм, пък и в „Джакъби“ правят най-хубавия шницел в цял Минеаполис.

Гюс взе халба и я напълни от крана зад бара.

— Дръж! — Той протегна пенливото питие към нея.

— Не на празен стомах, татко.

— Пий! Бирата е полезна. Богата е на витамини. И става на кръв. — Той се зае отново с търкането на чашите. — Какво те води насам, и то в делничен ден?

— Утре заминавам в командировка. Ще отсъствам поне две седмици.

— Този път къде?

— В Дулут.

Един от келнерите се появи с препълнен поднос. Изглежда готвачът бе решил да ѝ предложи голяма порция от всяко ястие, което се приготвяше в кухнята. Тя отвори навитата на руло салфетка и взе вилицата.

— Дулут — изсумтя Гюс. — Не можах ли да измъдрят нещо по-добро твоите префърцунени адвокати? Защо не те пратят в Ню Йорк? Или в Париж? Или в Токио?

— И в Дулут хората имат проблеми от правно естество, татко. Работата е отговорна. Изисква много такт и дипломатичност. Но ако успея, ще докажа на съдружниците, че притежавам необходимите

качества. Господин Морган недвусмислено намекна, че това е сериозна заявка за по-висока длъжност.

— Да не би и той да заминава за Дулут? — присви очи Гюс.

Алекс преброи наум до десет.

— Съвсем не. Ако мислиш, че намекът му е бил да преспя с него, дълбоко се лъжеш. Подобно поведение е не само аморално, но и незаконно, татко.

— Много неща са незаконни — заяви цинично Гюс, — но въпреки всичко съществуват.

Търпението й започваше да се изчерпва:

— Остави тези грижи на мен. Аз съм адвокатата, забрави ли?

— Как ще забравя! Нали аз те гледах, докато изкара юридическото училище. Помни, момичето ми! Не се оставяй да те пратят някъде и да те забравят. Дулут! — пак изсумтя той.

— Няма да ме забравят, татко. Вярвай ми. — Тя избута с вилицата макароните към ръба на чинията. — Джордж ти праща много поздравя.

— Кажи му, че като му омръзне да се прави на изискан оберкелнер, с удоволствие ще го вземем обратно при нас.

Алекс се усмихна.

— Непременно. — Тя отпи от бирата. Май имам бъдеще в уреждането на трудови въпроси, помисли си. Получих две задачи в един ден.

В бара влезе мъж на средна възраст. Гюс напълни нова идеално чиста халба и я плъзна по бара към новодошлия с думите:

— Познавате ли дъщеря ми, тя е първокласен адвокат?

Алекс кимна учтиво на човека. Такъв си беше Гюс, откакто го помнеше. Майка й почина от рак, когато бе десетгодишна и той я отгледа сам. Хокаше я по всякакъв повод, ала не криеше гордостта си, щом говореше за нея пред чужди хора.

— Като стана дума — каза Гюс, — раздадох всичките ти визитки, Алекс.

Тя измъкна десетина от чантата си и му ги подаде. Отдавна се бе отказала да го убеждава, че „Пенс Уитфийлд“ и „Джакъби“ нямат обща клиента.

Гюс разгледа една от картичките — класически оформено бяло картонче, изпъстрено с черни букви.

— Нищо особено — отбеляза той. — Защо не сложат снимката ти или нещо по-специално? — Той излъска още една чаша и я постави на полицата зад бара. — Намерих онова нещо, дето майка ти оправяше юрганите с него. Нали го искаше? Горے на шкафчето ѝ е.

— Ах, да! Благодаря, татко, но... — Алекс не довърши. Бе го помолила за обръча преди няколко месеца, когато все още се надяваше да завърши бебешкото юрганче. Ала Гюс бе сменил темата, сякаш, дори след толкова години, нямаше сили да рови в нещата на жена си и Алекс бе предпочела да не настоява. Сега обаче, след като се бе постарал да го потърси, тя не можеше да захвърли усилията му на вятъра.

— Благодаря, татко — каза тя меко и се пресегна през бара да го погали по бузата. — Ще се кача да го взема. После си тръгвам. Трябва да поспя, за да мога да потегля утре рано.

— Дулут — почти с отвращение повторя той. Тя му се усмихна от прага, а той викна подире ѝ: — Не забравяй да се храниш!

Веднъж напуснала пределите на Минеаполис, Алекс не можеше да обърка пътя. Еднообразието на бетонното платно се нарушаваше само тук-там от градче, борова гора или великолепен изглед към някое от десетте хиляди езера на Минесота. Движението по магистралата бе дотолкова улеснено, че тя насочи мислите си към Дулут и двете задачи, които ѝ предстояха.

От инструкциите на Невил Морган личеше, че имението на Джефри Уинтъргрин можеше да създаде сериозни неприятности, дори без разправиите около завещанието. Не бе елементарен претекст, за да я пратят в Дулут.

Ала Алекс се бе сблъсквала с подобни проблеми през трите години стаж в „Пенс Уитфийлд“ и имаше известен опит в разрешаването им. Въпросът с Кейн Форестал обаче бе нещо съвсем ново.

— Изпрацат аматьор да преговаря с човек, който е сключвал сделки по цял свят — измърмори тя. — Същинско безумие!

С такова самочувствие доникъде не се стига, смъмри се Алекс. Щом Невил Морган бе избрал нея, явно бе преценил, че може да се справи. И, стига да успее, той практически ѝ обеща да я направи

съдружник в най-близко бъдеще. Може би, преди да е навършила трийсет, а дотогава имаше само още три години...

Алекс зърна табелата на Дулут, тъкмо когато изкачи един хълм, а от другата страна започваше дълго спускане в най-гъстата и лепкава мъгла на света. Видимостта бе не повече от десет метра, пътните знаци изобщо не се виждаха, но тя се страхуваше да намали скоростта, за да не би някой, по-запознат с района, да налети отзад върху колата ѝ.

Обикаля из града близо час, преди да открие къщата, където секретарката ѝ бе уредила да отседне.

Когато Шарън ѝ препоръча частния пансион, Алекс възприе идеята скептично. Имаше нужда от уединение, за да работи, а не от приказлива хазяйка; как щеше да се оправя без обслужване по стаите или най-малкото без ресторант на разположение. Ала Шарън я увери, че е по-скоро странноприемница, отколкото частен дом, и предлага необходимия за по-дълъг престой уют.

Алекс се впечатли от пръв поглед. Домът бе необикновен — внушителна тухлена постройка от времето на Гражданската война, сгушена сред борова горичка на дискретно разстояние от улицата. Мъглата ѝ придаваше призрачен, но не зловещ вид.

Тя се регистрира в книгата за гости и последва пиколото с куфара и портативния компютър до стаята. Шарън не бе щадила средствата на „Пенс Уитфийлд“; бе ѝ резервирала цял апартамент с голяма баня и всекидневна. Алекс огледа луксозната мека гарнитура, бюрото, леглото с балдахин и въздъхва блажено. Помоли пиколото да ѝ донесе чай и вдигна телефона.

Най-напред реши да потърси Кейн Форестал. Защо да отлага? След седмия звън Алекс прекъсна връзката:

— Чудесно! — измърмори тя. — Пропуснах да попитам господин Морган как се разговаря с човек, който не вдига телефона. — Тя се загледа в адреса, който Невил Морган ѝ бе дал. После си спомни мъглата. Но защо, внезапно се зачуди тя, някой ще излиза от къщи без наложителна причина в такова време? Ядосана, Алекс отново набра номера на Кейн Форестал и остави телефона да звъни. Десет, двайсет, двайсет и пет...

Чу се щракване и след моментно колебание плътен глас каза:

— Форестал.

Алекс винаги бе смятала гласа на Кейн Форестал за неоченимо богатство. Беше едновременно ясен, мек и плътен като кадифе. Но сега прозвуча малко троснато, сякаш го бе събудила.

Тя погледна часовника. Не, няма да се извинява, дори ако го е вдигнала от леглото! В един часа на обяд?

— Господин Форестал, аз съм Александра Джакъби. Обаждам ви се, защото...

— Какво им липсва на господата от „Пенс Уитфийлд“ днес? — В тона му се долови насмешка. Алекс прехапа устни и каза предпазливо:

— Боя се, че не ви разбирам. Аз съм в Дулут по работа. Става дума за едно имение. Невил Морган предположи... — Тя дочу тих женски глас да казва: „Да си тръгвам ли, Кейн?“ Без да закрива слушалката, той отговори: „Разбира се, че не. Разговорът не е важен.“ Нещо изскърца до него. Алекс с досада помисли, че е пружината на леглото. Значи не е спял... Ето защо ѝ се наложи да набира два пъти и да изчаква двайсет и пет извънявания, докато ѝ отговори. Тя продължи невъзмутимо: — Той предположи, че може би познавате семейството. Името на клиента е...

— От къде на къде ще го познавам?

— След като живеете тук, допуснах...

— Адвокатите никога не допускат нищо, госпожице Джакъби. Невил не ви ли каза, че съм отшелник тук?

Алекс стисна слушалката:

— Господин Форестал, действително имам нужда от вашия съвет.

— Не виждам защо. — Той звучно се прозя. — Вие сте достатъчно компетентна.

— Поласкана съм, господин Форестал, но...

— О, не го приемайте лично. Не ви правя комплимент. Нямахте да сте в „Пенс Уитфийлд“, ако не бяхте компетентна. Тъй че вършете си работата, госпожице Джакъби. Убеден съм, че ще се справите отлично.

И затвори телефона.

ВТОРА ГЛАВА

Алекс скръцна със зъби и остави слушалката преднамерено внимателно, въпреки желанието си да я тресне с все сила. Да го вземат дяволите! Можеше поне да я изслуша.

И онзи намек за компетентността ѝ? Явно Кейн Форестал въобще не си спомни коя е. А преди три години, когато тя съдейства на екипа му по делото „Съливан“, бе оценил по достойнство работата ѝ. Бе споменал, макар и между другото, че се е справила отлично; подобно признание не получи никой от собствения му екип. Как можа сега да ѝ каже, че е компетентна само защото фигурира във ведомостта на „Пенс Уитфийлд“? Каква обида!

Не е професионално да се разсъждава така, смъмри се Алекс. Не взимай подмятанятията му присърце. Имаш важна задача.

Тя бавно пое въздух и повтори упражнението шест пъти — трик за разтоварване от стреса, който бе научила в правния факултет. После позвъни на клиента си, ала секретарката му ѝ заяви, че Пол Уинтъргрийн е твърде зает, за да я приеме същия следобед.

Той можеше да си го позволи. Ден повече или ден по-малко в разходи за адвокат нямаше да ощетят банковата му сметка, като се има предвид наследството, което му предстоеше да получи. Междувременно ѝ се откриваше възможност да поработи по случая „Кейн Форестал“, да измисли друг подход.

Чаят ѝ бе донесен на сребърен поднос върху истинска дантелена покривчица от пълничка жена с побеляла коса и старомодна престилка на цветя.

— Аз съм старшата икономка госпожа Кийт — представи се тя. — Ако ви е нужно нещо специално по време на престоя ви, известете ме. Стараем се да угаждаме на гостите.

— Имате ли факс? — попита Алекс, на което госпожа Кийт отговори без колебание:

— Разбира се. Може да ви инсталират един тук, в стаята, ако желаете. — Тя хвърли поглед към леко полюшващите се от вятъра

завеси. — Боже мой, ще измръзнете. Пиколото не ви ли предложи да затвори прозорците?

Чак сега Алекс забеляза, че е настръхнала. Дали от студ, или от хладното държание на Кейн Форестал?

— Май не му оставих време да предложи — отвърна тя, — защото веднага го изпратих за чай.

Госпожа Кийт се завтече да затвори капациите.

— Въздухът над езерото е доста влажен при мъгла, направо се просмуква в кожата.

— Езерото наблизко ли е? — Алекс направи крачка към прозореца, но видя единствено стелещата се мъгла.

— Да. Затова климатът е по-мек през цялата година.

— На това ли му казвате „мек климат“? — Алекс потрепери. — Студ посред лято!

— Май не познавате добре града? — усмихна се госпожа Кийт.

— Изобщо не го познавам. — Алекс измъкна от куфарчето си листа с адреса на Кейн Форестал. — Ще ме упътите ли?

— С удоволствие. — Госпожа Кийт постави на носа си малки кръгли очилца и погледна написаното. — О, не е далеч.

— Не ме надценявайте — подметна Алекс.

— Тогава ще ви го начертая. За по-сигурно.

След като икономката си отиде, Алекс бавно изпи чая си и запрелиства папката с документи на имението Уинтъргрин — копие от завещанието на Джефри Уинтъргрин, изрезките от вестници, съобщаващи за различни събития от живота му, както и обявата за смъртта му. Ала мислите ѝ бяха другаде.

Да се обади пак на Кейн Форестал ѝ се струваше безсмислено, а да дразни лъва в собствената му бърлога бе най-малкото рисковано, но нямаше избор. Трябваше да установи пряк контакт, не можеше да преговаря с безплътен глас. Дано не ѝ затръшне вратата под носа!

Тя затвори със замах папката и взе ключовете за колата.

Мъглата бе станала по-гъста и Алекс се зачуди дали изведнъж няма да се окаже в Канада, докато най-накрая съзря първия ориентир, който госпожа Кийт ѝ бе отбелязала, и оттам лесно намери пътя.

Постройката на посочения адрес обаче съвсем не отговаряше на описанието на Невил Морган. „Схлупена къщурка“? Вярно, „палат“ би било преувеличено, но не можеше да се каже, че е барака.

Бе спретната, солидна, непретенциозна къща с етаж и половина, боядисана в сивкавокафяв оттенък, почти сливащ се с околния пейзаж. Пощенската кутия край пътя носеше надпис „Ингълнук“. Пердетата на прозорците и подредените до стената дърва за горене говореха за добре поддържано домакинство, а не за място, където някой временно се е подслонил.

Алекс провери да не е сбъркала адреса. Номерът съвпаднаше. Освен това в двора бе паркирано огненочервено ферари, което вместо регистрационен номер имаше табелка „съвършен“.

Няма грешка, рече си Алекс. Невил Морган правилно бе преценил Кейн Форестал. Човек, окачил такава помпозна табелка на колата си, не би доволствал дълго с „богатствата“, намерени по плажовете.

Тя остави колата си на пътя и се качи на верандата пред най-близката врата на къщата. Ала Кейн Форестал очевидно не желаше компания, защото никой не отговори на позвъняването ѝ. Алекс упорито затропа по вратата, докато юмрукът ѝ заболя.

Нещо изшумоля зад гърба ѝ и тя рязко се обърна.

Подала глава над живия плет на съседния двор, жена на средна възраст ѝ каза услужливо:

— Няма го вкъщи.

— Колата му е тук.

— Излезе с колелото.

— Така да е — намръщи се Алекс. — Дали ще се прибере скоро?

— Не знам. Може би. Той често излиза.

— Нищо чудно. — Алекс измъкна визитна картичка от чантата си и се облегна на стената, докато измисли каква бележка да ѝ остави. Накрая написа:

„В изблик на колегиална благосклонност, бихте ли ми се обадили? Отседнала съм в частния пансион и държа на мнението ви по моя случай.“

Тя мушна визитката в процепа на вратата.

Апелът към колегиална благосклонност би следвало да подейства, каза си Алекс. Подобни жестове бяха обичайна практика в

адвокатските среди.

Тя се върна в пансиона и остатъка от следобедна посвети на завещанието на Джефри Уинтъргрийн — явно творение на Невил Морган, чийто стил прозираше във всяка фраза.

Кейн Форестал не се обади.

Алекс помоли госпожа Кийт да ѝ донесе вечерята в стаята и докато чакаше, влезе в банята. Отпусната блажено във ваната, тя се замисли върху следващия си ход. Ами ако той просто е скъсал визитката ѝ и я е хвърлил в кошчето?

Не се предавай, окуражи се тя. Не е сигурно, че не иска да разговаря; може още да не се е прибрал.

После сама се присмя на себе си. Какво ще прави с колело в тази мъгла?

Тогава може би изчаква, за да я изнерви, и ще се появи след ден-два. Значи трябва да запази спокойствие и да се преструва на незаинтересована.

Или пък възнамерява да преговаря от позиция на силата и няма да започне, докато някой от съдружниците лично не дойде да си побъбрят. Той е експерт по договарянията. И ще издържи на напрежението по-дълго, отколкото самата тя.

В такъв случай рано или късно тя ще трябва да застане пред Невил Морган и да признае, че не е успяла дори да се срещне с Кейн Форестал.

Какво пък, остава имението Уинтъргрийн, примиренчески реши Алекс. Следователно няма да седи със скръстени ръце и да чака. А ако успее умело да изглади нещата там, провалът няма да е пълен...

— Капитулантка! — изрази презрението си тя. — Готова си да се откажеш, преди да си започнала!

И все пак, повишението в службата вече ѝ се струваше неосъществима мечта.

Потънала в мисли, Алекс едва чу потрепването на вратата на всекидневната. Ето, госпожа Кийт ѝ носи вечерята, а тя се излежава в изстиналата вана и мечтае!

— Един момент, госпожо Кийт — провикна се Алекс, — идвам!

Навлече тъмнозелената хавлия, която висеше на вратата на банята, уви с кърпа мократа си коса и обу чехлите. При отварянето на

вратата обаче тюрбанът ѝ се размота и тя се наведе да го оправи, като успя да изрече:

— На масата, ако обичате.

Отговор не последва. Никой не влезе.

Алекс отметна кърпата от лицето си. На мястото, където очакваше да види ведрата усмивка на госпожа Кийт, зърна широк гръден кош.

Тя с ужас затвори очи. Когато плахо повдигна клепачи, посетителят ѝ стоеше търпеливо на мястото си със скръстени ръце. Алекс вдигна очи към Кейн Форестал.

Лицето му бе по-скоро впечатляващо, отколкото красиво, сякаш изсечено от даровит скулптор — с квадратна челюст, правилен нос и изпъкнали скули. Тъмносивите му очи в момента изразяваха пресилено недоумение.

— На масата? — попита мило Кейн Форестал. — Хм... Щом настоявате, макар че, да си призная, ми се струва малко ексцентрично. Това ли имахте предвид, апелирайки към моята колегиална благосклонност?

Лицето на Алекс пламна в миг, въпреки продължителните упорити тренировки за овладяване на тази реакция, след които бе готова да се закълне, че никога нищо няма да я смути.

— Искях да кажа на госпожа Кийт къде да остави вечерята ми — притеснено поясни тя. — Стана недоразумение.

— Да. Очевидно — рече той сериозно, ала в очите му проблесна лукаво пламъче. — Искрено съжалявам, госпожице Джакъби, но трябва да внимавате какво говорите, за да не допускате недоразумения.

— Бихте ли се махнали оттук? — тросна му се Алекс. — Нямам намерение да стоя и да споря в този вид. — Но тутакси размисли. А ако наистина си отиде? И опита по друг начин: — Само почакайте да сваля хавлията...

Шеговитата усмивка разтегли устните му. Отново прозвуча като покана, реши Алекс и понечи да се поправи:

— Искам да кажа...

— Устройва ли ви да изчакам долу, докато се съвземете, госпожице Джакъби?

— Да, много любезно от ваша страна — сконфузено промълви Алекс.

— Не се безпокойте, няма да изчезна. Вие сте твърде... забавна, за да ви зареже човек.

Тя затвори вратата и като се облегна на нея, промърмори:

— Едно на нула за него.

Дявол да го вземе! Успя да я подведе по най-изтъркания начин — с пошли двусмислени подмятания.

Тя се отблъсна от вратата. Сигурно я мисли за наивна. Скоро ще се убеди, че се е лъгал; никога вече няма да реагира по този начин. Ще му покаже, че не се смущава от подобни намеци.

След броени минути Алекс заслиза по стълбите съвършено спокойна. Откриваше ѝ се възможност да разговаря с него, следователно мисията ѝ нямаше да завърши с тотален крах.

Забеляза го, удобно разположен в едно от кожените кресла на вестибюла и съсредоточен във витража над входната врата. Процеждащата се светлина изостряше още повече чертите на лицето му и хвърляше сребристи отблясъци върху тъмната му коса. Какъв ли ще бъде след трийсет години, замисли се Алекс. Висш държавник или адвокат, който със самото си появяване ще разбунва духовете в съдебната зала?

Той стана да я посрещне. Алекс не пропусна мимолетното му одобрително изражение при вида на нефритенозелената рокля без ръкави, която плътно прилепваше към стройното ѝ тяло, придаваше ѝ изисканост и неподправена женственост.

Изненадах го, триумфално отбеляза тя. Не се хванах на неговата въдица и му доказах, че вулгарните забележки съвсем не са ме трогнали. Кейн Форестал трябва да е наясно, че не ми липсва самочувствие!

Ала той не изрази никакво мнение. Единствените му думи бяха:

— Тъй като очаквахте вечерята си, аз...

— Забравете за нея.

— Но защо? — искрено се учуди той. — Не бих искал заради мен да останете гладна! Позволих си да запазя маса за двама ни в трапезарията.

Алекс подозираше, че той очаква отказа ѝ, затова отвърна:

— Чудесно хрумване, господин Форестал.

— Наричай ме Кейн, в знак на колегиална благосклонност, Александра — каза с тих, почти хриплив глас той.

Интимен шепот! Алекс се подразни от неговата тактика, ала му отправи широка безизразна усмивка:

— Алекс, ако нямаш нищо против. — И се запъти към трапезарията.

Просторната стая побираше доста маси, като повечето се оказаха заети. След като госпожа Кийт ги настани край камината, Алекс си поръча шери, а Кейн — уиски и сода.

— Знаеш ли, едва намерих визитната ти картичка — рече той. — При отварянето на вратата тя отхвъркна и попадна в процепа между къщата и верандата. Цял следобед се мъчих да я измъкна оттам.

— Какво усърдие! — В гласа ѝ се прокрадна лека ирония.

— Трябваше да я намеря. Можеше да се окаже нещо важно. Защо просто не я остави на кухненската маса?

— Нима е било отключено?

— Разбира се.

— И защо не? — подметна Алекс. — При такава хрътка в съседния двор...

— Имаш предвид Елинор? Да, тя е много внимателна. — Той замълча. — И тъй, с какво мога да ти помогна, Алекс? В изблик на колегиална благосклонност, естествено.

Келнерът сервира напитките им. Алекс прокара пръст по ръба на чашата в напразен опит да овладее топлината, плъзнала към бузите ѝ.

— Като начало би могъл да престанеш с неприличните намеци, Кейн. Безсмислени са. — Тонът ѝ бе поучителен, сякаш майка хокаше детето си. — Във всеки случай не вярвам да ти доставят удоволствие. За професионалист като теб...

Веждите му леко се повдигнаха.

— Да разговаряме като колеги и всичко ще бъде наред! — Тя бе готова да го потупа дружески по ръката, но се въздържа. Би било твърде фамилиарно. Вместо това отпи от шерито и смени темата: — В момента работя по случая „Уинтъргрийн“.

— Уинтъргрийн?

— Не си ли чел вестници, откакто си в Дулут? Нима не знаеш за смъртта на Джефри Уинтъргрийн?

— А, да! Чух. За оня плейбой Пол ли работиш или за другия?

Тя се престори, че не е чула определението и насочи вниманието си към по-важната информация.

— Значи е вярно, че Ралф Уинтъргрин ще оспорва завещанието?

— Знам ли? — сви рамене Кейн. — Доколкото разбрах, Ралф твърди, че му било обещано значително повече, отколкото пише в завещанието, и е възмутен, задето братовчед му Пол получава големия пай. — Той поклати глава и се усмихна.

— Какво смешно има?

— Това, че действително работиш по случая „Уинтъргрин“.

— Защо да не работя? — Тя го изгледа настойчиво.

— Бях решил, че са те пратили от „Пенс Уитфийлд“ да преговаряш с мен.

Тя се постара да премигне с наивно недоумение:

— За какво да преговарям?

— Не се преструвай, Алекс! Едва ли има човек във фирмата, който да не е научил, че съм се скрил тук.

Тя сведе поглед към безупречно бялата покривка на масата.

— Да, плъзнаха слухове — призна Алекс, — но бях твърде заета, за да им обръщам внимание.

— Е, радвам се, че не си замесена в някакъв заговор.

Келнерът поднесе предястието. Алекс с пресилен интерес започна да изучава съставките му, но успя да разпознае само резенчета домати и гъби, останалото бе загадка.

Ала тежестта в стомаха ѝ не се дължеше на непознатото предястие. На какво тогава? Не трябваше да се чувства нелоялна — не го излъга, просто не му каза цялата истина.

— А защо си се скрил? Ако не е тайна, разбира се.

— Защото съм работил предостатъчно.

Несериозният му тон ѝ подсказа, че той няма никакво намерение да напуска фирмата, но Алекс реши да продължи играта:

— И отсега нататък ще иманярстваш по плажовете на Дулут?

— Точно така. — Той възнагради прозорливостта ѝ с усмивка.

— Защо именно в Дулут? А не във Флорида или на Хаваите?

— Там е пренаселено — изсумтя той. — Предпочитам езерото Сюпириър заради тишината и спокойствието. Няма толкова туристи.

— А от какво ще живееш? Как ще плащаш наема за къщичката?

— Като започнат да не ми стигат парите, мога да стана доставчик на плавей.

Алекс едва не се задави, преди да каже:

— Нима се търси подобна стока?

— Естествено. При това на плажа я има в изобилие, а в складовете на Минеаполис и Сейнт Пол дават луди пари за нея. Мога съвсем лесно да забогатяя.

Алекс предпочете да не коментира. Гласът му звучеше сериозно, което обаче не означаваше, че казва истината. Тя прие думите му като увертюра към преговорите, макар цялата идея — Кейн Форестал да търгува с плавей — да ѝ се струваше твърде фантастична.

Келнерът се появи отново с телешкото, което Алекс си бе поръчала, и някаква риба за Кейн. Младата жена така и не разбра какъв вид е, въпреки че главата, перките и опашката си бяха на мястото. Тя извърна очи и попита:

— Онзи надпис на пощенската ти кутия... „Ингълнук“? Името на собственика ли е?

— Не. „Ингълнук“ означава „край огнището“, тоест онова кътче, където е най-уютно, когато над езерото бушува буря.

Алекс сбърчи вежди:

— А госпожа Кийт ми каза, че климатът бил мек.

— Права е — увери я Кейн. — Зимата тук е по-топла, а лятото — прохладно, защото водата действа като гигантски геотермичен източник.

— Не разбирам.

— Цяло лято езерото акумулира топлина, а през зимата бавно я отделя. Затова бризът през лятото е по-хладен от околния въздух.

Алекс си спомни вятъра, нахлуващ през прозореца в стаята ѝ, и потрепери.

— Тъй че разполагаме с естествена отоплително охладителна система. И то безплатна. Викаме ѝ „магията на езерото“.

— Значи няма да ти трябва кой знае колко плавей, за да си платиш сметките за парно и ток.

— Именно — усмихна се той.

— Въпреки всичко не бих казала, че е чудесно. Средата на август е, а ми се иска камината да е запалена.

— Защото не си подходящо облечена за Дулут. — Той плъзна поглед по голите ѝ ръце. — Нямам нищо против роклята ти. Просто не е съобразена с тукашния климат.

Сама си го изпросих, отбеляза Алекс.

— Трябва да знаеш, че лятото тук трае около две седмици.

— А какво възнамеряваш да правиш през останалото време? Не можеш да бродиш по плажовете и през зимата.

— Не съм се замислял — сви рамене Кейн. — Може да опитам дърворезбарство.

Как ли пък не, помисли Алекс. Не се е замислял, защото е очаквал да си бъде вкъщи още преди настъпването на зимата. Какво ли може да го върне там, където му е мястото?

— Не те разбирам, Кейн — поклати глава тя. — Невероятно е, че си готов да зарежеш кариерата си, която явно обичаш и в която несъмнено преуспяваш.

— Какви мили думи, Алекс!

— Нима нищо не може да те върне към правото?

— Абсолютно нищо.

Алекс сподави въздишката си. Бе се озовала в задънена улица.

Келнерът прибра празните чинии и предложи:

— Тази вечер имаме богат избор на десерти. Разполагаме със седемпластова шоколадова торта и...

— Дай я насам! — поръча Кейн и стрелна Алекс с поглед: — Така и така няма да плащам сметката.

— Много колегиално! — усмихна се кисело тя.

— Сигурно си на служебни разноски. Защо да не се възползвам от още една богата вечеря за сметка на „Пенс Уитфийлд“?

Алекс си поръча плодова салата и келнерът ѝ поднесе ягоди, къпини и пъпеш в кристална купа със столче. При първата хапка обаче тя внезапно осъзна причината за самодоволството на Кейн и насладата ѝ от сочната ягодка в миг се изпари.

Глупачка! Той те използва! За експерт като Кейн Форестал нищо не остава скрито. Вероятно вече знае, че имението Уинтъргрин е само предлог. Прозрял е, че си в Дулут, за да преговаряш с него и следователно всяка негова дума ще стигне до ушите на Невил Морган и останалите шефове. Използва те като вражески шпионин за предаване на дезинформация към отсрещната страна!

Едва не попаднах в клопката му, упрекна се Алекс. Нищо чудно! Кейн Форестал бе специалист в словесните битки на четири очи. Да

преговаря с него в настоящите условия, бе като да се дуелира в тъмна стая с противник, носещ очила за нощно виждане.

Но как да възстанови равновесието на силите? По-точно, как да наклони везните в своя полза?

Кейн екзалтирано възхваляваше вкусовите качества на многослойната шоколадова торта. Убеждаваше я колко е загубила, като е избрала обикновена плодова салата.

Отговорът на дилемата ѝ я осени съвсем ненадейно и тя безцеремонно го прекъсна:

— Виж какво! Да сложим картите на масата! Подобен проблем не се решава с недомлъвки.

Ръката на Кейн замръзна във въздуха с пълна вилица шоколад, черешов пълнеж и бита сметана.

— Да говорим като зрели хора — упорито продължи Алекс. — Кажи! Какво искаш от „Пенс Уитфийлд“, Кейн?

Той я изгледа изпитателно.

— Значи ме излъга, че не си дошла да преговаряш?

Алекс не обърна внимание на печалната нотка в гласа му:

— Не се преструвай, Кейн. И ти излъга, че ще търгуваш с плавей. — Той не срещна погледа ѝ и Алекс, доволна от преимуществото си, продължи: — Не мога да ти обещаю нищо, но съм упълномощена да предам всяко твое желание на съдружниците.

— Май повече ми харесваше с мократа кърпа на главата — промърмори мъжът.

— Все едно, че не съм те чула. — Тя поръча кафе, после скръсти ръце и се наведе напред: — Слушам те.

— Но аз не искам нищо, Александра.

— Не ти вярвам.

Той набоде нова хапка от десерта и я заразглежда замислено.

— Може би само още едно парче торта за къщи. Не бих отказал. Що се отнася до „Пенс Уитфийлд“, не зная откъде да започна.

ТРЕТА ГЛАВА

Кейн не каза нищо повече по въпроса.

Алекс предпочете да не настоява и не се възпротиви, когато той смени темата и заговори за току-що откритата изложба в Института по изкуствата в Минеаполис.

Ако наистина му е толкова хубаво в Дулут, защо ще ходи в столицата да се възхищава от изкуството, запита се Алекс. Значи бе попаднала в целта! Бе нарушила душевното му равновесие, иначе той никога не би признал, че е бил там.

Тя мълчаливо отпиваше от кафето, като само от време на време подхвърляше по някоя дума и мислено се усмихваше. Сега той знаеше позициите ѝ; оставаше да размисли сериозно и да ѝ каже какво точно иска; с протакане нищо не би постигнал, по-скоро би загубил.

Щом успееше да го убеди, че ще играе честно, че предложението е изгодно за него — той щеше да преговаря с нея. Сигурна бе в това!

Гордееше се със себе си. Навреме бе открила и разрешила основния проблем: дуелираха се като противници, а всъщност бяха от един отбор; използваша различни средства, ала целта бе обща. Сега, с открити карти, можеха заедно да потърсят компромисно решение.

Май все пак ставам за посредник, реши Алекс.

Поседяха още около половин час, поговориха за изкуство, танци и театър, след което тя го изпрати до външната врата и подметна:

— Помисли по въпроса. Щом си готов да разговаряме, аз съм на разположение.

— Не се съмнявам. Имението ще ти отнеме доста време.

Госпожа Кийт мина покрай тях и Алекс ѝ кимна за поздрав. После се усмихна и протегна ръка на Кейн. Нямахше да се изненада, ако мъжът я поднесе към устните си с театрален жест на криворазбрано кавалерство. Но той не го направи; просто за миг задържа пръстите ѝ в топлата си силна длан и потъна в мъглата, превърна се в загадъчен силует.

Мина ѝ през ум, че му липсват само каскет и лула...

Алекс замечтано се запъти към стаята си. Ако не бе толкова късно, с радост би позвънила на Невил Морган да му се похвали. Той щеше да остане доволен от напредъка ѝ.

Но чувството ѝ на удовлетворение се дължеше и на нещо друго — тази вечер тя спечели в двубой срещу майстор от висока класа! Досега винаги бе харесвала тихата страна на правото; драматичните моменти в съдебната зала и напрегнатата атмосфера около масата за преговори бяха удоволствие за колегите ѝ, но не и за нея; тя предпочиташе първо добре да обмисли проблема в кантората си и после да действа. Отсъждаше правилно и при внезапно възникнали спорове, даваше компетентни съвети на място, ала този стил на работа не бе нейната стихия. Винаги след подобно натоварване въздъхваше облекчено.

Тази вечер обаче определено остана доволна от себе си!

Може би преди две години бе постъпила малко прибързано, като реши да влезе в групата по завещанията, имененията и попечителствата. Тогава атмосферата за работа и областта на действие изглежда я устройваха. Нима бе подценила своите способности? Избрала бе най-лесния път, обръщайки гръб на предизвикателството и риска от нестандартното мислене?

Нека само Кейн се върне в „Пенс Уитфийлд“ и тя ще го попита дали не би я взел в своя екип. Вярно, не познаваше до съвършенство закона в тази област, но би могла да го изучи. Стига Кейн да преценеше, че тя има необходимите заложби. Тогава той може би щеше да се съгласи да ѝ бъде наставник, да я обучи на всички тънкости в професията...

Когато Алекс влезе в апартамента си, госпожа Кийт тъкмо отмяташе дебелията покривка на леглото.

— Приключвам! — избърбори тя. — Искях да свърша, преди да се качите, но...

— Не бързайте! — разсеяно каза Алекс. — Приятно е някой да се грижи за теб. Извинете, задето в последния момент промених плановете си за вечеря. Не очаквах господин Форестал.

Госпожа Кийт потупа възглавниците.

— Не се притеснявайте.

Сигурно е очаквала дълго да се сбoguваме и се е разочаровала от деловото ръкостискане, помисли си Алекс.

Защо хората не вярват, че мъж и жена могат да работят заедно, без да имат сексуална връзка? Дори Кейн се бе подвел от тези старовремски схващания с двусмислените си намеци.

Не! Не се бе подвел, а умишлено ги подхвърляше, за да я смути. И почти бе успял.

Госпожа Кийт занесе куп нови кърпи в банята и се появи с използваните:

— Готова съм — съобщи със задоволство тя. — Приятни сънища. Ако ви е хладно, в шкафа има допълнително одеяло.

Вероятно би останала да ме завие и да ми почете, ако я помоля, каза си Алекс и се усмихна. Тук щяха да я разгледат!

Тя приближи до прозореца и леко отдръпна пердето. Мъглата се бе поразсеяла и се откриваше изглед към тъмната хладна повърхност на езерото, чийто отсрещен бряг се губеше някъде в далечината.

Алекс пусна пердето. Лениво съблече роклята си, събу високите обувки и облекчено размърда пръсти. Нахлузи тъмнозелена сатенена нощница и взе четката за коса. Независимо колко бе уморена, тя никога не заспиваше, преди да е разресала косата си. Ритуалът бе един от малкото спомени за майка ѝ — всяка вечер, докато Хана Джакъби старателно сресваше косата на дъщеря си, двете разговаряха надълго и нашироко за изминалия ден, като накрая майка ѝ задължително я сплиташе на плитка за през нощта...

Алекс сподави прозявката си, остави четката и отиде да приготви дрехите си за следващия ден. Недовършеното бебешко юрганче се оказа най-отгоре в куфара ѝ. За какъв дявол го бе взела? Бе го грабнала сутринта на излизане от апартамента! Може би, защото обръчът за съшиване на юргани бе все още в колата, на задната седалка, където го подхвърли, като излезе от ресторанта на баща си?

— Как можа да ми хрумне, че ще имам време да шия? — измърмори тя, докато гасеше лампите. Дори новата обстановка не ѝ попречи бързо да заспи.

На следващата сутрин Алекс тъкмо привършваше закуската си, когато мъжът от рецепцията влезе в трапезарията:

— Госпожица Джакъби? Търсят ви по телефона.

Тя допи кафето си и го последва към вестибюла, като се опитваше да отгатне кой я търси. Бе готова да се обзаложи, че е Кейн.

Имал е цяла нощ за размисъл и не иска да протака с отговора си. Правилно!

Ала мекият приглушен глас отсреща бе на Пол Уинтъргрин. Алекс печално поклати глава. Не трябваше да се поддава на мечтите си. Бе недопустимо в нейната професия!

Кабинетът на клиента ѝ се намираше в реконструирана стара сграда, недалеч от търговския център на града; бе модерно обзаведен, с изключение на позлатеното бюро с изящна резба, разположено под странен ъгъл в средата на стаята. Щом секретарката я въведе, Пол Уинтъргрин се изправи иззад бюрото. Беше на не повече от трийсет и пет години и не по-висок от самата нея. Косата му бе започнала да оредява и дори безупречно ушитият костюм не можеше да скрие склонността му към напълняване.

— Госпожице Джакъби, извинете, че не ви приех вчера. — Гласът му звучеше по-фамилиарно отколкото по телефона, а ръкостискането му бе вяло и отпуснато.

Алекс се изкуши да му напомни, че той ще плаща времето ѝ, без значение пропиляно или оползотворено. Но се въздържа.

— Радвам се, че можахте да наминете тази сутрин. — Той се обърна към секретарката си: — Либи, ако обичаш, донеси ни кафе. И резервирай маса за двама в моя клуб. За един часа, да речем. Ще обядвам с госпожица Джакъби.

Алекс се настани на стола до бюрото, който той ѝ посочи.

— Много мило от ваша страна, господин Уинтъргрин, но не е необходимо.

— Напротив. Това е най-малкото, което мога да направя, след като ви накарах да чакате вчера. — Той отпрати с жест секретарката си и седна зад бюрото. — Наричайте ме Пол. Щом ще работим заедно... — Той се усмихна. — Много се радвам, че Невил ми е изпратил теб, Александра.

Усмивката му бе сладникава, ала хладната пресметливост в погледа му накара Алекс да потръпне. Как го нарече Кейн? Оня плейбой Пол? Колко точно казано!

От опит знаеше, че най-ефикасният начин да се справиш с любвеобилните клиенти бе да минеш незабавно към деловата част. Тя извади папката от служебното си куфарче и я разтвори на коленете си.

— Господин Уинтъргрин, прегледах завещанието на вашия чичо, както и всички документи по имението... — Той не повтори поканата си да минат на „ти“. — ... но не открих нищо, свързано със заплахата на вашия братовчед да оспори завещанието — продължи Алекс. — Разполагате ли с някакъв документ по този повод? Може би ви е написал писмо относно намеренията си?

— О, не — поклати глава Пол Уинтъргрин. — Той въобще не е контактувал с мен и се съмнявам, че някога ще го стори. Ралф е малко сприхав. Шуми около завещанието за пред хората, иначе нищо не би направил.

Пол можеше и да е прав; той познаваше братовчед си по-добре от нея. Но от друга страна...

— Защо не ми разкажете за него? — предложи Алекс.

Според думите на Пол, Ралф бе най-малкото неудачник.

— Бащата на Ралф бе черната овца в семейството — обясни той — и дядо го лиши от наследство. Тъй че от къде на къде Ралф ще има претенции към завещанието на чичо Джефри, не мога да проумея. Доколкото разбрах от слуховете, които се носят, според него чичо му бил обещал да го направи пълноправен наследник.

— Как му е обещал? Кога? В последните си минути? Или на някое семейно събиране? Или...

— Откъде да знам? На партия шах, предполагам. Ралф все се въртеше из къщата. Във всеки случай, той трябва да го докаже, нали? Не може просто така да влезе в съда и да заяви, че са му обещали това и онова!

— Под въпрос е дали въобще може да се образува дело, ако той няма свидетели.

— Откъде ще ги вземе? — поклати глава Пол. — Икономът на чичо Джефри е почти глух, а всички останали предвидливо изчезваха, когато Ралф се появеше наоколо. Все търсеше пари на заем. Знаем, че чичо Джефри често му пращаше писма по повод финансовите му затруднения...

Ето нещо обезпокоително!

— Писал е на Ралф относно паричните му проблеми? Но защо е трябвало да пише, след като Ралф е бил чест гост в къщата?

Пол сви рамене:

— Джефри бе възпитаник на старата школа. Не уважавате телефонните услуги. Ако искаше да ме покани на вечеря, изпращаше шофьора си с бележка чак дотук.

— Значи Ралф е получавал писма? — бавно каза Алекс.

— Редовно — с досада потвърди Пол. — Старецът бе упорит.

— И в някои от тях е ставало дума за пари?

— Без съмнение — кимна Пол.

— И естествено Ралф ги е запазил? — попита с въздишка Алекс.

— Едва ли. Той е твърде разпилян, за да запази нещо.

Алекс не бе убедена.

— Има ли начин да научим със сигурност какво е писал в тези писма?

— Съществуват копия. Джефри пишеше всичко под индиго. — Пол се намръщи: — Какво има? Какъв е проблемът? Според завещанието, Ралф получава някаква сума; не може да се каже, че е лишен от наследство. Няма причина да оспорва!

— На пръв поглед няма. Но, ако наистина му е обещано...

— Не е възможно. Най-много чичо Джефри да се е пошегувал.

— Въпреки всичко, и най-незначителният намек в някое от писмата, че Ралф няма да има финансови проблеми след смъртта на чичо си, едно-единствено споменаване на завещанието или наследството на Ралф, ще даде възможност на неговия адвокат да го изтълкува като допълнение към завещанието.

— Допълнение? Добавка към вече написаното завещание?

— Точно така.

— Боже мой! — възкликна Пол.

— И ако има нещо такова, аз искам да го знам още сега, преди да сме стигнали до съда. — Алекс затвори папката. — Къде са писмата на Джефри?

— В склада заедно с фамилия архив. Нима ще започнеш веднага? Нека обядваме първо! — запротестира Пол. — Очаква те тежка работа.

Тя дори не подозираше колко близо до истината бе Пол, преди да види склада и купчината кашони с личния архив на Джефри Уинтъргрийн.

Пол прехапа устни:

— Нямах представа, че кутиите са толкова много. Наредих да преместят архива на чичо тук, където малцина имат достъп. Но, Александра, ти не можеш да работиш в тези условия!

Алекс огледа склада и почти бе готова да се съгласи с него. Мястото бе сравнително чисто, осветлението — задоволително...

— Безсмислено е да местим всичко това другаде.

Той я изгледа колебливо за миг, после лицето му се разведри:

— Добре, но ще ти осигуря помощ. Няколко секретарки...

Алекс поклати глава.

— Само ще пречат. Трябва лично да прегледам всяко листче. Но ако ми намерите голяма маса, приличен канцеларски стол и някой Херкулес да мести кашоните, няма да откажа.

Още първите документи подсказаха на Алекс, че Джефри Уинтъргрийн е бил човек със систематичен ум, за който всяка хартийка е имала своята стойност и определено място. Опаковането и преместването обаче бяха създали хаос в някога педантично организирания му архив. Макар и непокътнати, папките и пликовете бяха навързани в пакети, които безразборно бяха нахвърляни в кашоните.

Имаше хиляди досиета от последните четирийсет години. Джефри бе водил отделна папка за всяка фирма, с която бе контактувал, а във всяка категория имаше отделни пликове за направени поръчки, за платени сметки, за касови бележки.

Папките с писма също бяха безредно разпръснати из кашоните. При това се оказаха подредени по дати, а не тематично, тъй че писмото, адресирано до някакъв стар приятел за рождения му ден, се намираще между жалба относно качеството на храната в клуба на Джефри и запитване по повод повишаването на вноските по застраховката му...

Алекс простена. При неговата придирчивост да отделя, защо просто не е разделил кореспонденцията си според получателите, а е наблъскал всичко на едно място?

Е, налагаше се да прочете всяка страница, всяко писмо без изключение. Трябваше да се концентрира и да не пропусне нито дума. Не й беше за първи път да търси игла в купа сено!

След няколко часа — неизвестно колко, тъй като бе започнала да отмерва времето с количеството прегледани кашони — Алекс чу как

вратата на склада изскърца. Предположи, че Пол идва да поднови поканата си за вечеря, която тя учтиво бе отхвърлила. Вече бе склонна да промени решението си. Какво пък, по време на обяда се бе проявил като приятен събеседник. Освен това тя имаше няколко въпроса към него.

Алекс разкърши рамене, схванати от продължителното взирание в купищата документи, и надникна иззад кашоните.

Не беше Пол, а Кейн. Безшумно приближаваше към окъпаната в светлина част на склада, където се бе разположила Алекс. Застана точно пред нея, пъкна ръце в джобовете на джинсите си и огледа невероятния хаос.

— Здравсти. Добре си прекарваш, а? — безгрижно подхвърли той.

— Страшно! — тросна му се Алекс. — А ти какво правиш тук?

— Ами, търсих те в пансиона и оттам ми казаха, че си безследно изчезнала; затова се обадох на Пол да го питам къде е скрил трупа ти и той ме насочи. — Кейн се огледа. — Добре го е измислил! По-оригинално е, отколкото да те удуши и да те покрие с шума. Ще умреш от скука и никой няма да се сети да те потърси тук.

— Много смешно! — Тя се зае отново с купа писма. — Не виждам защо ще удуши някого, когото харесва?

— Не се учудвам. Пол си пада по всяка срещната. Ако те види в този момент обаче, няма да е толкова очарован. Приличаш на миньор.

Алекс го погледна изпод вежди, без да вдига глава:

— Чичо Джефри не е уважавал съвременните улеснения от рода на копирните машини. Доброто старо индиго му е вършело работа. — Тя се вгледа с отвращение в мърлявите си ръце: дори маникюрът и бе обрамчен в черно.

Кейн взе лист от купчината прегледани документи.

— Да. Великият предшественик на ксерокс! — отбеляза той.

— Да ми помогнеш ли си дошъл?

Той пусна листа като опарен.

— О, не! Предположих, че имаш нужда от компания за вечеря.

И си готов за преговори, предположи тя. Чудесно! Алекс се радваше на всяка възможност за разговор с него, но реши да не показва, че държи на компанията му и попита:

— Пак на служебни разноски, предполагам?

— Не, не — самодоволно отрече той. — Аз черпя.

Александра бе искрено изненадана. Писалката се изплъзна от пръстите ѝ и остави мастилено петно върху служебния ѝ бележник.

— Е, хайде, не е необходимо да си толкова шокирана! — успокои я той. — Макар и рядко, аз също се проявявам като кавалер.

Алекс предпочете да не спори.

— Вярно, поогладняла съм — спокойно призна тя и започна да прибира нещата си. Дали да остави листовите на масата, или да ги събере обратно в кашоните? Пол спомена, че малцина имат достъп до склада. Пък и всеки без проблем можеше да ги извади оттам, стига да поискаше...

Кейн задържа вратата на склада, докато тя излезе.

— Не възразяваш, нали? — сериозно рече той. — Питам за отварянето на вратите. Знам, че заклетите привърженички на еманципацията понякога са против.

— Ще го приема за елементарен акт на внимание. Къде отиваме?

— У нас.

Алекс застина с ключа в ръка.

— Няма нищо страшно! Тъй като в момента съм безработен...

— И не можеш да си позволиш служебни разноски — вметна тя.

— ... напоследък разнообразявам менюто си със спагети и евтино бяло вино. Надявам се, не възразяваш?

Всъщност мотивите му бяха без значение. Отиваха на преговори, не на среща. Безразлично бе къде ще седнат да разговарят и какво ще ядат.

— Зависи дали умееш да ги приготвиш?

— Постепенно се усъвършенствам.

Алекс сви рамене.

— Тогавя съм склонна да ги опитам. — Тя поклати глава, когато мъжът ѝ отвори вратата на ферарито. — Ще карам след теб.

Движението не бе натоварено. Алекс с ужас установи, че шосето, по което бе пътувала вчера в мъглата, не е обикновена магистрала, както предполагаше, а панорамен път, който на места минаваше на метри от брега на езерото. Тя пребледня при спомена как бе взимала завоите, без да подозира какво я очаква зад мантизелата.

Не можеше да отрече обаче красотата на гледката. Вълните поглъщаха и пречупваха последните меки лъчи на заревото зад гърба ѝ, водата проблясваше с трептящи оттенъци в розово, червено и

виолетово. На няколко пъти ѝ се прииска да спре, за да се полюбува на езерото и неповторимия залез или просто да набере букетче от дивите цветя, нацъфтели в изобилие край платното. Ала ферарито отпред току изчезваше с бясна скорост зад поредния завой, принуждавайки я да натисне докрай газта и да се откъсне от съзерцанието. В края на краищата, бе дошла в Дулут по работа, а не да се възхищава от природата!

Тя пристигна половин минута след него и докато паркираше в алеята пред къщата, Кейн вече разтоварваше хранителни продукти от багажника. Алекс се спусна да му помогне, ала табелата „Продава се“ на предното стъкло на ферарито привлече вниманието ѝ. Изумена, тя се закова на място.

— Защо продаваш колата?

Кейн измъкна последната маруля от багажника и ѝ я подаде.

— Не е практична: много харчи, двуместна е...

— Мислех, че тъкмо затова хората си купуват спортни коли.

— Нито пък става за превоз на плавеи — грабна Кейн чантата с продукти и се засмя.

Не изглупявай, каза си Алекс, и друг път ти се е усмихвал.

Но не по този начин — сякаш цялата му енергия бе фокусирана в един-единствен топъл лъч, насочен право в нея. Усмивката озаряваше очите му с дяволито пламъче и преобразяваше цялото му лице.

— Ще взема да я сменя за пясъчно бъги.

— Е, добре ще ти е в него през зимата!

— Като застудее, ще си седя у дома край огъня. — Той махна небрежно към съседната къща. С крайчеца на окото си Алекс забеляза как някой пусна бялото перде — Елинор бе на поста си, както винаги.

Езерото се оказа на десетина метра от страничната врата, на която Алекс остави бележката си предния ден, отначало пътеката вървеше по равно, после изведнъж се спускаше надолу към бетонната дига. При вчерашната непрогледна мъгла Алекс не бе и подозирала, че е толкова близо до водата.

Тя спря, все още с марулята в ръка, и се загледа към езерото. С отслабването на светлината пастелните багри бяха отстъпили място на сивосинкава тоналност, а на трийсетина метра от брега плуваше най-смешната патица на света.

— Това е гмурец — каза Кейн, като проследи погледа ѝ. — Излязъл е на вечеря. Ще се гмурне всеки момент. — Той отвори вратата и ѝ направи път да влезе.

Алекс неохотно откъсна очи, ала щом прекрачи прага, осъзна, че напразно е съжалила. Кухнята имаше голям прозорец без завеси, през който се откриваше абсолютно същата гледка. Пред него имаше няколко стола и масичка, на която лежеше отворен бележник. Кейн бързо го мушна в едно чекмедже, преди да остави продуктите на негово място.

— Ако искаш да се измиеш, чешмата е ето там — посочи той.

В действителност тя искаше да надникне в бележника — съдържанието му положително би улеснило задачата ѝ! — ала смирено тръгна да изтърка индигото от ръцете си.

Умивалникът се намираще под стълбището. Първоначално Алекс се озадачи от фините хавлиени кърпи и кристалната купа с миниатюрни сапуни за ръце. Защо са му на Кейн подобни дреболии? После си спомни женския глас по време на телефонния им разговор. За гостенките, естествено, сама си отговори тя. Коя ли ги е подредила така?

Когато се върна в кухнята, на печката вреше тенджерата с вода. Кейн ѝ предложи чаша бяло вино.

Алекс отпи с удоволствие. Макар и евтино, виното бе хубаво.

— Да ти помогна с нещо?

— Можеш да приготвиш салатата.

— Чудесно. — Тя остави чашата до умивалника и започна да къса марулите. — Толкова съм гладна...

— Това е магията на езерото. Свежият въздух възбужда апетита.

— Аз мислех, че е магията на склада. С тия кашони насам-натам всеки би огладнял. Вярно, езерото е красиво...

— Вече те е омагьосало — отбеляза със задоволство Кейн.

— ... като всяко езеро — довърши изречението си Алекс. — Чак сега разбрах защо на картата пътят е отбелязан като панорамен. Вчера в мъглата не бях забелязала.

— Жалко, че не си видяла езерото от височината над града. Гледката е неповторима.

— Никак не ми беше до гледки! Полагах усилия да не се загубя.

— Да се загубиш в Дулут?! Нима е възможно?

Алекс вдигна рамене:

— Аз успях.

Кейн посоли водата и започна да сипва спагетите в тенджерата. Алекс несъзнателно грабна пакетчето от ръцете му.

— Не така! Слагат се постепенно, така че водата да не спира да ври. Иначе ще залепнат.

Той я изгледа изумено:

— Откъде у първокласен адвокат такива познания по готварство?

— И първокласният адвокат трябва да яде. — Алекс разбърка спагетите и му подаде лъжицата. — Освен това съм израснала в ресторант.

Кейн сбърчи вежди.

Защо трябваше да му го казва? Не криеше за съществуването на Гюс и неговия ресторант, но обикновено не споделяше информацията с всеки срещнат. Някои смятаха старото ѝ обкръжение за недостойно, бяха го използвали против нея.

— Ах, да! — възкликна Кейн. — Бил съм в „Джакъби“ един-два пъти.

— Не може да бъде! — Тя подреди листата от маруля в две чинии.

— А аз съм седнал да ти готвя... по рецептата, написана на опаковката. Май е по-добре да се откажа, докато е време?

Алекс поклати глава:

— Не съм майстор готвач. Всъщност знанията ми са от гледане. Баща ми все повтаряше, че няма намерение да ме остави в неговия бизнес — поясни тя и смени темата: — Харесва ми къщата ти. Уютно е. Мебелите влизат ли в наема?

— Аз съм собственика. Леля Тес ми я завеща заедно с тенджерите и тиганите.

— О, ето защо си избрал Дулут. Не можеш да проумея какво те е довело тук. Езерото — добре, но... — Тя взе един домат. — Имаш ли остър нож?

Кейн се протегна да бръкне в чекмеджето зад нея. За миг ръката му почти я обгърна.

— Успяваш ли да се справиш с плейбоя Пол?

Тя внезапно реши да не му признава, че е взела под внимание думите му.

— Не виждам защо го наричаш така? Само ме покани на обяд, нищо повече. Изглежда ми приятен.

— Правилно! И се е женил вече три пъти.

— Аз съм зряла жена, Кейн. Не допускаш ли, че мога да се грижа за себе си, и то не по-зле от всеки друг твой колега? — каза натъртено тя, докато режеше краставицата на кубчета.

Кейн се дръпна, сякаш попарен от въпроса ѝ.

— Естествено. — Той отвори хладилника да извади сметана и гласът му прозвуча неясно: — Обаче ми е трудно да те възприема като всеки друг мой колега.

Вместо да оцени откровеността му, признанието я подразни.

— Защо? — Личеше, че е засегната, което подсили яда ѝ: — Не им отстъпвам по нищо, освен това...

— Причината е — прекъсна я Кейн, — че никога не съм искал да целуна някой от тях, Алекс. Докато теб...

Тя ахна. Кейн ѝ отправи вяла усмивка и добави:

— Би ли ми подала опаковката? Трябва да видя рецептата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Едва след минута Алекс успя да се съвземе и пресилено се разсмя:

— Много смешно! Но, ако не възразяваш...

— Какво му е смешното? Не беше шега — погледна я през рамо Кейн.

— За бога! — не се стърпя тя. — Знам, че не беше шега. А професионален трик. По-добре се откажи! Не е колегиално, Кейн.

— Съгласен съм — кимна той. — Затова се радвам, че вече не съм в „Пенс Уитфийлд“ Дали са готови спагетите?

Алекс неохотно приближи към него. Стори й се, че кухнята внезапно се е смалила.

Тя вдигна капака на тенджерата и кимна. После, въпреки желанието си незабавно да се оттегли в другия край на стаята, остана неподвижна, докато той изцеди спагетите и ги заля със сметана и пармезан.

Колко глупаво! Едно небрежно подмятане я накара да избухне. Същинско безумие бе да реагира така! При това не за първи път й правеше подобни намеци...

— Би ли подържала чинните? — попита Кейн, след което сипа две порции спагети и Алекс ги отнесе на масичката. Мъжът търпеливо изчака тя да подреди салатите, салфетките и приборите за храна, за да я настани на стола й. Когато накрая седна срещу нея, в очите му сякаш проблесна весело задоволство.

Не било шега! Естествено, за него бе просто игра. Разиграваше я като марионетка, забавлявайки се с нейните реакции. В действителност не възнамеряваше дори да опита да я целуне!

Мисълта, че смущението й го забавлява, направо я вбеси. Тя разгърна салфетката, взе вилицата и каза рязко:

— Какво искаш от „Пенс Уитфийлд“?

— За да се върна при тях ли?

Поне този път прие въпроса сериозно. Не се направи, че не разбира за какво става дума, помисли си Алекс.

Кейн отново напълни чашата й.

— Всъщност не знам. Те какво предлагат?

Тя не се подведе от нехайния му тон.

— Така няма да стане! Твой ред е да разкриеш картите си.

Мъжът се усмихна и спокойно започна да навива спагетите около вилицата си.

— Тогава предай на господата, че още не съм ги сложил на масата. Когато съм готов, ще ти се обадя.

Алекс получи повече, отколкото бе очаквала; най-после Кейн прояви някакъв интерес към преговорите!

— Защо да бързам? — продължи той. — Само като видях склада, ми стана ясно, че скоро няма да си тръгнеш.

При спомена за огромния архив на Джефри Уинтъргрийн й се прииска да изстене.

— Може би. А може още утре да намеря онова, което търся.

— И ще потеглиш за Минеаполис, преди да съм успял да размисля? — Той леко се усмихна. — Съмнявам се.

— Не прекалявай с изчакването! — реши да го предупреди Алекс, за да стопи самоувереността му. — Колкото по-дълго стоиш изолиран тук, толкова по-голяма става вероятността в „Пенс Уитфийлд“ да свикнат с отсъствието ти.

Той сякаш се замисли.

— Или да ми намерят заместник...

— Не е изключено. Това не те ли тревожи? Не вярвам да си толкова самомнителен, че да се смяташ за незаменим, Кейн.

Каква ирония! Да му го каже, особено след като Невил Морган практически призна незаменимостта му.

— Съвсем не — спокойно каза Кейн. — Аз съм най-обикновен адвокат. Такива като мене — с лопата да ги ринеш.

— И това не е вярно. Ти си професионалист, имал си късмет... — Кейн вдигна вежди, а Алекс упорито продължи: — Имал си късмет да влезеш в сдружението „Пенс Уитфийлд“. Много хора биха искали да са на твое място, Кейн. Някои от тях са висококвалифицирани.

— Други не биха се поколебали да ми забият нож в гърба, за да седнат в креслото ми.

— Така е. Колкото по-дълго седиш тук и обмисляш бъдещето си...

— Толкова по-малка е вероятността да имам бъдеще? Забележителна мисъл! А ти, Алекс? И ти в момента си изолирана. Не се ли тревожиш, че някой ще ти забие нож в гърба, докато отсъстваш? — Той обмисли последните си думи и се намръщи: — Не звучи логично, но ти разбираш какво имам предвид.

Гюс каза нещо подобно, спомни си Алекс. Да не изчезвам от погледа на съдружниците, за да не ме забравят.

— Не се тревожа — усмихна се тя. — Ако успея да те върна, мястото ми ще е непристъпно.

— И аз ще съм причината? — подметна Кейн. — Знаеш ли, Алекс, човек би помислил, че не можеш без мен.

Тя се задави с виното си.

Ъгълчетата на устните му издайнически потрепнаха.

— Както и господата от „Пенс Уитфийлд“, разбира се — добави спокойно той. — Сигурна ли си, че нямат първоначална оферта?

Алекс остави чашата и взе отново вилицата си. Втренчи се в чинията и разрови изстиващите спагети, после вдигна очи и срещна погледа му:

— Всъщност имат оферта.

Кейн се наведе напред, видимо заинтригуван:

— Е, това вече е нещо.

— Господин Морган каза, че ако се самонаказваш за сделката с „Куадренгъл“, вече са ти простили. Това е всичко.

Кейн се разсмя и стана да зареди кафеварката.

— Самонаказваш ли се? — полюбопитства Алекс.

— Не, естествено. — Той включи кафеварката и отново седна.

— Все пак, какво стана с „Куадренгъл“? — попита Алекс.

— Убеден съм, че си чула подробностите.

— Е, имаше доста дискусии в кантората — каза небрежно тя. Не намери за нужно да му обяснява, че секретарката ѝ я информира за служебните клюки, след като Невил Морган ѝ възложи задачата. — Всички се чудят как си разсъждавал. Такава голяма сделка, Кейн! След преговори, продължили месеци, най-после на „Куадренгъл“ му се удава възможност да погълне най-крупния си конкурент, но в последната минута президентът на фирмата свиква пресконференция,

на която обявява, че по съвет на адвоката, тоест по твой съвет, сделката се отменя.

— Горедолу така беше — кимна Кейн, събра чиниите и ги сложи в умивалника, после донесе две празни кафени чаши и табличка с шоколадови бисквити. — Вземи си! — подкани я той. — Елинор ги е правила.

Алекс предпочете да не прекъсва разговора.

— Тълкуват действията ти по два начина: според едни, в цялата сделка е имало нещо гнило, а ти късно си го забелязал, което хвърля сянка върху компетентността ти...

— Охо! — възкликна Кейн. — Това не съм го чувал.

— Никой не би се осмелил да ти каже. Според други, нервите ти не са издържали на напрежението.

Кафеварката засъска и Кейн стана да налее кафето.

— Не допускат ли трети вариант — подкуп?

— Не.

— Олекна ми.

— А имало ли е подкуп?

— В сравнение с таксите, които би донесло осъществяването на сделката, откъде толкова пари, за да ме подкупят да я отменя?

— Да, но таксите са за фирмата — замислено каза Алекс, — а подкупът е за лично ползване.

— Хм. Ще трябва да го запомня, може някога да ми се открие такава възможност. Сметана? Захар?

Алекс поклати глава.

— Тогава защо, Кейн?

— От страх — непринудено обясни той. — Да изпием кафето в хола. Там е по-удобно.

Холът заемаше цялата ширина на къщата. Стените, с изключение на полиците с книги, бяха облицовани с чам, създаващ топлина и уют. Несъмнено предназначена за уединение, стаята имаше само едно малко прозорче към шосето, докато срещуположната стена откъм езерото бе изцяло от стъкло. Не се виждаха съседни къщи, сякаш вилата бе единствената постройка на северния бряг. И сега, след залеза на слънцето, водата изглеждаше студена, сива и неприветлива.

Алекс избра мек, въртящ се стол и седна с гръб към прозореца. С интерес наблюдаваше как Кейн, коленичил пред камината, пали огъня.

Пламъчетата подеха подпалката и затанцуваха весело. В стаята не беше студено, но първият топъл полъх създаде несравнимо усещане. Алекс бе трогната, че той е запомнил желанието ѝ да запали камината.

— Не ти вярвам, че си се уплашил.

— О, не става дума за мен! — Той изглеждаше искрено изненадан. — В „Куадренгъл“ се уплашиха. Като видя евентуалния баланс след осъществяването на сделката, президентът на фирмата се ужаси от перото „Дългове“.

Алекс замислено отпи от кафето си.

— И ти не си могъл да го убедиш, че всичко ще се оправи?

Кейн изпитателно се вгледа в нея. Накрая весело поклати глава.

— Едва ли бих могъл да го убедя, след като аз го посъветвах да обърне внимание на огромните дългове.

Подобно нещо не бе очаквала да чуе. Алекс прикова поглед в огъня, обмисляйки думите му, след което колебливо попита:

— Умишлено си саботирал собствената си сделка?

— Стана по-добре, Алекс. Противната страна драпаше със зъби и нокти да спре сделката и сега там е невъобразима бъркотия, тъй че президентът на „Куадренгъл“ може спокойно да седне и да си разчисти фирмата, без да се притеснява за излишните дългове, които биха се стоварили на плещите му.

— А всички мислят, че ти си се уплашил.

— Точно така. Докато противниците се заблуждават с подобни мисли, ще бъдат по-непредпазливи. Е, икономистите и деловите натуре, от които всъщност излезе идеята за поглъщането, останаха разочаровани, но... — Той вдигна рамене.

— Малко подло от твоя страна.

— Грижа за клиента, Алекс. В случая, най-добрата сделка се оказа липсата на сделка.

Невил Морган бе прав. Кейн действително имаше нещо наум, всъщност просто изчакваше истината да излезе наяве, за да го посрещнат като герой. Вероятно, вече поуморен от изолацията в Дулут, ѝ разказа за „Куадренгъл“ с надежда историята да стигне по-бързо до съдружниците.

Алекс сбърчи чело. Нима в това се заключаваше посредничеството ѝ? В предаване на информация!

Кейн излезе да донесе дърва. Младата жена отиде до прозореца и се загледа в почти черната повърхност на езерото. Хладният полъх при отварянето на вратата я накара да потрепери.

Какво ли ще е през зимата, помисли си тя, когато вълните бушуват, вятърът вие и снежни вихри беснеят навън? Не вярвам да е особено приветливо тук.

— Още ли ти е студено? — попита Кейн, като се върна. — Ела по-близо до огъня.

Алекс се дръпна от прозореца.

— Мислех си за зимата. — Тя му хвърли бърз поглед и реши да провери дали наистина не му е дотегнало да седи в Дулут. — Няма ли да е ужасно тук? Как ще се справиш?

— Къщата е устоявала на всички капризи на времето цели четирийсет години. Ще изкара и тази зима.

— Но как ще се придвижваш сред тукашните ледове и снегове? Може би ще спазариш ферарито за моторна шейна?

— Добра идея! Но леля Тес разправяше, че снегорините отлично си вършели работата.

Алекс докосна плетената кувертюра на дивана и във въображението ѝ изплува образът на старата дама, която бе изплела тези малки, сложни квадратчета със странно подбрана комбинация от преди, явно останали от предишни плетива.

— Леля ти сигурно не е излизала навън от октомври до май?

— Очевидно е, че не си я познавала — засмя се Кейн.

— Тогава ми разкажи за нея — настани се Алекс на дивана. Леля Тес не я интересуваше особено; просто се надяваше, че може да научи нещо за Кейн.

Той премести чашата ѝ на масичката и седна в края на дивана, като опря гръб на високата странична облегалка. В едната си ръка държеше чашата, а с другата погали меката вълнена повърхност, сякаш самото докосване извикваше спомени.

— Тя беше сестра на дядо ми, но много по-малка от него, тъй че бе почти връстница на баща ми. Не беше омъжена и живееше съвсем сама, с изключение на летата, през които ме взимаше тук, за да ме възпитава. Все повтаряше, че е неин дълг да поема една трета от дечурлигата на баща ми от време на време.

— Май дългът не ѝ е бил много приятен?

Кейн се усмихна:

— Леля Тес винаги се стараеше да говори твърдо за тези неща. Не искаше никоя от сестрите ми, защото твърдеше, че момчетата създавали по-малко главоболия.

Алекс леко повдигна вежди.

— Казваше, че момчетата сами си намирали занимания и не настоявали да се къпят и да се хранят редовно. Права беше — не държах на подобни неща. Прекарвах си чудесно в скитане по скалистия бряг. Но най-много обичах да слушам разказите на Тес за вкаменелости, раковини, приливи, отливи и...

— Плавей, предполагам?

Очите му светнаха.

— Да. Веднъж намерихме страхотно парче изгнило орехово дърво, което според леля бе останка от „Едмунд Фицджералд“, но най-вероятно беше от някой луксозен кораб. Още кафе?

Алекс поклати глава.

— Щом огладнеехме, нападахме градината, и струва ми се, доста често. Нали знаещ, магията на езерото.

— Да, май вече съм чувала за нея — вметна Алекс.

— Яла ли си някога домати, нагрят от слънцето? Откъсваш го и отхапваш като плод, а сокът му пръска навсякъде?

— Не съм имала това удоволствие.

— Много си изпуснала. В края на лятото, почернял и пораснал, Тес ме качваше на автобуса и казваше, че не съм бил чак толкова досаден, махваше за довиждане, като примигваше често-често...

— С други думи преструвана! — заключи Алекс. — А с какво се е занимавала през останалото време, когато не си бил при нея да ти се радва.

— Беше библиотекарка. Освен това съвсем сама бе основала и ръководеше местния приют за неизлечимо болни. Беше и активист в църквата. Ако все още смяташ, че не си е показвала носа навън през зимата, Алекс...

— Приемам мнението ѝ относно снегорините за меродавно. Едва ли обаче е приятно, когато снежната фъртуна вие над езерото.

— И ледени късове се блъскат в брега — добави спокойно Кейн. — Знаеш ли, тук е единственото място извън Полярния кръг, където ледът е син?

Тя потрепери.

— Идвал си тук само през лятото. Откъде си сигурен, че ще издържиш през зимата?

— Тес не би ме подвела. — Той изпъна крака към огъня.

— След всички тези посещения при леля си не може да не познаваш семейство Уинтъргрийн. И то много добре!

— Пол е само с две-три години по-голям от мен — кимна той.

Две-три?! Съдейки по външния вид, би казала поне пет-шест!

— А Ралф живееше сред грубияни и никога не сме били приятели. Познавам ги, разбира се. Докъде стигна по случая? Мислиш ли, че Джефри Уинтъргрийн е обещал нещо на Ралф?

— Нямам мнение. Едва съм започнала с архива.

Кейн стана да си долее кафе.

— Не питах за архива, а за интуицията ти.

— Откъде да знам?

Ръката му застина във въздуха с кафеварката над чашата.

— Нямах ли чувства, Алекс? По дяволите! Прекарала си цял следобед с онова, което е останало от Джефри и би следвало вече да си добила представа за личността му.

— Не мога да гадая по няколкото кашона от архива му.

— От честите контакти с Невил Морган си станала безчувствена като него самия. Защо е трябвало да приемаш правния факултет толкова сериозно?

— Според мен учението не е шега — сковано отвърна Алекс. — Очевидно ти имаш мнение по случая. Ще бъдеш ли така любезен да го споделиш?

Кейн разбърка кафето си и се настави обратно на дивана.

— Предполагам, Джефри е направил някой и друг намек.

— Интересно. Но ако не разполагаш с нещо по-конкретно, надявам се ще ме извиниш, че няма да се вслушам в интуицията ти.

Той ѝ отправи лъчезарна усмивка.

— Значи не искаш помощта ми?

Вместо да търси подходящ отговор, Алекс погледна часовника си.

— Боже мой? Нима е толкова късно? Трябва да тръгвам, преди да са заключили пансиона.

— Не бих искал да те лишавам от съня ти. — Той я изпрати до колата.

Отново бе паднала мъгла, макар и не толкова гъста като вчерашната. Лененото сако не можа да я предпази от мразовития нощен въздух и Алекс потръпна.

Кейн внимателно затвори вратата, после потропа на прозореца ѝ. Алекс го свали и той се подпря на колата.

— Обади ми се от пансиона, като пристигнеш. Да съм спокоен, че си се прибрала невредима.

Загледана право напред, с ръце на волана, Алекс отвърна рязко:

— Ще стигна цяла и невредима дотам, Кейн.

— Отлично. — Гласът му бе мил. — Между другото, бих помолил същото и всеки друг колега. Мъглата крие изненади в ниските участъци от магистралата.

Тя преглътна с видимо усилие и мислено призна искрената му загриженост.

— Но, естествено, не бих направил това. — Той подхвана брадичката ѝ с върха на пръстите си и нежно обърна главата ѝ към себе си. Алекс тревожно ококори очи и преди да успее да се отдръпне, мъжът се наведе и тя усети устните му върху своите.

Останаха така няколко мига, после той се изправи, усмихна ѝ се и каза тихо:

— Карай внимателно. И ми се обади!

В пансиона бе тъмно и цареше тишина. Входната врата се оказа заключена и Алекс изпадна в паника, преди да зърне през витража сянката, пресякла снопа светлина, струящ от вестибюла. Чу се превъртането на ключа и дежурният портиер, с книга в ръка, я пусна да влезе.

Стаята ѝ бе приятно затоплена, покривката на леглото — отметната, а възглавниците — меки и пухкави. Алекс се съблече, мушна изцапания с индиго костюм в плик за химическо чистене и приседна в края на леглото да разреши косата си. Погледът ѝ спря на телефона. Би било неучтиво да не позвъни на Кейн, след като я помоли. При това молбата му имаше основание — мъглата действително бе непредсказуема и маркировката по магистралата едва

се забелязваше. Ако не му се обади, той би могъл да си помисли, че онази глупава целувка я е засегнала, или че се преструва на недостъпна.

Тя погледна в бележника си и набра номера. Ала в мига, в който чу отсреща дрезгавия чувствен глас, съжали за стореното. Само му вдигаше самочувствието, а той определено нямаше нужда от това!

Късно бе обаче да затвори.

— Докладвам успешното си пристигане — израпортува тя.

— А какво ще кажеш за мъглата?

— Пълна с изненади.

— Следващия път ще се наложи да останеш.

— Е, не бяха чак толкова страшни.

Той се разсмя и Алекс си представи бръчиците в ъгълчетата на очите му.

— Успокой се, Александра. Езерото не осигурява мъгла по поръчка. Приятни сънища.

Тя понечи да отвърне, ала Кейн вече бе затворил. По същия начин е затворил очи и потънал в дълбок сън, каза си вбесена Алекс след половин час, докато се мяташе в леглото, неспособна да заспи.

И целувката бе поредният номер от торбата му с фокуси! Прастар похват, нищо оригинално! Просто казваш на жертвата си какво ще ѝ се случи и търпеливо изчакваш да забрави заканата и да се отпусне, преди да действаш. Постигаш двойно по-силен ефект.

— Поне в моя случай беше така — измърмори Алекс, — щом още не съм заспала.

Глупаво бе да го приема толкова сериозно! Какво от това, че той умееше да целува като ангел? Едва ли имаше намерение да я прелъстява. Ако беше донжуан, всяка секретарка във фирмата щеше да го знае и Шарън първа щеше да я предупреди.

Пък и Алекс сама би разпознала подобни намеци. Нищо не оставаше скрито в процеса на съвместна работа. Ала в нейно присъствие той винаги се бе държал делово, в рамките на приличието... най-малкото до пристигането ѝ в Дулут. Дори на онзи коледен банкет, когато мнозина от служителите на „Пенс Уитфийлд“ се натискаха по тъмните ъгли, двамата с Кейн разговаряха по работа...

Беше първата ѝ Коледа в „Пенс Уитфийлд“. В началото бе работила за екипа на Кейн, но впоследствие мина към друг, преди

окончателно да се ориентира към групата на Невил Морган. Не бе виждала Кейн дълго време.

Коледният банкет се смяташе за най-крупното служебно мероприятие в годината. Сдружението наемаше най-обширната зала в някой от първокласните хотели в търговския център на града и не щадеше средства нито за храната, нито за развлеченията. Тогава бяха ангажирали една много популярна естрадна група и почти всички служители, от съдружниците до помощник-адвокатите и нощните пазачи, бяха дошли да се повеселят.

Алекс пристигна със закъснение, сама, направо от кантората, където едва бе успяла да се преоблече. Тъкмо взимаше чаша тоник от бара, когато Кейн приближи, поръча си питие и я попита дали ѝ харесва тържеството.

— Току-що дойдох и не съм имала време да преценя — отвърна Алекс. — Не предполагам, че ще е толкова претъпкано и шумно.

— О, пропуснали сте интересната част. Оттук нататък започва падението: някой ще получи плесница, задето е оципал съпругата на съдружник, друг ще се бухне с главата напред в купата с пунш — рядко срещани гледки, но не особено красиви.

— Добре, че нямам намерение да оставам — сподели Алекс.

Кейн плъзна поглед по смарагдовозелената ѝ вечерна рокля.

— Имате среща?

— Не. Имам куп служебни задължения. Щом празненството е загуба на време, по-добре да свърша нещо полезно. — Алекс отпи от тоника.

Кейн взе питието си от бармана, облакът си на бара и започна да разбърква коктейла. Изглежда не бързаше да продължи разговора. Алекс пое дълбоко въздух и се престраши да попита:

— Всъщност дали ще ми отделите една минута... Надявах се да ви срещна тук.

— Така ли? — Той вдигна вежди.

— Да. Искан да ви попитам за случая „Рейнолдс“. Знаем, че завърши успешно, но ме интересуват подробностите.

Кейн не отговори веднага и за момент Алекс помисли, че всеобщата глъчка е заглушила думите ѝ. После дочу гласа му:

— Да намерим по-тихо място за разговор.

Заведе я в дъното на залата, където звуците на оркестъра не бяха толкова оглушителни и в течение на двайсет минути тя го разпитва по делото. Не бе задоволила изцяло любопитството си, ала подозираше, че търпението му започва да се изчерпва, затова му поблагодари и се извини за деловия разговор в извънработно време, на което Кейн отговори:

— Не се тревожете. За мен това бе най-приятната част от вечерта.

Алекс не му повярва. И когато след минути излизаше от залата, го забеляза на дансинга с дъщерята на Невил Морган, видимо увлечен във вихъра на танца...

Следователно ако е искал да се възползва, онази нощ е имал идеалната възможност да го направи — двамата, уединени в дъното на залата, в разгара на веселбата, когато никой не им обръщаше внимание.

Тази вечер също, въпреки предоставилите му се възможности, той бе изчакал да се качи в колата, за да я докосне за първи път. Това определено не бе държание на мъж, решил да я прелъсти!

Опасенията ѝ бяха напразни.

ПЕТА ГЛАВА

Целия петък Алекс прекара в склада. Прегледа девет кашона с документи и вписа още седемнайсет точки в списъка с въпроси към Пол. От Кейн нямаше и следа.

По обяд тя взе кошницата със суха храна, която госпожа Кийт ѝ бе приготвила, и отиде в близкия крайбрежен парк, където смирено се отдаде на съзерцание на дулутския подвижен мост — най-значителната забележителност на града — докато дъвчеше хрупкавата пържена филийка с кашкавал и плодове. Голяма част от съдържанието на кошницата остана недокоснато, имаше храна за двама. Дали и госпожа Кийт е допускала, че Кейн ще се появи за обяд?

Когато привечер се прибра в пансиона, Алекс опита да се свърже с него, но в дома му никой не вдигна телефона. Тя вечеря в стаята си и подготви своя отчет по случая „Уинтъргрийн“. Възнамеряваше да го изпрати на Невил Морган по факса в понеделник рано сутринта.

Безсмислено е да започвам подобен доклад по мисията „Кейн Форестал“, след като няма нищо за отчитане, реши тя, преди да си легне.

Ала в събота сутринта, когато тъкмо бе преполовила третия кашон за деня, яростно блъскане по вратата на склада я откъсна от спора на Джефри с някакъв предприемач и я върна в реалността.

Първата ѝ мисъл бе, че някой се опитва да проникне с взлом, и скоро ще успее; бравата не би устояла дълго на напора му. А щом влезе... Е, никой крадец не очакваше да срещне беззащитна жена в склада в събота сутрин! Той вероятно мислеше, че наоколо няма жива душа, ако се съди по шума, който вдигаше.

— По дяволите, Алекс, там ли си? — изрева Кейн.

Тя скочи на крака и се втурна към вратата. Мъжът стоеше на прага с вдигнат юмрук, готов да го стовари отново, когато Алекс отключи и отвори.

— Тук съм.

Беше облечен в сиво-кафяви къси панталони, маратонки и спортна риза. Косата му бе разрошена.

— Защо не отваряш? — възмути се тон. — Миналия път не беше заключено.

— И ти влезе съвсем безпрепятствено. Ако помислиш малко, ще се досетиш защо съм заключила.

— Не съм ти приятен?

— Разбира се, че... — Тя съзря блясъка в очите му. — Не е това, Кейн. Просто сметнах, че може би не всеки, навъртащ се около склада, е почтен гражданин като теб.

— Благодаря ти, толкова съм полаская, че сърцето ми ще се пръсне... Или пък може би е от притеснението, че колата ти е отвън, а теб никаква те няма?

— Е, радвам се да чуя, че ще се разтревожиш, ако изчезна.

— Ще бъда повече от разтревожен. Та аз ще съм главният заподозрян. — Кейн се запъти към импровизираното й работно място, седна на дългата маса и заклати крака. — Днес е събота — отбеляза.

— Знам.

— А ти упорито се ровиш из тия кашони. Не са ли те научили да почиваш?

— Не ми плащат, за да почивам. Колкото по-скоро свърша с тая работа...

— Толкова по-скоро ще се заемеш с мен?

Не беше далеч от истината, но Алекс не потвърди.

— Предположих, че ще се върнеш в Минеаполис за уикенда — продължи той.

— А какво излезе?

— Затова се притесних, когато ми се обади твоята секретарка.

— Шарън ти се е обаждала? Защо...

— Звъняла в пансиона, но линията била заета.

— Какво безобразие!

— Дори мислела да ти съобщи новината по факса. Наистина ли имаш факс в стаята?

— А защо не?

— Просто не ми се вярваше, че и тукашните хотели са се поддали на новата мода. Май ще трябва да ида още по на север, за да избегна техническата революция.

Алекс застрашително извиси глас:

— Имаш ли да ми съобщиш нещо, Кейн, или не?

— Да, да. Шарън всъщност не могла да използва факса, защото се обаждаше от къщи, а не от кантората. Искаше да ти каже... Чакай да видя... — Той измъкна листче от задния джоб на панталоните и внимателно го разгъна: — ... Че Джоана има момче.

Алекс облекчено затвори очи. Добра новина — Джоана искаше момче. А Алекс, естествено, очакваше да чуе, че Невил Морган е вбесен, задето не му се е обадила в петък или че някой ѝ подлива вода зад гърба...

По дяволите Кейн и неговите намеци, помисли си тя. Никой нямаше да пристъпи на нейна територия само защото отсъства за няколко дни от кантората! Логично бе съобщението да е за бебето. Надяваше се и двамата с Джоана да са добре.

— Не помниш ли коя е Джоана? — Кейн я наблюдаваше с интерес.

— Знам много добре коя е.

— Да не е сестра ти?

— Нямам сестра. А ти защо се интересуваш?

Кейн щракна с пръсти.

— Сетих се! Тя е майката доставчик. Ти искаш бебе, но тъй като нямаш време за бременност и раждане, тя...

— Тя е най-добрата ми приятелка — тросна му се Алекс. — Шарън каза ли как е бебето?

— Я да видим! Каза, че е нормално... чакай. Три килограма ли каза, или четири...

— Аз ще ѝ се обадя.

Той се разсмя и ѝ подаде листчето. Със ситен почерк прилежно бе записал основните мерки на бебето и името му.

— Брандън Джеймс Адлър — прочете Алекс. — Внушително, нали?

— Ще му се изкълчи езикът на горкото дете! Що се отнася до секретарските ми услуги, по-късно ще получиш сметката.

Алекс седна отново с писмото на Джефри в ръка.

— Сигурен ли си, че няма да обядваш скоро? Бих могла да си позволя кратка почивка.

— Кратка почивка? Планирала си да прекараш и следобеда тук?

— Няма нужда да ми изнасяш лекция, Кейн. И на теб ти се е случвало да работиш в събота, убедена съм.

— В предишния ми живот, да — съгласи се весело той. — Дори тогава обаче не бих пропуснал възможност като тази. Помисли, Алекс! Ако прекараш следобеда с мен, и Невил Морган няма да те обвини в пренебрегване на служебните задължения.

Най-смешното е, че е прав, помисли си Алекс. Каквото и да правеха, Невил би се усмихнал одобрително.

— Печелиш — каза тя и хвърли писмото на масата.

— Тръгвай! — изкомандва Кейн. Огледа тъмнозеления ѝ костюм и попита: — Нямах ли по-нормални дрехи? Джинси? Ниски обувки?

— Намират ми се. Защо? Какво си намислил?

— Ще те запозная с богатствата по плажната ивица.

Алекс преглътна въздишката си. Трябваше да го очаква.

Потеглиха с колите към пансиона. Тя пропусна няколко зелени сигнала, на които ферарито успя да профучи, и когато най-сетне спря на паркинга, Кейн я чакаше, опрян на вратата на колата си с кръстосани крака и скръстени ръце.

— Помислих, че пак си се загубила — нападна я той.

— Чудех се дали да го направя.

— Но после реших, че работохолик като теб, Алекс, никога не би зарязал случай, независимо от предизвикателствата.

Тя го изгледа гневно и едва тогава се качи в стаята си.

Беше взела един-единствен чифт джинси за непредвидени излизания — в случай, че реши да си купи вестник рано сутринта или нещо подобно. И тъй като засега в пансиона задоволяваха всяко нейно желание, Алекс дори не се бе потрудила да разопакова по-семплите си дрехи. Наложил ѝ се да извади абсолютно всичко от куфара, за да намери онова, което търсеше.

Джинсите плътно прилепваха по тялото ѝ; трябва да бе наддала един-два килограма от последното им обуване. Нямахше какво друго да облече. Тя задържа поетия въздух и издърпа ципа. Облече тъмночервена риза, като завърза краищата ѝ на кръста; обу маратонки и уви пъстро шалче около врата си. Накрая метна чантата през рамо и бързо заслиза по стълбите.

Кейн беше във вестибюла. Явно уговаряше обяда с госпожа Кийт, защото икономката усмихнато отвърна:

— Да, мисля, че отлично ви разбрах, господине. — И забърза към кухнята.

Кейн се обърна и съсредоточено проследи приближаването на Алекс. Повдигнатата му вежда и сериозното изражение я смутиха.

— Който поръчва обяда, той ще го носи, да знаеш! — каза му Алекс — За едно хранене госпожа Кийт приготвя такова количество провизии, че с тях бихме изкарали цяла седмица. Сякаш е учила заедно с баща ми... Защо ме гледаш така?

Той бавно мина зад гърба ѝ.

— Ще ми послужиш ли с четката си за коса?

— Не обичам да давам личните си...

— Чудесно.

Алекс изви глава, обзета от внезапно подозрение, ала закъсня. Той пъргаво измъкна фибите от стегнатата плитка и косата ѝ се разпиля, черна и лъскава, по раменете. Алекс с въздишка бръкна в чантата си, за да извади четката. Кейн я грабна от ръцете ѝ, пренебрегвайки нейните протести, и с нежни движения разреса непокорните кичури. После дръпна шалчето от врата ѝ и завърза косата ѝ на конска опашка.

— Готово! Сега е по-добре, нали, госпожо Кийт?

Икономката остави кошницата на масата във вестибюла.

— По-непретенциозно, бих казала.

— И по-симпатично — добави Кейн и пусна четката обратно в чантата на Алекс. — Няма да ти трябва чанта. — Той подхвана дръжката от рамото ѝ. — Излишен товар, а да стои в колата е твърде рисковано. Защо не я оставиш горе? Това пък какво е?

— Четиво, в случай, че ме зарежеш на плажа.

— Но, Алекс, това не е списание, а каталог — възкликна Кейн, след като го прелисти. — Рокли, костюми, сака...

— Колко си наблюдателен!

— Четеш каталози за развлечение?

— Не съвсем. Тъй като нямам време да обикалям по магазините, си поръчвам дрехи по каталог. Когато съм в командировка, обикновено нося последните броеве, дошли по пощата. Правя поръчката и щом се върна, нещата вече ме чакат у дома.

— Каталогът също е излишен — заяви Кейн. — Ако случайно те оставя сама на плажа, можеш да седнеш на пясъка и да

поразмишляваш, любувайки се на езерото. Полезно е.

Алекс го изгледа свъсено.

— Аз ще ги кача горе, не се притеснявайте — тихо предложи госпожа Кийт. Кейн ѝ отпрати лъчезарна усмивка.

— Чудесна идея! Можеш да дадеш и фибите, Алекс.

Какво пък толкова, никой няма да те види на плажа, рече си Алекс. Ако, като ѝ налагаше нова прическа и я лишаваше от вещите ѝ, Кейн се чувстваше по-уверен, така да бъде. В края на краищата в изкуството на договарянето печелеше онзи, който умееше да пожертва маловажните подробности в името на крайната победа. Тя подаде на госпожа Кийт шепата фиби, чантата и каталога.

— Чувствам се абсолютно разголена — измърмори, докато прекосяваха паркинга в посока към ферарито.

Кейн любопитно я изгледа от глава до пети.

— Ако на това му казваш „разголена“, обзалагам се, че спиш с дълга фланелена нощница — заключи той.

— Не смятам да споря, Кейн.

— Или с пижама! Розова пижама на зайчета...

— Исках да кажа, че по правило никъде не ходя без чанта. Но ти, естествено, не го разбра.

Кейн само се засмя.

Алекс почувства как ситуацията ѝ се изплъзва от ръцете.

— Няма значение. — Тя по навик потърси слънчевите си очила и изстена, когато ръката ѝ увисна във въздуха: — Знаех си, че без чанта съм за никъде!

Кейн се протегна зад седалката си и ѝ подаде чифт очила. Преди да ги сложи, Алекс огледа за миг розовите стъкла с причудлива форма.

— Защо трябва да са такива?

— Не си ли учила география? Имат формата на езерото.

— Колко умно! На едро ли ги купуваш за гостенките си?

— Не, само тези са. Намерих ги в колата и нямам представа откъде са се взели.

Алекс си спомни издайническото проскърцване при първия им телефонен разговор и се нацупи. Отпусна се на седалката и се опита да запомни маршрута. Ала, когато Кейн отби от магистралата по тесен криволичещ черен път, тя отдавна бе загубила ориентация.

— Не виждам никакво езеро тук. — Алекс подозрително се надигна, когато колата потъна в сянката на борова гора.

— Плажът е ей там — посочи Кейн. — Ако не беше шумът на двигателя, щеше да чуеш как се плискат вълните. — Той спря колата край пътя. — Ела, ще ти го покажа.

Изкачиха възвишението и езерото се разкри пред погледа им. Гледката бе съвършено различна от очакванията на Алекс. Тук водата бе ослепително синя и почти неподвижна, вълните лениво миеха пясъчния бряг.

— Пясъкът е толкова тъмен — отбеляза тя и очерта дъга с върха на маратонката си. — На места е направо черен.

— Защото има желязо в него. — Кейн седна на огромен дънер, изхвърлен от водата. — Отпусни се, Алекс. Плажът е чист.

— Щом ти го казваш. — Тя неохотно седна, събу се и зарови пръсти в пясъка. — Сега какво следва?

Кейн я хвана за ръце и я изправи. После взе маратонките ѝ, завърза краищата на връзките и ѝ ги подаде.

— Сега ще се поразходим и ще погледаме. — Той я поведе към водата.

Пясъкът бе топъл, ала водата се оказа удивително студена и Алекс се дръпна изненадана.

— Аз пък си взех бански костюм — подметна тя.

— Става за плуване само една седмица в годината — рече Кейн. — През останалото време използваме здравните центрове. С изключение на заклетите твърдоглавци от Клуба на полярните мечки; те посрещат Новата година във водата — чупят леда и се гмуркат. За разнообразие в иначе сивото ежедневие на града.

Алекс потрепери.

— Бих измислила други форми да разнообразя живота си.

— Може би с поредното завещение? Не ти ли омръзна от имения и попечителства? През повечето време се занимаваш с мъртъвци.

— Те поне нямат големи претенции.

— Говоря сериозно, Алекс.

Гласът му звучи едва ли не мрачно, призна Алекс и кимна:

— Вярно, понякога ми омръзва да се ровя в досадни подробности като безучастен наблюдател. Мислила съм дали не мога да променя нещата.

— По какъв начин?

— Ами... знам ли — каза тя през смях. — Според теб имам ли данни, за да се присъединя към твоя екип по договарянията?

— Не в моя екип.

В първия момент Алекс се засегна. Преди време той бе одобрил работата ѝ. После се досети, че е имал предвид съвсем друго — че вече няма свой екип в „Пенс Уитфийлд“.

— Слушай, въпросът ми не беше подвеждащ — обясни Алекс. — Не исках да изкопча признание, че умираш да се върнеш. Говорех сериозно. Смяташ ли, че имам необходимия талант, за да работя в твоята област?

Кейн се усмихна:

— И ти ли си кандидат за моето място? Засрами се, Алекс! — Той замълча. — Виж, това е ахат. — Изрови камъче сред множеството подобни, натрупани по брега, изми го в идващата вълна и го пусна в дланта на Алекс. — Тук има купища от тях. Не са големи, нито особено ценни, но са интересни — добави той и за няколко секунди откри още три.

Алекс повъртя камъчетата в ръката си и се загледа в пясъка. Не виждаше нищо необикновено, докато едно ослепителнобяло камъче не привлече погледа ѝ. Тя се наведе да го вземе.

— Това е стъкло — каза Кейн. — Помътняло е от дългото стоене на слънце, а вълните са го загладили.

— Пак е хубаво — заупорства Алекс и го прибра в джоба си заедно с неговите ахати.

Двамата бавно напредваха по плажната ивица и джобовете ѝ вече едва побираха красивите камъчета, когато на пътя им се изпречи своеобразна планина от огромни, тъмни каменни блокове, която значително надвишаваше ръста им и се простираше от водата чак до гористите възвишения. Разочарована от непреодолимото препятствие, Алекс въздъхна.

— Ти се оказа прав, Кейн, разходката беше приятна.

— Предаваш ли се? Но защо? — С пъргавината на дива коза той скочи на първия блок и ѝ протегна ръка. — Само да прехвърлим тоя участък и нататък плажът продължава.

— Как ще изкатеря тази грамада? Ти се шегуваш.

— Какво толкова? Тези блокове не са мръднали от хилядолетия. Няма днес да се затъркалят и да те хвърлят в езерото.

— Предпочитам да остана тук.

— Както искаш — сви рамене той. — Аз отивам.

Тя поседя няколко минути на пясъка, загледана подире му. Не изглежда трудно, помисли си. Пък и нямаше какво друго да прави...

Катеренето не бе трудно, но изморително. Тъмносивите камъни пареха под нежните ѝ стъпала, а най-лесният път я водеше упорито все нагоре. Накрая Алекс седна да си поеме дъх и да охлади краката си, съзерцавайки вълните, които ритмично се разбиваха в подножието на скалите. Сблъсъкът превръщаше напирещата вълна в пяна и безброй водни пръски, а десетки вълнички тръгваха в обратна посока.

— Значи реши да опиташ все пак? — Кейн се отпусна на камъка до нея. — Колко е приятно и топло тук горе, нали? Аспидът чудесно поглъща слънчевите лъчи. — Той се взря в хоризонта.

Алекс опря гръб о скалата. Докаран тук преди хиляди години, камъкът се оказа идеална облегалка, сякаш специално правена за нея. Топлината проникна до костите ѝ. Тя не можа да сподави прозявката си и Кейн я изгледа критично.

— Не е от скука — запротестира тя, — просто...

— Магията на езерото. Ритъмът на вълните отмива всякакво напрежение.

Няколко минути двамата мълчаха. Чуваше се единствено крясъкът на чайките, монотонният хипнотизиращ плясък на вълните и възторжените викове на дете някъде в далечината.

Сякаш сме сами в рая, помисли си Алекс.

— Винаги съм си представял райски бряг, а не градина — промърмори Кейн.

Тя го погледна с широко отворени от изненада очи.

— Не исках да те шокирам с непристойните си мисли. Извинявай. — Той прикова поглед във водата, присвил очи срещу отблясъците по повърхността.

— Всъщност и аз си помислих нещо подобно.

Кейн бавно се обърна към нея.

— Така ли? Дали ти си прочела мислите ми, или аз твоите?

Щеше да я целуне! Намерението бе изписано в очите му.

— Не знам — побърза да каже Алекс, — аз...

Ала отговорът явно не го интересуваше. Той се наведе и устните му докоснаха нейните, отначало едва-едва, после с нарастваща настойчивост.

Чувството, че ей сега ще полети с главата надолу в бездната, бе неудържимо; стоически тя си наложи да не сграбчи Кейн в опит да избегне падането. И когато той отдръпна глава, а Алекс отвори очи, небето отново застрашително се люшна над нея и тя стисна клепачи.

Не казаха нито дума. Световъртежът ѝ спря и Алекс се наведе напред, обгръщайки коленете си с ръце, загледана в езерото.

Кейн заговори, без да я поглежда:

— Ако очакваш да ти се извиня за стореното, няма да е скоро. Исках да го направя още на онзи коледен банкет.

На Алекс ѝ секна дъхът. Въздухът заседна в гърлото ѝ и тя се закашля.

— Ако бях дръзнал обаче, предполагам, щеше да заведеш дело срещу мен и „Пенс Уитфийлд“ за сексуално насилие — на глас размишляваше Кейн. — Сега вече не сме колеги... и няма да ти се извинявам!

Тя премисли десетина възможни отговора, ала всичките звучаха превзето, дори глупаво. В крайна сметка една открадната целувка не бе престъпление. При това каква целувка!

— Защо постоянно повтаряш, че няма да се върнеш в „Пенс Уитфийлд“, Кейн? — най-послед попита тя.

Няколко безкрайно дълги секунди той остана мълчалив, сякаш не възнамеряваше да отговори. Накрая съвсем тихо каза:

— Защото няма да се върна, Александра.

Говореше абсолютно сериозно и вероятно бе убеден в думите си.

— Изтощил си се — подметна Алекс. — Вече пет години си в „Пенс Уитфийлд“, така ли е?

— Горе-долу.

— И през цялото време си се занимавал със сливане и поглъщане на предприятия?

Той кимна.

— Нищо чудно да си се преуморил. — Тя почака коментара му, но тъй като отговор не последва, опита отново: — Би ли ми казал какво мислиш да правиш по-нататък?

В очите му проблесна закачливо пламъче.

— Да нямаш нужда от още една секретарка?

Алекс сложи ръка на китката му.

— Добре, Кейн. Казваш, че няма да се върнеш и аз ще се постарая да ти повярвам. Но ми дължиш обяснение.

Кейн внезапно стана сериозен. Погледна бледата ѝ ръка и докосна кокалчетата ѝ с върха на пръстите си.

Тя изтръпна при допира, сякаш електрически ток мина през ръката ѝ:

— Защо, Кейн? Искам да знам.

— Прекалено дълъг работен ден, напрегната работа и липса на свободно време.

— Та кой не се оплаква от това? Такава е цената на успеха — каза безстрастно и неангажиращо Алекс.

Кейн поклати глава.

— Цената е твърде висока. Известно време се заблуждавах, че си заслужава заради парите, но...

Той млъкна. Алекс търпеливо зачака продължението и когато разбра, че той няма да каже нищо повече, отбеляза:

— Но трябва да признаеш, че парите са хубаво нещо. И в „Пенс Уитфийлд“ щедро ги раздават.

— Парите не са всичко, Алекс. Времето не се купува.

— Що за изтъркано клише, Кейн! — Тя не скри раздразнението си. — Времето не струва нищо, ако не го използваш пълноценно. Вярно, приятно е да се разхождаш по плажа от време на време, но ако го правиш всеки ден, съвсем скоро ще ти дотегне. Трябва да вършиш нещо полезно...

— Да печелиш пари, например? Въртим се в омагьосан кръг.

Алекс замълча. Когато Кейн заговори отново, гласът му бе толкова тих, че тя се напрягаше, за да го чуе:

— Видях леля Тес два пъти през последната година от живота ѝ. Живея на три часа път оттук, а дойдох само два пъти.

Алекс отново протегна ръка към него.

— Не можеш да се обвиняваш за това, Кейн. От загубата боли. Но ти не си могъл да знаеш, че я виждаш за последен път.

Той се отдръпна, за да я погледне в очите.

— Точно така. Но знаех, че е болна. Дори да не ми е било известно, че умира, не можех да очаквам, че ще живее вечно. Та тя

отдавна беше прехвърлила седемдесетте, Алекс. А аз така и не намерих време да я посещавам по-често.

— Закъснялото чувство за вина няма да ти помогне, Кейн.

Той се отдръпна от нежното ѝ докосване, гласът му бе изпълнен с тъга:

— Не е само това. Не разбираш ли? Преоцених целия си живот. Кой от нас знае колко му остава да живее? Та аз може да се блъскам цели двайсет години и да умра в навечерието на пенсионирането си, без да съм се порадвал на спечеленото.

— Е, никой не е застрахован от смъртта.

— Именно. Затова предпочитам, докато умра, да се занимавам с нещо приятно. А ти?

— Например със събиране на „богатства“ по плажа?

— Защо не?

Алекс с въздишка се облегна на топлия камък.

— А какво ще стане, ако не умреш? От какво ще живееш? Досегашният ти жизнен стандарт е бил доста висок.

— Парите не ти излизат от главата, Алекс!

— Не знам от какво семейство си, Кейн, но изглежда не си имал особени грижи. Не забравяй обаче, че не всички са расли щастливо...

— Не съм от тях.

— В детството ми малко ни делеше от беднотията. Имаше седмици, когато парите в касата не достигаха да платим на доставчиците за продуктите. И не се знаеше след колко време ще ги съберем. Естествено е да искам по-голяма сигурност. И ако мога да я постигна, като се посветя на любимата си професия, защо да не го направя?

— Разликата е там, че на мен вече не ми е любима.

Алекс се трогна от тъжната нотка в гласа му. Той действително смяташе, че с кариерата му е свършено. Как, за бога, да го разубеди? Той трябваше просто да изчака, да отпочине и нещата щяха се оправят, сигурна бе в това.

— И най-тежкото изтощение се лекува, Кейн — каза нежно тя. — Нужна ти е почивка.

— Благодаря за съвета. Така и ще направя, ще почивам до насита. — Той стана. — Отивам да взема онова дърво там.

Темата явно бе изчерпана, почти безрезултатно за Алекс. И той едва ли щеше да заговори отново сериозно по въпроса.

Но поне бе разбрала в какво се състои проблемът. А това все пак бе някакъв напредък.

ШЕСТА ГЛАВА

Кейн се придвижваше така безразсъдно по каменните блокове, че сърцето ѝ се свиваше от страх. Той не подбираше пътя, а вървеше направо, без дори да проверява стабилността им, преди да стъпи с цялата си тежест. Алекс пребледня, когато мъжът се наведе да издърпа дървото — без никаква странична опора той го хвана и се опита го измъкне от скалите, където бе заклещено. А три метра по-надолу се плискаше езерото и единствено каменните грамади щяха да възпрепятстват падането, ако се подхлъзнеше.

Едва когато той стъпи на сравнително безопасна скала и размаха трофея си, тя забеляза, че от напрегнатото стискане ноктите ѝ се бяха впили в дланите. Бавно разтвори пръсти. Ако си беше счупил врата, поне щеше да умре щастлив, зает с нещо приятно, помисли си кисело тя. Нали точно такава бе желанието му?

Дървото се оказа дълъг, тънък, чепат клон, посивял от слънцето и идеално изгладен от вълните.

— Дай да го премерим! — Кейн насочи клона към нея.

— За какво?

— Ще ти направя чудесен бастун. Виж каква хубава дръжка има! Само трябва да се отреже с необходимата дължина...

— Отсега си представям как ще се разхождам с него по улиците на Минеаполис — подхвърли Алекс.

— Може да ти свърши работа и когато не одобряваш нечие съдийско решение — усмихна се Кейн.

В гласа му отново присъстваше обичайната шеговита нотка. Като недвусмислено предупреждение да се избягва темата за кариерата му. Алекс овладя импулсивното си желание да го разтърси. Търпение! Трябваше да измисли друг подход към проблема. Нямахше да се откаже така лесно.

В ранния следобед той я остави в пансиона, като спомена мимоходом, че има ангажимент. Алекс потисна любопитството си. Не

беше нейна работа да знае дали ангажиментът му в съботната вечер имаше руса, кестенява или червеникава коса.

Под душа тя обмисли възможните варианти за остатъка от деня. Можеше да се върне в склада; там имаше достатъчно работа, ала перспективата да си тръгне от онова глухо изолирано място по тъмно ѝ се стори доста неприемлива.

Да поработи по отчета си? Но какво толкова бе постигнала през последните двайсет и четири часа, че да го отчита?

Затова се обади в болницата на Джоана Адлър и се осведоми с подробности за състоянието на безспорно най-прекрасното бебе на света. После ѝ хрумна да вземе синьо-розовото юрганче и да пошие в задния двор на пансиона.

Удобно отпусната на мекия шезлонг и увлечена в шиене, тя не забеляза приближаването на портиера.

— Госпожице Джакъби, господин Уинтъргрийн е на телефона.

Алекс трудно се върна в действителността. В едната си ръка още стискаше юрганчето, иглата стърчеше, готова за следващия бод. Внимателно раздвижи пръсти с чувството, че ставите ѝ са се вдървили, докато вървеше към малката телефонна кабина под стълбището.

— Ало? Пол? — Гласът ѝ прозвуча по-тихо от обикновено и по-сърдечно. Отсреща се чу сумтене.

— Трябваше да се досетя, че Пол ще си вземе адвокатка.

Гласът бе дрезгав и носов, коренна противоположност на интимния мек тембър на Пол. Алекс разтри слепоочията си, за да успокои неочакваната пулсираща болка.

— Вие трябва да сте Ралф Уинтъргрийн.

— Познахте. Бих искал да говоря с вас.

— Бихме могли да се срещнем — започна предпазливо Алекс. — Ще бъда тук поне няколко...

— А тази вечер? Или днес е ред на братовчеда Пол?

— Тази вечер случайно съм свободна. — Тонът ѝ бе леден.

— Има едно кафене в Лейксайд, не е далече. — Той ѝ даде адреса. — Ще се срещнем там след час.

— Вашият адвокат ще дойде ли?

— Нямам адвокат, госпожице Джакъби. Затова искам да говоря с вас — да разбере дали ще ми трябва.

Връзката прекъсна. Алекс се размърда тревожно на мястото си. Нищо не ѝ пречеше да поговори с Ралф Уинтъргрийн. Нямаше конфликт на интереси, преди да е подал иск за оспорване на завещанието; дотогава тя представляваше както Пол, така и него, тъй като и двамата бяха наследници на Джефри.

И все пак, ситуацията изискваше предпазлив подход. Евентуалният ищец щеше да разговаря с адвокат на ответника! Какво ли целеше Ралф Уинтъргрийн? Дали да се посъветва с Кейн? Мнението му определено щеше да ѝ бъде от полза, той познаваше Ралф по-добре. От друга страна, едва ли щеше да е поласкан от зова ѝ за помощ и вероятно щеше да го изтълкува като опит да бъде отново обвързан професионално.

Защо да му предоставя възможност да я обвинява в манипулации? Сама ще се справи. Беше ѝ казал, че е достатъчно компетентна. Сега ще му го докаже.

Освен това няма причини за подозрителност, убеждаваше се Алекс, докато се гримираше пред огледалото. Ралф Уинтъргрийн искаше да поговорят, нищо повече. Не беше престъпник. Не сипеше заплахи. Щяха да се срещнат в прилично заведение, а не в някой бар на брега. Нямаше основание да очаква нещо по-различно от нормален разговор с клиент.

За всеки случай обаче извести портиера къде отива.

В пансиона винаги предлагаха богата закуска, ала неделната се оказа същинско угощение. Алекс ахна при вида на отрупаната табла и побърза да разчисти за пиколото ниската масичка до дивана.

След като момчето излезе, тя смаяна огледа асортимента: пълен термос с кафе, кана с натурален сок, кошничка с кифли и понички и цяла купа плодове — храна най-малко за двама с вълчи апетит. На всичко отгоре неделният вестник лежеше грижливо сгънат в ъгъла на таблата и я изкушаваше да му посвети поне няколко часа.

Тя тъкмо си бе наляла кафето, когато на вратата се почука. Алекс пристегна възела на халата си и отиде да отвори.

Госпожа Кийт ѝ протегна куп свежо изпрани дрехи — джинсите, ризата и дори шалчето, които снощи ѝ се сториха безвъзвратно и окончателно набити с пясък.

— Вие сте истинско чудо! — възкликна Алекс.

— Влиза в обслужването. Не сте пипнали закуската си. Да не би нещо да не е наред?

— Не, не. Чудя се с какво да започна. Няма смисъл да ми изпращате толкова храна. Просто отива на вятъра.

— Предположих, че може да поканите гост. — Икономката се усмихна. — Ако е необходима още една чаша, обадете се.

— Идеята не е лоша — измърмори Алекс и се отпусна на дивана. Ще покани Кейн на закуска. И разговорът неусетно може да се насочи към Ралф и вчерашната среща...

Беше едва девет сутринта, ала в „Ингълнук“ нямате никой. Или Кейн не се бе прибирал през нощта, или бе изключил телефона.

И в двата случая не я интересуваше. Щеше да мине и без него.

Тя замислено изяде една кифла, докато четеше новините във вестника и когато часовникът удари десет, набра централата на „Пенс Уитфийлд“. Не се изненада, като ѝ отговориха след второто извънмяване. В сдружението нямаха нужда от телефонни секретари: през уикенда, а още повече нощем, телефонистките бяха стриктни като в делничен ден. И, както обикновено в неделя сутрин, откри Невил Морган в кабинета му. Съдружниците бяха почти винаги на разположение за консултация и това бе едно от нещата, които най-много ѝ харесваха във фирмата.

— Александра! Какво мога да направя за теб? — радушно рече той.

— Относно случая „Уинтъргрин“, господин Морган. Утре ще получите отчета ми, но снощи стана нещо необичайно и исках да го споделя с вас, преди да го впиша.

— Как така необичайно?

— Обади ми се Ралф Уинтъргрин и пожела да се срещнем. Видяхме се и говорихме доста дълго, но основната мисъл бе, че ако той реши да заведе дело, на Пол му предстои жестока и безмилостна битка.

— Това са заплахи — отсече категорично Невил Морган, — безпочвени заплахи. В началото всички говорят така. Ще свикнеш с подобни приказки.

— Не мисля, че в този случай бяха заплахи, господин Морган — поклати глава Алекс. — Той беше абсолютно сигурен и каза...

— Успокой се, Александра. Той просто блъфира, а ти си му повярвала. Иска да ни уплаши и да му припишем част от имота, без да е доказал каквото и да било. А фактически няма доказателства, убеден съм.

— Вярно, още не съм намерила нищо в архива на Джефри, но...

— Няма и да намериш. Джефри бе ясен в желанията си и аз съвсем точно съм ги записал. — Той се изкашля. — Не! По завещанието сме необорими, колкото и да се горещи Ралф. Не се престаравай, Александра. — Замълча и добави: — Как е Кейн?

— Изглежда добре — уклончиво отвърна Алекс.

Невил Морган се изсмя.

— Аз и не очаквах да го завариш рухнал заради „Куадренгъл“.

— Така е. Но, боя се, че е крайно изтощен.

— Според теб или според него? — невъзмутимо попита Невил.

— Той каза, че работата вече не му доставяла удоволствие.

— Е, изтощението понякога е добро оправдание.

Алекс прехапа устни до болка. Би било несправедливо да очаква разбиране от Невил Морган. Той не бе видял Кейн вчера, не бе го чул да казва: „Вече не ми е любима“ с неподправена болка в гласа.

— Дори да си права, Александра, изтощението минава — спокойно продължи Невил Морган. — Скоро ще му доскучае до смърт. Предполагам, ще трябва да поизчакаме, докато се оправи. Изключително много разчитаме на теб, Александра.

— Благодаря за оказаното доверие, макар да е неоправдано — измърмори тя, след като остави слушалката. — Та аз не мога да го намеря вкъщи, как бих могла да сломя упорството му?

Алекс си позволи двуминутно самосъжаление, след което позвъни в „Джакъби“. В неделя обикновено ходеше при Гюс, а когато бе в командировка задължително намираше няколко минути, за да му се обади.

Този път тъкмо го поздрави и той попита какво я тревожи.

— Нищо, татко — смутено отвърна Алекс.

— Нещо не е наред. Усещам по гласа ти. Храниш ли се добре?

Тя погледна едва докоснатия поднос и въздъхна:

— Да можеше да видиш как ме угощават! Питки с карамел, кроасани, пържени филийки...

— Само тесто — изсумтя Гюс. — Къде е добрият стар бекон с яйца? Зареди се с истинско гориво и ще видиш как ще ти заблестят очите отново.

Алекс се разсмя насила.

— Причината не е в храната, татко. Работата върви мудро, това ме тормози, но...

— Кога ще се прибереш?

Когато Кейн се върне на земята, помисли си тя. Което можеше да стане и в следващия век.

— Не знам. Имам да прегледам купища документи.

— Документите не трябва да те тревожат. Те са като домашните в училище — все ще научиш нещо ново.

— Ще се опитам да ги възприема по този начин.

Гюс зацъка с език:

— Засрами се, Алекс! Имаш такава възможност, а не я оценяваш.

— Май е трябвало да ме караш да мия чиниите от време на време, татко.

— Защо? Нищо не се научава с ръце в топлата вода.

Стандартният му отговор. Тъй като ги повтаряше години наред, Гюс вече не се замисляше над думите си. Но Алекс се замисли, след като приключиха разговора.

„Нищо не се научава с ръце в топлата вода.“ Гюс се лъжеше. Едно нещо човек можеше да научи. А именно — че мрази да мие чинии и тогава недостатъците на всяка друга професия щяха да избледнеят.

Дали същото не се отнасяше и за Кейн? Напрежението в „Пенс Уитфийлд“ безспорно утежняваше адвокатската професия, но то бе неизбежно поради естеството на случаите и огромното им количество. Кейн сякаш не осъзнаваше, че отхвърляйки това напрежение, жертва и куп преимущества. Как, за Бога, да му покаже какво ще загуби? И то преди да е станало твърде късно?

Същия следобед Алекс прекара няколко часа в склада, увлечена в размяната на писма между Джефри и градинаря, нает да преобрази парковете на Уинтъргрийн по подобие на околната природа. На пръв поглед спорът изглеждаше ожесточен, ала зад остриите забележки на

Джефри, Алекс прозря, че на стареца му е било приятно. Сякаш си бе намерил по-забавна от шаха игра, която бе разигравал почти цяла година и накрая естествено бе победил. Очевидно никой не успяваше да излезе на глава с него.

Тя работи по-дълго отколкото бе планирала, отчасти, за да научи изхода на спора с градинаря. Когато излезе от склада, слънцето залязваше. Изведнъж ѝ се прииска да се полюбува на заревото и зави към хълмовете, в подножието, на които бе сгущен фарът. Успя да стигне до върха точно навреме, за да се възхити на последните избледняващи отблясъци във виолетово, розово и сребристо.

Дали си заслужаваше усилието обаче, след като в крайна сметка се загуби? Ако не беше езерото в далечината, съвсем нямаше да може да се ориентира. Когато накрая успя да се добере до брега, пансионът се оказа далеч зад гърба ѝ, а тя се движеше по панорамния път в посока към „Ингълнук“. Тъкмо щеше да завие обратно, когато реши да използва объркването си за претекст и да се отбие у Кейн.

Ферарито бе паркирано с табелката „Продава се“ към шосето. Всички прозорци на къщата бяха отворени за прохладния вечерен въздух. Алекс видя велосипеда, опрян до страничната врата, едва когато стигна до него; в същия миг от кухнята долетя тих и мелодичен женски глас.

Беше твърде късно да се върне; стъпките ѝ по верандата вероятно бяха привлекли вниманието на хората вътре. Затова почука на вратата и извика Кейн по име.

Той ѝ отвори мълчаливо и я пусна да влезе в кухнята.

— Извинявай — започна Алекс, — трябваше първо да ти позвъня, но истината е, че пак се загубих... и когато най-после разбрах къде съм, толкова се зарадвах... че реших да се отбия за едно кафе...

Гласът ѝ заглъхна при вида на жената пред малката кухненска масичка, която, заровила ръце до китките в купчина черна мека пръст, пресаждаше цвете в нова саксия. Лицето ѝ бе осяяно с бръчки, косата ѝ беше сребристосива.

— За днес стига — каза жената и изтупа ръце. — Едно последно идване и свършвам. Ще ми трябва още пръст обаче.

Чувала съм този глас, спомни си Алекс. По време на първия телефонен разговор с Кейн.

Жената прекоси кухнята и прибра торбичката с пръст в шкафа под мивката. Вратичката изскърца.

И този звук ми е познат, каза си Алекс. Значи онзи следобед не е бил в леглото, а...

— Тъй като Кейн изглежда няма да ни запознае — каза жената, докато бършеше ръцете си, — можем и сами да го сторим. Вие сте Александра Джакъби, предполагам. А аз съм Фиона Джеймс. Леля му Тес беше най-добрата ми приятелка.

— И вие го глезите като нея — подаде ѝ ръка Алекс.

— О, не го правя за него — увери я Фиона. — Тес ще се обърне в гроба, ако Кейн остави хибискуса ѝ да умре. — Тя кимна към саксията.

— Красиво е. — Алекс боязливо докосна яркочервеното цветче. — И изглежда здраво.

— Корените са зле — кратко обясни Фиона, — иначе не бих и помислила да го пресаждам сега, по никое време. Ще тръгвам, Кейн, преди да се е стъмнило съвсем. Да не забравиш да купиш още пръст. — Вратата се затръшна зад гърба ѝ и след миг велосипедът изчезна надолу по крайбрежната магистрала.

— Пак си се загубила, така ли? — попита Кейн с недоверие.

Алекс вирна брадичка. Може да бе преувеличила, но не излъга. Какво ли си мислеше той? Че го шпионира?

— Абсурдно, нали? Ориентирала съм се в многомилionни градове. Никога не съм се обърквала в нюйоркското метро. Защо точно Дулут ми създава такива трудности?

— Не знаеш ли? — леко се усмихна той.

— Защото е невероятен град, може би? — осмели се да каже Алекс.

— Защото внася смут в душата ти, Алекс.

— Така ли? — Тя още веднъж докосна цвета на хибискуса. — Колко е красив! Толкова искам да имам цветя вкъщи.

— Какво ти пречи?

— Нямам си Фиона, която да се грижи за тях. Кой щеше да ги полива тази седмица например, докато отсъствам?

— Всеки прави своя избор — сви рамене Кейн. — Една разходка?

— С удоволствие — без колебание отвърна тя.

Кейн взе фенерче, но не затвори прозорците, нито заключи. Като стигнаха шосето, той спря и погледна Алекс.

— Накъде предпочиташ... Не, по-добре аз да водя експедицията. С теб начело може да достигнем Аризона.

Алекс мълчаливо преглътна обидата.

Здрачаваше се, ала банкетът отстрани на пътя бе широк и равен, освен това от колите лесно щяха да забележат светлината на фенерчето и белия пуловер на Кейн. Двамата повървяха мълчаливо няколко минути, после Кейн подхвърли:

— Ще взема да спазаря хибискуса за едно куче.

— Защо, за бога, ти е притрябвало куче?

По-сложно е и от цветята, помисли си тя. Кой ще се грижи за животното, когато Кейн е възпрепятстван?

— Да ми прави компания и да ме обича. Така винаги ще имам под ръка някой, който да гори от желание за разходка.

Алекс се закова на място:

— Я почакай! Само смей да ми кажеш да си свия опашката и... ще те ухапя, да знаеш!

Кейн се усмихна:

— Освен това кучетата не са заядливи. — Той посочи езерото. — Виж гмурец! Малко е позакъснял с вечерята.

Алекс седна на мантизелата и се загледа в чудноватата птица, която наклони глава първо на едната, после на другата страна, сякаш се ослушваше, после внезапно се потопи във водата и изчезна. Алекс мислеше, че вече няма да го види, когато гмурецът изникна на петнайсет метра от брега, поклащайки се доволно на вълните.

— Кейн — бавно се обърна тя към него, — откъде си толкова сигурен, че Джефри Уинтъргрийн е казал, или най-малкото намекнал, на Ралф, че ще го направи пълноправен наследник?

Тръгнаха отново и Кейн сложи ръката ѝ в сгъвката на лакътя си.

— Май и ти започваш да се съмняваш?

— Ралф ми се обади вчера. Всъщност почти цялата вечер бях с него. Слушах го... Той е безцеремонен и циничен, и едновременно забавен като самия Джефри.

— Поопознала си стареца значи?

— Ти беше прав. Когато чета писмата му, сякаш го чувам да говори. И струва ми се, той е обичал Ралф.

До този момент шосето бе тихо и безлюдно, а и наоколо нямаше никакви постройки. След последния завой обаче се показа неголям застроен участък.

— Там в мотела има бар. Искаш ли да пийнем нещо разхладително?

— Предпочитам нещо сгряващо — потрепери Алекс.

В бара бе светло и спокойно. Посетителите бяха не повече от десетина. Кейн и Алекс седнаха в ъгловото сепаре и тя си поръча кафе. Обгърнала с длани глинената чаша, Алекс се наслаждаваше на топлината, проникваща в пръстите ѝ и наблюдаваше как Кейн разбърква сметаната в горещия шоколад.

— Не мога да си обясня защо в завещанието не личи, че Джефри е обичал Ралф, ако действително е било така — бавно заговори тя. — Имал е достатъчно време да го промени.

— Как така изведнъж се убеди, че Ралф казва истината?

Алекс сведе поглед, за да скрие триумфа в очите си. Правист като него не можеше дълго да устои на подобни въпроси!

— Не казвам, че съм му повярвала — подчерта тя. — Но той ме уверяваше, че има доказателство, което отказа да ми покаже.

— Какво доказателство? Писмо?

— Не уточни. Според Невил Морган всичко било блъф, естествено. — Тя се облакъти на масата, все още стискайки чашата. — Не ми отговори, Кейн. Ти защо вярваш на Ралф?

— Не съм сигурен дали Джефри е уважавал Ралф, но не смятам, че е бил особено привързан и към Пол. Предполагам, имал е еднакво лошо мнение и за двамата. — Той сви рамене. — Извинявай, че те разочаровах, Алекс. Чиста интуиция, нищо повече — не става за пред съда.

— Нима искаш да ти повярвам, че си забравил да разсъждаваш като юрист, след като си се оттеглил? — сухо попита Алекс.

Кейн леко се усмихна. Подразнена от нехайното му изражение, Алекс рязко остави чашата на масата. Кафето се изплиска и опари ръката ѝ, ала тя не усети.

— Не може да зарежеш професията си просто така! Да обърнеш гръб на всичко, към което си се стремил.

— Алекс... — Той взе салфетка и започна да попива разлятата течност.

— Добре. Изтощен си до смърт след бъркотията в „Куадренгъл“.

— „Куадренгъл“ беше като всички останали мои случаи — изтъкна Кейн. — Само приключи различно.

Алекс не бе настроена да спори за дреболии.

— Неудовлетвореността ще премине, Кейн. Може би наистина имаш нужда от няколко месеца, за да се оправещ, но не трябва да пращаш кариерата си по дяволите.

— Продължаваш да твърдиш, че имам нужда единствено от почивка. Ти въобще не ме слушаш, Алекс!

— Добре де, напусни. — Тя отегчено махна с ръка. — А после? Ще станеш водещ в някое радиошоу?

— Възможно е — замислено потвърди той, като остави подгизналата салфетка в пепелника. — Ще бъда страхотен водещ.

Думите му не са съвсем безпочвени, рече си Алекс.

— Време е да се прибирам — промълви тя. Изчака го до вратата, загледана в езерото, докато той плати сметката. Напълно се бе стъмнило и гостите на мотела бяха с пуловери и якета. А до „Ингълнук“ имаше толкова път...

Кейн забеляза, че тя трепери.

— Ела, магазинът все още е отворен.

Алекс не разбра какво искаше да ѝ каже с това, докато не влязоха в импровизирано остъклено кътче в дъното на фойето и застанаха до стойка с блузони.

— Тук се предлага всичко за неподготвения турист — обясни той, като ровеше из закачалките.

— Търсенето сигурно е голямо благодарение на непросветените, които мислят, че щом има плажове, и слънцето е в изобилие.

— Ето този! — Кейн откачи един от блузоните.

Алекс го взе без особен ентузиазъм. Беше бял с някакъв печат, щампован отпред в яркочервено.

— Дали ще ми стане?

— При блузоните размерът е без значение. Ако са по-големи, повече топят, защото въздухът отвътре служи за изолация.

— В такъв случай, ще го взема.

— Аз ще ти го подаря — поправи я Кейн. — За спомен от Дулут.

Той подаде дрехата на продавача и, докато младежът я сгъваше, Алекс за първи път успя да разгледа емблемата. Около знака на

бреговата охрана беше написано „Щурман от службата на Големите езера“.

— Имате ли щампа? — попита Кейн, като извади портфейла си. — Ще доплатя, ако добавите въпросителен знак в надписа.

Алекс го сръга с лакът. Той се разсмя и ѝ помогна да се облече. Докато вървяха към „Ингълнук“, Алекс установи, че прекалено широкият блузон наистина топлеше повече. А фактът, че Кейн я бе хванал за ръка, не нарушаваше душевното ѝ равновесие.

Не ѝ се говореше. Искаше просто да върви до него в тъмнината и да се наслаждава на ритъма на стъпките им и на спокойното полюшване на сплетените им ръце. Ала възникналото разногласие не ѝ даваше мира.

— Всяка работа има своите недостатъци — колебливо заговори тя. — Ти си отличен юрист, Кейн. Къса ми се сърцето, като си помисля, че искаш да разрушиш всичко, което си изградил в „Пенс Уитфийлд“. — Тя преброи наум до десет и добави тихо: — Какво може да те привлече отново там?

След няколко безкрайно дълги секунди той отговори също толкова тихо.

— Имаш предвид ъглови кабинети, лимузини, клубове и частни самолети?

— Може би. Каквото поискаш. Не ти ги обещавам, но...

— Не си ли се питала някога, какво ти струва всичко това, Алекс?

— Не, никога — с недоумение поклати глава тя. — Работя много, но си заслужава. Някой ден ще стана съдружник. Винаги съм се стремела към това и ще го постигна.

— Не е ли странно — замислено рече той. — Един от последните съвети на леля ми Тес беше: „Прави каквото трябва, а не непременно онова, на което си способен.“

Алекс щеше да подмине „Ингълнук“, ако Кейн не бе спрял.

— Не мога да разбера — призна тя.

— Знам — каза той с въздишка. Не се и опита да ѝ го разясни.

— Благодаря за разходката, Кейн. И за кафето. И за блузона. — Тя помълча. — И за разговора.

— Въпреки че не го схвана — добави меко той. Наведе се и я целуна.

Дори целувката е някак много тъжна, помисли си Алекс. Едва не се спъна, докато стигне до колата.

— Хей, Алекс?

Тя нетърпеливо се обърна с надеждата, че той ще ѝ разтълкува загадъчния завет на леля си.

— Гледай езерото да ти е отляво, за да не се заблудиш пак.

СЕДМА ГЛАВА

„Прави каквото трябва, а не непременно онова, на което си способен...“ На сутринта съветът на Тес бе все още загадка. Защо не е искала племенникът ѝ да реализира своя потенциал? Обожавала го е. Защо не му е пожелала най-доброто?

Да не би да го е казала от нравствени съображения? В тази насока Тес не бе единствената. Мнозина се заблуждаваха в същността на съдебната система. За повечето хора само едната страна в дадено дело имаше право и казваше истината, а адвокатът, поел другата страна, бе чисто и просто мошеник. Не можеха да разберат, че колкото и ясни да изглеждаха нещата, двете страни в спора можеха да бъдат еднакво прави и затова единственият справедлив начин за взимане на решение бе да се преценят всички аргументи.

Но защо Кейн не бе извел Тес от заблуждението, не бе ѝ разяснил как функционира правосъдието като система? А напротив, бе възприел съвета ѝ свършено сериозно.

Или Тес е намеквала за нещо съвсем друго? „Онова, на което си способен...“ Да не би да е имала предвид неговата тъмна страна, която би го довела до престъпни действия?

Не ставай смешна, скастри се Алекс. Той никога не би ти предал думите ѝ, ако са означавали точно това. Кейн — криминален престъпник! Какъв абсурд!

Алекс бе готова да тръгне към склада, но чакаше централата на „Пенс Уитфийлд“ да се освободи, за да изпрати отчета си по факса, когато телефонът иззвъня. Мекият женски глас отсреща я изуми. Защо ли ѝ се обаждаше приятелката на Кейн, Фиона? В този час, в понеделник сутрин?

— С какво мога да ви помогна, госпожице Джеймс? — Алекс се поколеба: — Или госпожа е по-правилно?

— Господи, момичето ми, наричай ме Фиона. „Госпожице Джеймс“ ме кара да се чувствам стара. Кое не е далеч от истината,

но е нелюбезно да ми го напомняш. — Чу се гърлен смях. — Кейн ми каза, че си експерт по оспорването на завещания.

Само това ми липсваше, помисли си Алекс. Понякога ѝ се струваше, че всяко писано завещание, без изключение, оставяше поне по един разочарован, който от своя страна бе твърдо убеден, че ако се приложи верният адвокатски трик, неминуемо ще се събуди богат... Алекс въздъхна и каза предпазливо:

— Вярно е, че именията, попечителствата и завещанията са в моята област, но оспорването на завещание не е лесна работа.

— Знам — тук такси се съгласи Фиона Джеймс. — Всъщност за мен то е неоспоримо. Затова реших да ти се обадя.

Алекс се намръщи и отдалечи слушалката, за да свали златната си обеща. Нещо определено ѝ пречеше да чува.

— Боя се, че не те разбрах.

— Имам клиентка с ужасно лош късмет. Дойде при мен, но аз не можах да ѝ дам никаква надежда. После разбрах от Кейн, че ти се занимаваш с подобни проблеми през цялото време...

— И ти ли си адвокат?

Фиона отново се разсмя.

— Значи Кейн не те е осведомил? Вярвам, имате по-приятни теми за разговор. Няма значение. Та тази клиентка...

— Госпожице Джеймс... Фиона, извини ме, но в момента съм претоварена. Не мога да поема още един клиент.

— Аз не ти предлагам клиент. Освен това, за вашите тарифи тя е неплатежоспособна — искрено отбеляза Фиона.

— На процент ли работиш?

— Хонорарът ми е дващест долара. Ако искаш да си го разделим, с удоволствие, но, честно казано, разчитах на безплатна консултация за жената.

— Фиона, не мога...

— Тя е самотна майка с бебе на една годинка. Условиата на завещанието дотолкова я ограничават, че тя практически гладува, а настойникът пилее парите както му скимне.

Въпреки упорството си Алекс бе заинтригувана.

— Завещанието на бащата на бебето ли е?

— Не. На дядото на бащата. Той всъщност не е лишил детето от наследство. Но докато то навърши осемнайсет, от парите няма да има и

помен.

— Не може ли настойникът да бъде лишен от права?

— Не виждам начин. Всъщност майката би била отличен настойник, само дето дядото не я е харесвал.

Настъпи продължително мълчание. Алекс прехапа устни.

— Ще хвърля един поглед. Не обещавам чудеса.

— Няма нужда от обещания — отсече Фиона. — Довечера в шест в кантората ми, устройва ли те?

Алекс се съгласи и надраска адреса на гърба на една визитка.

— Ето ти достойна кауза, на която да посветиш последните си свободни минути за деня — измърмори тя, след като затвори.

Какво ли би казал Кейн по този повод?

— Не виждам защо ще си губиш времето да разпитваш прислугата на Джефри — каза Пол Уинтъргрийн, като барабанеше с безупречния си маникюр по политурата на бюрото. — Щом Ралф твърди, че има писмено доказателство...

— Не каза, че е писмено, а просто доказателство — напомни му Алекс. — Може да е писмо, но може да е и куп други неща: клетвено изявление от приятел на Джефри или прислужник, записи, нечий устни показания...

— Няма ли начин да го принудим да каже какво е?

— Когато стигнем до съдебните процедури, да. Тогава непременно ще трябва да разкрие доказателството си, в противен случай, искът му ще бъде отхвърлен. Но преди това...

— **Ако** стигнем в съда, искаш да кажеш? Все още настоявам, че блъфира. — Пол се изправи нервно и отиде до прозореца.

— Може да сте прав — отстъпи Алекс. — Ще съм много по-спокойна обаче, като знам, че прислугата не крие изненади.

— Добре. Секретарката ми ще ти запише адресите. — Пол се усмихна тъжно. — Ако питаш мен, Ралф просто е решил да си отмъсти и няма скоро да се откаже. Но, както казва Невил Морган, недопустимо е човек като Ралф така да се подиграва с правосъдието, не мислиш ли? — Той доближи стола й. — Да отидем да пийнем нещо, Александра? Достатъчно сме работили за днес.

Алекс погледна часовника си и стана.

— Съжалявам, но имам още една среща.

Той високомерно вдигна вежди.

— Мислех, че си в Дулут, за да работиш по моя проблем.

— Не се безпокой, Пол, това време няма да ти го таксувам — каза тя с едва доловим сарказъм.

Когато откри адреса на кантората, Алекс остана поразена. Дали не беше сбъркала номера? После си спомни размера на хонорара и съобрази, че не е чудно Фиона Джеймс да практикува на гърба на магазин извън търговския център на града.

Вероятно държи магазина, за да си покрива разходите, предположи Алекс, докато измъкваше куфарчето си от колата.

Но помещенията, макар и строго съобразени с предназначението си, бяха удивително приветливи. Интериорът излъчваше спокойствие с ведрите си синьо-зелени тонове. Нямаше сложна дърворезба, ценни картини по стените и дебели килими, ала мебелировката не бе второ качество. Приемната, обзаведена с удобни столове, заемаше цялата предна част на сградата; на останалата площ се разполагаха шест миниатюрни канцеларии от двете страни на дълъг коридор. Всичко бе направено с малко средства, но с вкус.

— Здравейте, госпожице Джакъби — усмихна ѝ се секретарката.

— Познавате ли ме? — учуди се Алекс.

— Не — смути се младата жена. — Но почти нямаме клиентки, облечени като вас. Фиона каза, че ще дойде веднага, щом се освободи.

Алекс се огледа за стол.

— Мога да ви донеса досието по случая — предложи секретарката. — Първата канцелария е свободна, ако желаете да я използвате.

Стаичката бе малка и функционална. На бюрото имаше всичко необходимо, ала никаква лична вещ не подсказваше чие е. Алекс светна настолната лампа и разтвори папката. След като прелисти наличните документи, тя започна да чете записките на Фиона от проведените с клиентката ѝ разговори.

След минути самата Фиона надникна през вратата. Не е много по-различна от вчера, рече си Алекс. Носеше вълнени панталони и пуловер, а сребристата ѝ коса бе разрошена, сякаш бе слязла от велосипеда, без после да се погледне в огледалото.

— Радвам се, че успя да наминеш. Имаш ли вече някаква идея?

— Уви, не. — Алекс бутна папката встрани. — Не можем да вкараме настойника в съда за нарушаване условията за инвестиране на средствата по простата причина, че дядото не е поставил такива. И, предполагам, онзи не е направил нищо драстично, за да убедим съда, че умишлено пилее парите.

Фиона поклати глава.

— Разходите му са изключително по имението — потвърди мрачно тя и седна на стола от другата страна на бюрото. — Поне така твърди той. Приложил е и списък.

— Ясно. Нищо не бие на очи, а мирише на гнило.

— Точно така. И той отлично знае, че не можем да го пипнем.

Алекс взе отново завещанието. Беше обемисто и тежко.

— Защото е невъзможно да докажете, че част от парите отиват в джобовете на най-добрите му приятели или нещо от този род?

— Имам куп подозрения, но не мога да ги докажа... — каза Фиона с въздишка. — Известно ти е колко струва подобно разследване. Не мога с чиста съвест да ѝ препоръчам да вземе пари на заем за частен детектив.

— Ако не си сигурна в онова, което той ще открие — съгласи се Алекс. — В такъв случай не би имала нужда от детектив... За повечето ти клиенти дори твоят хонорар е висок, нали?

— Да — усмихна се криво Фиона. — Тук идват много от тъй наречените „бедни работещи“; доходите им едва надхвърлят лимита за безплатна юридическа помощ, а същевременно не могат да си позволят таксите за средно квалифициран адвокат.

— Как се справяте?

— Аз, лично, успявам. С кантората като цяло е по-трудно, но от време на време идват адвокати на доброволни начала и помагат. Нямаш представа как помощник-адвокатите, при добра подготовка и надзор, ориентират хората сами да разрешават проблемите си. Би било чудесно да поговориш с моите служители, ще организирам малък вътрешен семинар...

Алекс се усмихна:

— По въпроса за попечителствата и богатите имения?

— Всеки прави завещание, нали? — простичко отвърна Фиона. — А кантората още не е пропаднала, защото все пак взимаме такси. Хората не обичат абсолютно безплатните услуги. Но за обикновен

развод плащат една десета от тарифата на другите адвокати. Имаме много случаи за настойничество и жалби на наематели. — Тя се изправи. — Разсейвам те. Ако искаш фотокопия на документите, помоли Ейми в приемната.

— Тук ще ги прочета — усмихна се Алекс. — Няма да разхищавам средствата ви за копирни разходи.

Фиона се разсмя и излезе. Алекс опря лакът на бюрото и отново зачете завещанието.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи върху сложния стил, очите ѝ пареха. Не бе уморена, предната вечер спа като къпана.

Просто неспокойна, установи Алекс. След толкова часове взирание. Имаше нужда от свеж въздух, от малка разходка...

По плажа, може би? Тя поклати глава и продължи да чете.

Точно в този момент изникна отговорът. Тя примигва и се вгледа внимателно. Да, идеята ѝ точно съответстваше на тази клауза, ни повече, ни по-малко.

Тя премисли още веднъж, очерта план за действие и тръгна да търси Фиона. Вратата на отсрещната канцелария бе отворена. Лампите светеха, но вътре нямаше никой. Алекс се насочи към бюрото на секретарката и дочу от приемната съвет, произнесен с топъл като кадифе глас, който никога не би сбъркала:

— Кажете на хазяина исканията си така, както ги упражнявахме преди няколко минути в кабинета и ми се обадете да разбере какво е станало. — Кейн се ръкува с клиентката и закрачи обратно по коридора точно срещу Алекс.

Тя го изгледа от глава до пети, искрено изненадана; той беше с риза на тънки райета и излъскани обувки. Без вратовръзка и сако, естествено, но и без джинси.

Панталоните му имаха идеално остър ръб и подчертаваха стройните крака. Изглеждаше поне два метра висок.

— Знаеш ли, малко ме тревожиш, Кейн — каза мило тя. — За първи път те виждам изумен. Да не е от магията на езерото?

Едно мускулче потрепна в ъгъла на устата му.

— Не очаквах, че Фиона ще успее да те привлече за доброволец в любимата ѝ благотворителност, не отричам.

— Три седмици не си практикувал и вече губиш професионалния тренинг да се владееш... О, извинявай. Виждам, че подхвърляш по

някой съвет, макар и в друга област.

— Обикновен спор между хазяин и наемателка — сви рамене той. — Ако тръгна да го разрешавам с писма, знаеш, неминуемо ще се окажем в съда. Но, ако тя отиде да поговорят като разумни хора...

Фиона изникна в дъното на коридора.

— Виждам, че и двамата сте свободни — каза весело тя.

— В много отношения — вметна Алекс. — Често ли си тук, Кейн?

— Помагам от време на време. Защо?

Фиона сложи ръка на рамото ѝ, а с другата подхвана Кейн.

— Става късно. Останалото може да почака до утре. Защо не тръгвате — я на кино, я другаде?

— Чудесна идея, като се изключи киното. — Алекс и подаде папката и се върна за служебното си куфарче.

Кейн я чакаше, облегнат на колата ѝ. Бе закопчал канадката си, вятърът си играеше с косата му.

— Май си ядосана?

— Позна! — Тя се опита да отключи вратата зад гърба му.

— Защо?

— Каза ми, че си преуморен.

— Вярно е.

— Твърдеше, че адвокатската професия ти е омръзнала.

— Имаше нещо такова, но...

— Тогава какво правиш тук на доброволни начала?

— Не съм на доброволни начала, Алекс — въздъхна Кейн. — Ще работя с Фиона.

Алекс с все сила запрати куфарчето си на задната седалка.

— По-абсурдно нещо не съм чувала!

— Много мило се изразяваш — отбеляза Кейн. — Направо предразполагаш човек да ти се изповяда.

Алекс се вбеси.

— Наистина ли очакваш да те разбере? Да не си луд? Нали все повтаряше, че въобще не искаш да практикуваш, Кейн?

— Не съм се отказал изцяло от професията си, Алекс. Аз...

— Каза, че вече не ти харесва. Не можеш да го отречеш.

— Вярно е — кимна той. — Не ми харесва начина, по който се работи в „Пенс Уитфийлд“. Четиринайсет часа на ден, сто часа на

седмица. Колко от съдружниците, мислиш, са били на рождените дни на децата си миналата година?

— Не сменяй темата! — каза гневно Алекс. — Значи предпочиташ това тук? Безплатно да разрешаваш елементарни проблеми?

— Не всички проблеми са елементарни и не ги разрешавам безплатно. Фиона ми направи щедро предложение.

— Щедро по чии критерии? Сигурна съм, че едва ще преживяваш!

Той я стисна за раменете и тръпка разтърси тялото ѝ.

— Алекс, не разбираш ли — мрачно каза Кейн, — не се стремя да преживявам, а да живея пълноценно.

Алекс се втренчи в него с широко отворени очи. Когато я пусна, тя се облегна на колата и неволно започна да разтрива местата, където се бяха впили пръстите му.

— Извинявай, не исках да те нараня — измърмори той и тръгна.

— Кейн! Почакай!

Той спря, без да се обръща. Алекс пое дълбоко въздух.

— Да, ядосана съм — успя да заговори тя, — но повече съм обидена. Защо не ми каза какво възнамеряваш да правиш?

— Защото подозирах, че ще реагираш така. — Гласът му бе глух. Какво да му отговори? Очаквал е реакцията ѝ и я е избягвал.

— Затова реши да ме подведеш? — горчиво каза тя.

След дълго мълчание той се върна към нея.

— Хайде да повървим.

Тя закрачи до него с приведени рамене и скръстени ръце.

— Защо, Кейн? Кажи ми защо го правиш?

— Защото не мога да си купя време — с въздишка отвърна той.

Времето! Неговата идея фикс... Алекс изтръпна.

— Да не си... — почти изпищя тя, после започна отново: — Кейн, не си неизлечимо болен, нали?

Не! Само не това! Какво би бил светът без него...

— Не, не съм болен от рак. Но всички сме смъртни.

— О, моля те — простена Алекс. — Остави философските си разсъждения за преброените ни дни. Ставаш банален.

Той я стрелна с поглед.

— Харесваше ми повече, когато мислеше, че ще умра.

Алекс не удостои думите му с внимание.

— Добре, няма да философствам. Работата е там, че искам да се порадвам на това, което имам, да отделя време на важни неща като семейство и приятели. Ти колко приятелки имаш, Алекс? Не познати, а истински, верни приятелки.

— Пет-шест — рязко отвърна тя.

— А кога за последен път си била с тях? С някоя от тях?

Миналата седмица, понечи да отговори тя. На бебешкия прием на Джоана Адлър. Всички бяха намерили време... а аз постоях не повече от петнайсет минути, колкото да се поздравим и да си кажем довиждане.

— Леля Тес беше най-добрия ми приятел — сподели тихо Кейн. — Едва седмица преди да умре ми каза, че ме обича. Би го сторила и по-рано, предполагам, но аз не бях до нея.

— Късно е за това, Кейн.

— Доброволците от нейния приют, които е обучавала и ръководила толкова години, са се грижили за нея. Била е обградена с обич и приятели.

Алекс тайничко си помисли, че на леля му по би ѝ подходило да раздава заповеди, отколкото да мълви нежни сърдечни слова. Но въпреки че не отговаряше на стандартната ѝ представа за човек на смъртно легло, картината ѝ се стори утешителна.

— Завиждам ѝ — каза тя.

— Нали? А знаеш ли какво ми дойде наум? Че, ако се окажа в подобна ситуация, до мен няма да има никой.

— Кейн, я се погледни, мъж на трийсет и две, трийсет и три години! Ти си патологичен случай!

— Може и така да е. Родителите ми са мъртви, сестрите ми са заети със собствените си проблеми. Имам стотици познати и нито един приятел, на когото да разчитам, ако изпадна в беда. — После добави тихо: — Който не би ме упрекнал, дори ако съм най-големия досадник на света.

— Кейн, това е...

— Не е самосъжаление, а факти — изпревари я той. — Не можеш да имаш приятели, ако самият ти не си приятел. А какъв приятел ще си, щом непрекъснато отсъстваш от къщи, та дори и секретарката ти не знае със сигурност къде се намиращ.

— Ако намекваш за онзи път — засегна се Алекс, — когато Шарън не ме откри след раждането на бебето на Джоана...

— Съвсем го бях забравил. Говоря за себе си. Не желая живота ми да протича по същия начин, Алекс. Искам хората около мен да ме познават, да ме обичат въпреки недостатъците ми, а не само заради онова, което мога да направя за тях.

— И мислиш, че като зарежеш всичко, проблемът е решен? — Алекс поклати глава. Кейн сякаш не я чу.

— Искам, като му дойде времето, жена ми да е най-добрия ми приятел, а не слугиня и детегледачка, която виждам веднъж в седмицата, когато се прибирам да си сменя бельото. Искам да имам време за децата си — да ги водя за риба, да ги уча да плуват, да не пропусна нито един концерт или училищна пиеса, в която участват.

— Говориш за свободно време — въздъхна Алекс, — но тази твоя нова работа не е идеалния вариант. Тук с много повече часове ще спечелиш парите, които ти дават в „Пенс Уитфийлд“.

— О, пределно ясно ми е, че това е невъзможно — весело каза той. — Дори всичките часове в годината няма да ми стигнат.

— Добре, да допуснем, че ограничиш разходите си. Представяш ли си колко двайсетдоларови хонорара ще са ти необходими, за да купиш основните продукти? В неголям град като този не можеш да специализираш; ще трябва непрекъснато да четеш, за да си компетентен във всички области. А дребните проблеми, които в момента са ти интересни, защото са нови и различни, ще се превърнат в досадно, изнурително всекидневие.

Той спря и я погледна отново, сбърчил вежди, бръкнал дълбоко в джобовете на канадката.

Не му харесват думите ми, помисли си Алекс. Какво от това, трябваше да ги чуе, в края на краищата. Тя продължи тъжно:

— Помисли, Кейн. Колкото по-дълго стоиш при очарователните клиенти на Фиона, толкова по-малко време ще ти остава за приятелите. Безплатните случаи ще се трупат и ще ти бъде все по-трудно да издържаш жената и децата, за които говориш. Няма да спечелиш. Ще загубиш и уважението на колегите си. Носят се слухове, че си уволнен. Ако не се върнеш, хората ще са сигурни в това.

Настъпи продължително мълчание.

— Все ми е едно — каза уморено Кейн, сякаш енергията му бе изчерпана до капка.

Алекс изпита импулсивно съчувствие, ала се овладя и не го показва. Не съчувствие му бе необходимо, а грубата истина. Ако по този начин щеше да го накара да признае, че дълбоко се е заблуждавал, защо да не се възползва от възможността?

Ала преди да е намерила подходящите думи, той заяви:

— Да си мислят каквото искат. — Обърна се и се отдалечи.

След спора Алекс се почувства емоционално изтощена. Връщането ѝ коства значителни усилия, отчасти и защото не бе обърнала внимание откъде бяха минали и колко бяха вървели. Вече беше започнала да се бои, че ще се превърне във вечно блуждаеща фигура, изоставена и самотна в покрайнините на Дулут, когато най-сетне стигна до колата си.

От Кейн нямаше и следа, магазинът бе потънал в мрак. Алекс потрепери и побърза да се прибере в пансиона.

Намери съобщение от Невил Морган. Тя погледна часовника, сгъва листчето и го пхна в джоба на лепената си пола. Бе я търсил преди часове; утре сутрин ще му позвъни в кантората.

Тя се отпусна на дивана. Мечтаеше за една вана, но нямаше сили да пусне водата. Умората бе притъпила дори глада ѝ. Взе ябълка от фруктиерата и разсеяно отхапа.

Пореден опит и пореден провал. А за минути ѝ се струваше, че почти е успяла.

Може пък да не се е лъгала? И той затова да е решил да си тръгне — защото е съзнавал, че е права, но не е бил готов да го признае. Искал е да остане сам с мислите си, а следващия път като се видят...

— Не разчитай на това! — измърмори Алекс.

Тя хвърли огризката в кристалния пепелник на масата. До него лежеше недовършеното розово-синьо юрганче, иглата стърчеше в очакване на следващия бод. Алекс го взе.

Меката материя в ръцете ѝ, блясъкът на иглата, спокойният ритъм на бодовете ѝ действаха, както винаги, успокоително и времето неусетно минаваше.

Само това парченце и влизам в банята, казваше си тя. Още малко и ще си поръчам вечеря. После ще звънна на Джоана.

Ала не спря, докато ръката ѝ не изтръпна от непривичната поза. Тя остави юрганчето, надсмя се на слабата си самодисциплина и вдигна телефона.

Съпругът на Джоана ѝ съобщи, че приятелката ѝ в момента храни бебето. Алекс чу как Джоана попита нещо и след миг се обади:

— Алекс! Радвам се да те чуя отново!

Топлият поздрав сгръ сърцето на Алекс. Кейн бе намекнал, че и двамата нямат приятели, ала грешеше... поне за нея.

— Надявам се, че не те притеснявам.

— Не, не. Малко е неудобно да държа слушалката и бебето едновременно, но нищо. От къщи ли се обаждаш?

— Не. И май скоро няма да се прибера.

— Значи работата с имението е заплетена?

— Да... и не само тя. — Алекс се поколеба. Джоана можеше да я посъветва как да подходи към Кейн; нали професията ѝ бе да разбира хората, да ги устройва на подходяща работа. — Непрекъснато удрям на камък. — Тя замълча нерешително. Джоана не би разгласила новината. И все пак, проблемът бе вътрешен. По-добре да не я намесва.

— Камъни винаги се намират — шеговито подзе Джоана. — Радвам се, че за няколко седмици проблемите ми са само около бебето... Извинявай, каза ли нещо? Изпуснах слушалката.

— Не, нищо. Сама ще се оправя — бавно отвърна Алекс.

— Безусловно. Кога ще дойдеш да го видиш, Алекс? Той е...

Какво бе казал Кейн? „Който не би ме упрекнал, даже ако съм най-големия досадник на света.“ Точно така.

Джоана е толкова заета, рече си Алекс. По цял ден с това бебе. И пак...

„Не можеш да имаш приятели, ако самият ти не си приятел“ — отекваха в съзнанието ѝ думите на Кейн.

— А аз приятелка ли съм? — рече тя.

Настъпи мълчание.

— Разбира се — каза след миг Джоана. — Ще си дойдеш ли за кръщенето след една-две седмици, как мислиш?

На вратата се потропа. Алекс взе телефона и отиде да отвори.

— Госпожице Джакъби, някой си господин Морган настоява да ви прекъсна — каза госпожа Кийт. Алекс кимна.

— Джоана, извини ме. Трябва да приключим. Ще ти се обадя по-късно за кръщенето.

Невил Морган почти бе изгубил търпение:

— Говорих с Пол Уинтъргрин тази вечер. Предположих, че си при него, след като те нямаше в хотела.

— Изпратихте ме с две задачи — напомни му тя.

— Значи си била с Кейн. Точно затова ти се обаждам. Очаквах да получа отчет днес, някакви подробности, освен онова, което ми каза по телефона. Ясно ти е, че не мога да предприема нищо, без да знам как вървят преговорите.

Алекс прехапа устни. Как да го излъже? Празните обещания само щяха да ѝ навлекат неприятности, ако в крайна сметка не им доставеше Кейн. Но как да му каже истината?

Невил, драги, помисли си тя, щом колибата на брега ти се струваше лоша идея, какво ли би казал за новия му съдружник?

Така нямаше да спечели точки в „Пенс Уитфийлд“. А и още не бе склонна да се откаже, нали?

Тя избра възможно най-точната истина:

— Не ми е казал какво би го върнало, господин Морган.

— Празни приказки. Бъди твърда. Кажи му, че си упълномощена да преговаряш. Обещай му всичко каквото поиска.

— Всичко? — Стори ѝ се, че не го е разбрала добре.

— Да. Кажи му дори, че ако иска дъщеря ми за жена, ще я оставя заключена на хляб и вода, докато склони. Само и само го доведи, Алекс! — Той рязко затвори телефона.

Няколко минути тя не мръдна от мястото си със слушалката в ръка. Всичко, каквото поиска...

Какво искаше Кейн? Време. За приятели, женитба и семейство.

По-облекчен график, по-малко командировки и повече свободни дни. Не е толкова много. Пред перспективата да го загубят завинаги, в „Пенс Уитфийлд“ ще направят компромис.

Как не го прозря по-рано? Защо?

Защото Кейн упорито настояваше, че е уморен от правото. Но това не означаваше, че е искал да зареже професията си. Та той

обичаше работата си не по-малко от нея самата. И, ако можеше да я практикува в „Пенс Уитфийлд“ според своите условия...

Разбира се, че може. Може да има всичко, каквото иска!

Тя остави слушалката, изтегна се и весело се разсмя.

— Спечелих! — прошепна.

Оставаше само да го намери и да му съобщи добрата новина.

ОСМА ГЛАВА

Кейн беше неоткриваем, сякаш бе безследно изчезнал. Не отговаряше на телефона, а във вторник вечер „Ингълнук“ тънеше в мрак, ферарито също не се виждаше наоколо.

Алекс не се обезпокои особено. Отишъл е да пазарува или да се разходи по онзи плаж, или просто да покара край брега, за да размисли. Ала когато се опита да отвори задната врата към кухнята, за да остави бележка на масата, тя се оказа заключена.

Това почти я ужаси и трябваше сериозно да се смъмри, за да се успокои. Кейн не бе казал, че **никога** не заключва, напомни си тя. Бе оставил отворено в нейно присъствие, което не означаваше, че винаги е отключено.

Алекс пусна визитната си картичка в пощенската кутия и тя тропна на дъното. Значи не е заминал за дълго. А ако съседката събира кореспонденцията му...

Защо така прибързано реши, че Кейн е напуснал града? Може просто изолацията да е започнала да му омръзва вече?

В сряда Алекс се отби в кантората на Фиона.

— Тя е доста ангажирана — каза ѝ секретарката. — Адвокатът, който трябваше да дойде тази сутрин, не се появи и Фиона работи сама. Но за вас ще намери време, сигурна съм.

— Чудесно. Мога ли да видя пак онова досие? — Докато секретарката го измъкваше от картотеката, Алекс подметна: — Не ѝ ли е трудно на Фиона да се справя с всичко сама?

— Понякога ѝ е почти невъзможно.

— Помощта на Кейн несъмнено е облекчение за нея.

— Ще бъде, ако въобще някога се споразумеят окончателно. Той още няма установен график. — Секретарката ѝ хвърли тревожен поглед, опасявайки се, че твърде много се е разприказвала.

Нищо чудно, че няма график и че не са се споразумели. Явно Кейн не искаше да остава тук, ако имаше някакъв шанс в „Пенс Уитфийлд“ да удовлетворят желанията му. И Фиона го знаеше.

След няколко минути секретарката я заведе до стаята на Фиона в дъното на коридора. По размери не се отличаваше от останалите миниатюрни кабинети, единствената разлика бяха семейните фотографии на стената и саксиите с цветя в ъгъла.

— Изглеждат много добре, макар че и отровен бръшлян да отглеждаш нямаше да го позная — каза Алекс.

— Добра идея — засмя се Фиона. — Бих могла да го изпращам на доброволците, които обещават да дойдат, а никакви ги няма. Да не си открила нещо? — Тя посочи папката в ръцете на Алекс.

— Дали ще ѝ хареса на клиентката ти да държи гараж?

— Въобще не би ѝ дошло наум — намръщи се Фиона. — Защо?

— Виж тук! — Алекс отвори завещанието и го постави на бюрото. — Раздел осми, точка седемнайсета. Настойникът е длъжен да осигури на детето надеждно превозно средство.

— Да. Съвсем нормално изискване.

— Тоест длъжен е да му купи кола. Но не е указано как да се разпореждат с нея. Следователно клиентката ти взима колата и я продава в първия гараж за коли на старо, след което се обажда на настойника и иска нова. — Алекс се облегна на стола с лъчезарна усмивка. — А може да завърти и собствен бизнес. Не става дума само за коли. Може да продава на едро всичко: от бебешки пелени до велосипеди и ученически униформи.

Фиона извади от чекмеджето на бюрото чифт очила и ги сложи на върха на носа си.

— Това съвсем ми е убягнало. — Тя погледна Алекс над очилата. — Не пише „може“, а „трябва“. Би било неетично...

Алекс забеляза намигването ѝ.

— Разбира се. Всъщност не ѝ го препоръчвам сериозно. Настойникът не е глупак, предполагам, и ако му намекнете, че разходването на парите може да бъде разследвано, той би могъл се замисли.

— Заслужава да се опита. — Фиона се протегна за химикалка.

— Обади ми се да кажеш какво е станало. — Алекс понечи да тръгне. — Да знаеш къде е Кейн? Не мога да го откроя.

Фиона не вдигна очи от бележника си.

— Отиде за няколко дни до Минеаполис.

— Да не би да дава апартамента си под нам? — попита Алекс, като наблюдаваше реакцията ѝ.

— Не ми каза — рече нехайно Фиона, погълната от завещанието.

Липсата на реакция убеди Алекс, че Фиона също се съмнява в сключването на споразумението им.

Дано само Кейн не се отбие в „Пенс Уитфийлд“ да говори със съдружниците, проваляйки най-изгодната сделка в живота си.

След едноседмично пребиваване в склада, Алекс дотолкова свикна с еднообразието на папките, че започна да се тревожи да не пропусне нещо важно на омазаните с индиго листове. В по-голямата си част кореспонденцията на Джефри не приличаше на спора с градинаря. Беше абсолютно скучна и тя насила се концентрираше върху всяка дума, ала току се улавяше в по-привлекателни мисли.

Тъкмо размишляваше за пътуването на Кейн, докато четеше едно предълго писмо на Джефри до някакъв стар съученик, и едва не подмина споменаването на Ралф. Джефри се оплакваше от племенника си. „Но като умра, естествено, ще бъде различно — продължаваше многозначително той. — Тогава ще трябва да спазва приличие.“ Тя се зачете нетърпеливо, но мисълта на пищеция кривна в друга посока.

Алекс взе листа и го прочете отново, свъсила вежди. Кейн не бе ли споменал, че Ралф живеел в затънтен район на града? Адресът, който ѝ даде, наистина не изглеждаше да е в центъра.

Значи Джефри нямаше основание да негодува от охолния начин на живот на своя племенник. Тогава? Да не би да намекваше, че след смъртта му Ралф ще трябва да се преструва на богат, за да държи кредиторите си настрана... или че ще има достатъчно средства и ново положение в обществото?

— Няма значение — промърмори Алекс. — Щом самата аз имам съмнения относно написаното, всеки компетентен адвокат ще убеди съда да го разгледа.

Следователно Ралф Уинтъргрийн можеше да заведе дело.

Алекс прегледа още две папки, ала в другите писма нямаше нищо неясно или двусмислено. Усложнената система на Джефри, естествено, не ѝ позволяваше да извади цялата кореспонденция със

съученика му, за да я провери. Трябваше да прехвърли всяко писмо поотделно, всяка папка, всеки кашон.

Дали веднага да съобщи на Пол какво е намерила? Или най-напред да се посъветва с Невил Морган? Да си мълчи, докато не попадне на още нещо, преди да е решила как да постъпи?

Последният вариант бе най-рискован. При такова важно откритие нямаше оправдание да не казва на Пол. Адвокатите бяха морално задължени своевременно да известяват клиентите си за своята работа. Ще поседи още малко, ще обсъди новата си стратегия, после ще отиде да се преоблече в пансиона. Не можеше да се яви пред Пол в джинси и блузон. Би могла и да се обади на Невил Морган...

Преди да стигне до окончателно решение обаче, Пол надникна в импровизираното ѝ работно място. Остана изненадан от облеклото ѝ, но без да го коментира, ведро я поздрави:

— Здравей! Как върви търсенето? Помислих, че както седиш залостена тук, малка почивка и чаша кафе ще ти дойдат добре.

Алекс избута кашона встрани. Безсмислено бе да се опитва да работи в негово присъствие. Дори да отнемаше от времето ѝ, той си плащаше. Ала и тази мисъл не ѝ подейства утешително.

— Май бавно върви? — Пол ѝ подаде чашата.

Алекс огледа картонените стени от двете страни на масата: едната представляваше дълга, стройна редица от неразпечатани кашони, а другата, значително по-ниската, се състоеше от отворените и безредно натрупани кутии, които бе прегледала.

— Не съм се отказал от идеята за секретарките.

Алекс отпи от кафето и остави чашата.

— Една секретарка вероятно би пропуснала... — Тя внезапно замълча, после сви рамене. Какво като не е говорила с Невил Морган? Така и така беше решила да каже на Пол за писмото, нали? — ... онова, което открих днес следобед.

Тя му подаде тънкия лист хартия от писмото на Джефри. Мъжът го прочете и се намръщи.

— Не виждам какво...

Алекс му изтъкна двусмисленото значение на написаното.

— Може да има и трета интерпретация, за която още не съм се сетила — завърши тя.

— Нима е важно? — сви рамене Пол. — Завещанието е съвсем ясно, а това тук...

— Важно е, защото дава основание за законно съмнение относно намеренията на чичо ти към Ралф. Напълно достатъчно е, за да бъде заведено дело. И Ралф дори може да го спечели.

— Въз основа на това тук? — Пол презрително заби пръст в листа. — Една-единствена фраза в пожълтяло писмо до човек, когото Ралф едва ли е виждал? Откъде ще знае за писмото?

— Но не можеш да докажеш, че не знае, нали?

— Слушай! Аз не съм и чувал за този дядка, съученик на Джефри. От къде на къде Ралф ще го познава?

— Признавам, че каквото съм открила досега, е само догадка. Смисълът е неясен, но...

— Най-разумното, което чувам от теб днес.

— ... но въз основа на писмото или нещо подобно, един добър адвокат може да си издейства достъп до архива на Джефри — Алекс забеляза как Пол хвърли бърз поглед на помещението и добави, — за да проведе същото проучване като моето.

— И да открие същите факти, тоест нищо.

— Не разчитай на това, Пол! Вярно, засега съм намерила само един съмнителен параграф, но може да има и други. Достатъчно, за да има Ралф основание да заведе дело.

Той обходи склада с наведена глава и като се върна, каза:

— От думите на Ралф за доказателството изглеждаше, че разполага с цял документ или показания, а не с набор от откъслечни недомлъвки, за каквито говориш.

— Възможно е, Пол. Може и да не знае точно за това писмо.

— Разпита ли прислугата на Джефри?

— Не всички. Тези, с които разговарях, няма да бъдат убедителни като свидетели. Нямам представа какво е, Пол, но вече съм сигурна, че Ралф има нещо.

— И ненадейно си минала на негова страна.

— Никога не бих допуснала личното ми отношение към клиента, независимо какво е то, да повлияе на разсъжденията ми по даден случай — рязко отбеляза Алекс. — Не взимам ничия страна. Просто ти излагам фактите, както ги виждам.

— И какво предлагаш?

Алекс прехапа устат и пое дълбоко въздух.

— Смятам, че трябва да му припишеш част от имота.

Гласът на Пол моментално изгуби мекотата и дълбочината си. Става отчаяно писклив:

— Да му се обадя просто ей така и да му дам онова, което Джефри съвсем ясно е оставил на мен?

— Не съвсем. Ако му го предложиш сега, ще си навлечеш куп неприятности. Ралф ще си помисли, че сме намерили нещо сериозно, което да му обезпечи цялото имение — в такъв случай няма да се задоволи с част от него. Но ако реши да заведе дело, вместо да се съпротивляваме, мисля, че трябва да преговаряме.

— Заради това. — Пол взе отново тънкото листче.

Алекс се уплаши да не го разкъса на парченца, грабна го от ръката му и го прибра в куфарчето си.

— Не е честно — измърмори Пол. — Не може да спечели заради такова нещо.

— Не знаем какво е неговото доказателство — напомни му тя.

— Той блъфира.

— Възможно е, Пол. — Алекс замълча, после тихо добави: — Дори така да е, дори да го изхвърлят от съда, делото може да се проточи с години. Ти сам каза, че Ралф си отмъщава и няма скоро да се откаже.

Пол кимна неохотно.

— Една битка в съда ще ти струва много повече отколкото споразумението. Пол, само подготовката за делото ще те хвърли в огромни разходи. Моята сметка за последната седмица надхвърля петнайсет хиляди долара, а съм свършила едва четвърт от работата.

— Значи няма да ме защитаваш?

— Спорен въпрос — отвърна след миг Алекс. — При тези обстоятелства, щом моето мнение не съпада с мнението на клиента ми, се съобразявам с него. Ще те защитавам, ако настояваш, и то най-усърдно. Но смятам, че понякога дело може да се спечели, като въобще не се започва.

Думите сякаш отекнаха в съзнанието ѝ. Кейн бе казал нещо подобно по сделката с „Куадренгъл“, нали? „Понякога липсата на сделка е най-добрата сделка...“

— Понякога е по-добре да пренебрегнеш гордостта си и да сложиш точка. Така поне ще си наясно с крайната равностметка.

Пол поклати глава. Алекс го изтълкува не като несъгласие, а като недоволство от несъвършенствата на съдебната система.

— Ако адвокатът на Ралф получи право да прегледа тази документация — продължи тя, ще ти трябва някой като мен да седи и да го наблюдава, за да не подхвърли нещо отвън.

— За пет хиляди на час.

— Няма да е евтино.

— Искаш да кажеш, че някой може да създаде подобна бъркотия и накрая да получи нещо, което не му принадлежи?

— Не. Искам да кажа, че така или иначе ще похарчиш парите. Защо да не разрешиш проблема сега, Пол, за да не се тревожиш непрекъснато какво ще предприеме Ралф по-нататък?

— На Невил Морган няма да му хареса, ако те чуе как говориш за пренебрегната гордост и жертване на принципи.

— Невил Морган не се е издигнал с идеалистични лозунги — срязва го Алекс. — Дадох ти най-добрия съвет от моя гледна точка. И ще го съобщя на господин Морган.

Последва дълго напрегнато мълчание. Накрая Пол каза със свършено променен глас:

— Добре. Приемам, че искрено защитавах интересите ми и си обмислила всичко. На колко ще се съгласи Ралф според теб?

Пол ѝ предложи да вечерят заедно и да продължат деловия си разговор. Алекс отказа. Нямаше какво да обсъждат повече; оставаше просто да чакат хода на Ралф.

Освен това се чувстваше твърде неспокойна, за да седне в някой изискан ресторант и да бърби с Пол, независимо от темата. Тъй че се сбогува с него пред склада.

Той кавалерски я изчака да запали колата си и я следва със своята почти до пансиона. Когато най-сетне го изгуби от погледа си, Алекс тутакси спря до тротоара.

Не ѝ се прибираще в стаята за поредната тиха самотна вечеря. Още по-малко гореше от желание да пише отчет по имението Уинтъргрийн точно сега.

Не че Невил Морган щеше да отхвърли заключенията ѝ; с повечко настоятелност тя можеше да го убеди в правотата си. По-добре

обаче отчетът да почака до сутринта!

Тя включи на скорост и пое по панорамния път към „Ингълнук“. Можеше да провери поне дали Кейн се е върнал вече.

През последните няколко дни Алекс редовно минаваше край къщата, независимо къде отиваше и без значение дали ѝ беше на път, или не. Ако видеше ферарито отдалеч и ѝ трябваше предлог, за да се отбие, щеше да импровизира. Имаше предостатъчно въпроси, по които искаше да поговорят. А стига да споменеше за Невил Морган и щедрите му обещания за връщането на Кейн, той непременно щеше да откликне.

Какво ли правеше в Минеаполис? Оправяше колата? Или наваксваше пропуснатото в личния си живот в компанията на Лийл Морган?

Откъде пък се сети за дъщерята на шефа? После си спомни думите на Невил Морган: „Ако Кейн иска дъщеря ми за жена, ще я оставя заключена на хляб и вода, докато склони.“

Алекс се присмя на невероятната си памет. Това бе чисто фигуративно изявление, изтъкващо желанието на съдружниците да се споразумеят на всяка цена. Лийл Морган и Кейн едва ли бяха най-подходящата двойка. Беше ги видяла заедно само веднъж, на коледния банкет...

Алекс се намръщи. Онази нощ нещо определено я привличаше към Кейн; ала минути след разговора ѝ с него по делото „Рейнолдс“ там, в дъното на залата, той танцуваше с Лийл Морган. Дали дъщерята на шефа го е чакала, докато той разговаряше с Алекс?

Нима ме интересува, рече си тя.

Безсмислен въпрос, подхвърлен просто така, без вероятен отговор. Затова думите ѝ, изречени на глас, имаха ефекта на шок:

— Да, интересува ме!

Алекс опита да се надсмее над глупостта си. Година и половина оттогава! Коя идиотка би ревнувала след толкова време?

Само жена, попаднала в необикновено интимна ситуация с мъжа, когото обожава. Жена пред прага на любовна афера...

— О, господи, това е абсурд! — укори се тя.

Вярно, обожаваше Кейн Форестал — таланта му, проницателния ум, находчивостта, способностите му на адвокат. Вярно, харесваше

чувството му за хумор, дълбокия глас, блясъка в очите му, когато се усмихваше, целувките му.

Но да признае, че е влюбена до уши като ученичка, бе вече прекалено!

Изсвири клаксон и край нея профуча автомобил с надпис „Пици по домовете“. Мислите на шофьора недвусмислено проличаха в гневния му поглед.

Алекс измърмори под нос някакво извинение. Не бе забелязала, че колата ѝ пъпли, нервирайки всеки шофьор по магистралата.

Тя се опита да размисли разумно, да се убеди, че не е безнадеждно наивна. Да, през последната седмица Кейн ѝ бе отделил доста от времето си и това ѝ бе доставило удоволствие. Но не следваше, че е влюбена. Та той не си спомни коя е, когато за първи път му се обади от Дулут...

— И ти се ядоса — обвини се тя. — Вбеси се, че не те е забелязал, че те е забравил.

Унесена в мислите си, Алекс подмина „Ингълнук“, едва зървайки колата пред къщата. Протегна шия и успя да я разгледа в огледалото. Със сигурност не беше ферари, а някакъв по-стар и по-голям автомобил.

След близо километър Алекс намери подходящо място да завие в обратна посока и когато наближи „Ингълнук“, колата вече я нямаше. Ала ферарито бе паркирано отпред и лампите в къщата светеха. Всъщност сякаш всички крушки до една бяха запалени.

Кейн се е върнал, помисли си тя. Най-после се е върнал!

Почувства огромна тежест в гърдите си, силно вълнение, примесено със страх. Като при първото ѝ влизане в съдебната зала, когато участва в истински процес.

На какво се дължеше душевният ѝ смут този път? Неудобен въпрос, чийто отговор не вълнуваше особено Алекс. Не и в този момент.

Вратата бе отворена. Алекс го зърна в кухнята и спря за миг. Изглежда променен, каза си тя. Може би поуморен. Някак по-възрастен. Ризата му бе измачкана, джинсите зацапани.

Въобразяваш си. Просто е изморен от пътуването.

Благодарение на гумените си подметки тя се качи безшумно на верандата, но щом вдигна ръка да почука, Кейн се обърна, сякаш

доловил присъствието ѝ. Погледите им се срещнаха и тежестта в гърдите ѝ стана по-осезаема, като че гигантска ръка стисна сърцето ѝ.

Време е да престанеш да се самозалъгваш, рече си Алекс. Вярно, призна, че обожава Кейн, че го харесва за учител и приятел. Ала това съвсем не бе цялата истина. Тя искаше много повече.

Младата жена преглътна със затруднение, търсейки някоя весела забележка, която би изгладила спомена от последната им внезапна раздяла на улицата. Изненадващо за нея самата, се чу да казва глухо:

— Липсваше ми, Кейн.

Най-голямата глупост, която някога си казвала, укори се Алекс. Защо не продължиш, Джакъби? Защо не му кажеш и че го обичаш? Можеш да го направиш, знаеш, че е истина...

Последното признание ни най-малко не я шокира. Значи подсъзнателно го е таяла дълбоко в себе си.

Но откога? Може би от първата вечер в пансиона? Дали бе облякла онази смарагдовозелена рокля, за да противодейства на намеците му, или за да му се представи в най-чаровния си вид? Дали разговорът ѝ бе доставил удоволствие заради идеята, че преговарят, или просто заради присъствието му и вниманието, проявено от негова страна?

— Ще влезеш ли, или ще правиш компания на комарите? — попита Кейн, а след като Алекс прекрачи прага на кухнята, добави тихо: — И ти ми липсваше.

Клещите в гърдите ѝ се поотпуснаха, стана ѝ по-леко да диша.

Щом съм му липсвала, значи и той държи на мен, поне малко.

Бе казал, че иска да се ожени, да има семейство. Бе казал, че иска жена му да е най-добрия му приятел. Лийл Морган положително не отговаряше на изискванията...

А може би аз... Може би аз отговарям, мина ѝ през ума.

Най-естествено бе да прекоси стаята и да се сгуши в обятията му. Там се чувстваше сигурна, в безопасност... до мига, в който той я целуна и кръвта ѝ сякаш закипя. Алекс затвори очи, обхвана с длани лицето му, и леко простена.

— Хубаво е, когато си липсвал на някого. — Тихият му глас погъделичка ухото ѝ.

Ала върховете на пръстите ѝ, докосващи слепоочията му, ѝ подсказаха, че се усмихва. Не можеше да сбърка бръчиците в ъглите на

очите му. Тя се отдръпна, примигна и каза:

— Извинявай, че ти досаждам.

— Съвсем не ми досаждаш — разсмя се той. Ръцете му се спуснаха от раменете ѝ надолу по гърба и спряха на талията. Кейн я целуна силно и бързо за последен път, преди да я пусне. — Парче пица, докато ми разказваш на какво дължа това горещо посрещане?

Той се обърна към кутията върху кухненската маса. Алекс си отдъхна; поне имаше възможност да скрие пламналите си бузи.

Каква лудост! Да се хвърли така в прегръдките му! И сега той искаше обяснение. Естествено.

— Ето каква била колата — замислено промърмори тя.

Кейн я погледна с недоумение.

— За доставка на пици по домовете. Преди няколко минути минах оттук, но в тъмнината пропуснах отбивката. Онази кола ме обърка, предполагам.

— Пак ли се беше загубила, Алекс?

Тя се подвоуми дали да се радва, че беше успяла да смени темата, или да се ядоса на закачката му, накрая избра атаката като най-добрата защита.

— От три дена не съм се губила, Кейн. Почти свикнах с обстановката. Градът не е чак толкова лош.

— Разбира се, че не е. Но сам по себе си не може да те грабне без...

— ... магията на езерото. Знам.

— Точно така. — Той я възнагради с усмивка. После натовари чиниите, салфетките и газирани напитки върху кутията с пица и изведе Алекс на закритата тераса с изглед към езерото. От брега се носеше глухото ритмично плискане на вълните, борещи се с непоклатимите скали.

— Вътре е задушно и горещо — поясни Кейн. — Трябва да се проветри. Дни наред е било затворено. — Той остави пицата на ниска масичка и ѝ посочи люлката, висяща на масивни вериги от тавана. Люлката приятно изскърца, докато Алекс се настаняваше в единия край. Кейн ѝ подаде чиния с парче пица и седна до нея. — Кажи сега за...

— Как мина пътуването ти? — прекъсна го Алекс.

Тъглчетата на устните му се изкривиха в слаба усмивка.

— Горещ-долу добре.

— Не си разговарял с никого от „Пенс Уитфийлд“, нали?

Веждите му подскочиха нагоре:

— Не. Бях при сестра си. Не съм и припарвал до кантората.

Алекс си отдъхна с облекчение.

— Слава богу!

— Колко сърцераздирателно! — засмя се той.

Тя търсеше подходящи думи, за да му каже за споразумението, което бе издействала в негова полза, когато със свободната си ръка той докосна тила ѝ. Топлите му пръсти и ободряващият масаж я накараха да се отпусне. След миг Алекс усети, че се е навела към него. Пицата едва не се плъзна по чинията; Кейн я премести встрани.

После целуна Алекс. Целува я, докато дъх не ѝ остана, а тялото ѝ пламна от желание, пресушило всякаква друга мисъл. Когато я пушна, Алекс имаше чувството, че ще падне от люлката.

— По-добре да спра, иначе ще трябва да се гмуркам в езерото.

— Ще замръзнеш — почти несъзнателно каза Алекс.

— Но ще постигна необходимия ефект. — Кейн върна чинията в ръцете ѝ и решително попита: — Нещо интересно, докато ме нямаше? Откри ли ябълката на раздора в архива на Джефри?

Алекс съвсем беше забравила.

— Открих това-онова.

Тя му разказа за писмото и за съвета, който бе дала на Пол.

— Значи му каза да си седи мирно и да чака? — обобщил накрая той. — Ако Ралф няма доказателство, всичко ще се размине. Ако се окаже, че има, Пол ще му предложи толкова, колкото би му струвало съдебното дело.

— Нещо подобно.

— Говори ли с Невил, преди да дадеш съвета си?

— Не. Ако намекваш, че той ще иска да отидем в съда, само защото Пол може да си го позволи...

— Не, не. Невил не е светец, но не е и чак толкова лош. — Люлката скърцаше ритмично. — Не е стандартното решение, но е значително по-човечно от алтернативите. Гордея се с теб, Алекс.

Не изглеждаше горд. По-скоро навъсен. И Алекс се озадачи.

— Това означава, че си приключила. Край на ровенето из хартиите на Джефри.

Тя се усмихна облекчено.

— Сбогом на индигото и на болките в кръста...

Усмивката ѝ се стопи. Край на работата по имението, следователно сбогом на Дулут!

Когато Пол прие съвета ѝ, стана ясно, че скоро ще се върне в Минеаполис. Но тогава се почувства съвсем различно. А сега изпита разочарование, някаква самота...

Объркана, тя вдигна очи към Кейн и прошепва:

— Не искам да си тръгвам.

Той я прегърна и импулсивно я притисна до себе си. Чинията се плъзна и изтропали на пода. Алекс дори не я чу, заслушана в ритъма на сърцето си, което ѝ нашепваше, че той също държи на нея и че всичко ще бъде наред.

— Алекс — гласът му бе дрезгав, — сигурна ли си?

Тя си спомни как се бе почувствала, когато предположи, че Кейн е сериозно болен. Макар и не осъзнала причината за чувствата си, още тогава разбра, че не може да живее без него. Прегърна го по-силно и прошепна:

— Да. Искам да останеш тук, а не да се гмуркаш в езерото. — Смутената ѝ усмивка бе пълна с обещания...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Логично бе да очаква стаите на горния етаж да са малки, тесни и мрачни, сбутани под покрива, ала спалнята, в която я въведе Кейн, бе удивително просторна и приветлива. Лунната светлина струеше през отворения тавански прозорец, който гледаше към езерото. А старинното масивно легло от тъмно дърво с балдахин сякаш подканяше да се сгушиш в него и да съзерцаваш снежинките навън.

Може да наблюдаваме как вали сняг по Коледа, помисли си Алекс. Ще си вземем няколко свободни дни и ще дойдем тук. Около празниците в кантората е по-спокойно. Той няма да продаде къщичката...

Целувката на Кейн непоправимо обърка мислите ѝ. Остана само той и чувствената възбуда, заплашваща да я погълне изцяло.

Алекс съзнателно се остави на мощното течение от емоции, чувства и наслада, стихийно като самото езеро по време на буря. Ала в сигурната прегръдка на Кейн за нея нямаше нито страх, нито тревога, само въодушевление от предстоящото...

След време Алекс отметна кичур коса от мокрото му чело. Пръстите ѝ трепереха.

— Беше... хубаво — промълви тя с преграквал глас.

Той ѝ се усмихна и се отпусна до нея.

— Мисля, че... — започна мечтателно тя, ала здравият разум неприятно се намеси. Истина бе, че го обича, но щеше ли да е разумно да му го каже? Подобно признание изискваше най-напред сериозен размисъл.

Каза ѝ, че му е липсвала и току-що се държа с нея така, сякаш бе най-важния човек в неговия живот. Да, но ако заключенията ѝ са прибързани? Ако все още не я чувства като приятелката, за която някой ден евентуално ще се ожени? И тя да му изтърси, че го обича...

Кейн поглади с ръка косата ѝ, разпиляна безредно по рамото му и на възглавницата.

— Всичко ще е наред — каза той. — Всичко ще се оправи, Алекс. Щом двама души държат един на друг...

Сърцето ѝ преливаше от любов. Неспособна да проговори, тя силно го прегърна и зарови лице в рамото му.

Той ѝ се усмихна и бавно започна да я гали по гърба; ласките му караха кожата ѝ да настръхва, да го желае с цялото си същество и скоро всичко загуби значение. Всичко, с изключение на новия, божествен начин, по който му казваше колко ѝ е скъп.

Спокойният ритъм на вълните вероятно подсъзнателно ѝ бе действал като приспивна песен, защото, когато се събуди, слънцето напичаше през широко отворения тавански прозорец. Кейн не беше до нея, ала сладостната топлина, излъчвана от всяка клетка на тялото ѝ, говореше, че изминалата нощ не е била просто незабравим сън.

Не се разсърди, задето Кейн го нямаше. Сигурно бе късно. Тя се протегна доволно, напразно оглеждайки се за часовник. Накрая стана и облече карираната хавлия, която висеше на вратата на банята. После лениво заслиза боса по стълбите.

И тук нямаше и следа от него, с изключение на пълната кана горещо кафе в кухнята. Обзеха я опасения. Ферарито бе все още отвън, всъщност не можеше и да тръгне, защото нейната кола бе спряна точно зад него. Да не би да е взел велосипеда? Но къде ще е отишъл? И защо?

Не ставай глупава, смъмри се тя. Ако е искал да се измъкне, нямаше да каже онова за хората, които държат един на друг.

В същия миг зад къщата се разнесе кучешки лай и тя излезе на верандата да погледне.

Кейн идваше откъм дигата. Беше облечен с памучна риза и отрязани до коленете панталони. Когато ѝ се усмихна, Алекс реши, че никога не е виждала по-красив мъж от него. Чак тогава забеляза в краката му най-огромното и най-мокро куче на света. Не можа да определи породата, защото дългата му козина бе натезжала от водата. Нещо средно между коли и сибирска лайка, предположи тя.

— Твое ли е? — попита тихо.

Кейн погледна кучето, тъкмо когато животното ликуващо изтърси излишната вода от гърба си. Той се опита да избегне хладния

душ, ала с минимален успех.

— Не, опазил ме бог. Живее три къщи по-надолу и ми идва на гости по брега при отлив.

— Ясно. — Облекчението ѝ бе примесено с укор към самата себе си. Макар да бе казал, че иска куче, Кейн добре осъзнаваше, че градът не е място за животно с подобни размери.

— Виж какво намерих! — Той протегна ръка и разтвори длан. Алекс взе тъмночервения камък и го повъртя между пръстите си.

— Ахат е, нали?

— Най-големият, който някога съм намирал по този бряг. Малко да се полира и става за колие. — И добави нежно: — Търсех нещо специално за теб... нямах червена роза, за да я сложа на възглавницата ти тази сутрин.

Топлина обля цялото ѝ тяло.

— Хайде да влезем — предложи Кейн. — Там мога да те целуна както аз искам, без съседите да ни гледат.

Целувката му бе прекрасна — дълга, топла и нежна. Краката ѝ се подкосиха, когато я пусна, и Алекс седна тежко до масата.

Той се усмихна с разбиране и ѝ подаде чаша кафе.

— Една лека закуска ще успокои душата ти.

Кейн с подсвиркване измъкна тиган. Алекс си помисли, че храната едва ли би въздействала върху чувствата ѝ, ала реши да не подхранва себелюбието му с подобни признания.

— Косата ми е в ужасен вид — измърмори тя и извади четката от чантата си. — Докато я разплета, ще минат часове.

— Трябваше да те предупредя. От магията на езерото е.

— Заплетената коса?

— Не. Загубата на самоконтрол и всички последствия. — Той се засмя и посегна за яйца.

Алекс зърна часовника на стената и почти изпищя:

— Нима е толкова късно?

Кейн погледна безгрижно стрелките.

— Сигурно. Обикновено не изостава. Защо?

— Господи, приближава обяд! Имаме да говорим за хиляди неща!

— Ами, говори. — Той започна да разбърква яйцата. — Не ми пречи да готвя и да слушам едновременно.

— А да шофираш и да слушаш? Не, не става. Имаме две коли.

— Накъде да карам? — Той изсипа внимателно сместа в тигана.

— Към Минеаполис, естествено.

Кейн скептично наклони глава.

— Та аз бях там вчера. Защо да ходя пак?

— За да поемеш нещата в свои ръце, незабавно. Да говориш с Невил Морган и съдружниците.

— Невил и съдружниците! — замисли се Кейн. — Звучи като...

— Няма значение как звучи! Те са готови да ти дадат всичко, каквото поискаш, за да се върнеш, Кейн.

— Нима още мислиш, че ще се върна в „Пенс Уитфийлд“? Не може да бъде! — намръщи се той.

— Но ти не говореше сериозно за оставане тук, нали? — Гласът ѝ леко потрепери.

— Ти никога не слушаш! По дяволите, Алекс, снощи самата ти каза, че не искаш да се връщаш!

— Казах, че не искам да се разделя с теб. Не е същото.

Той поклати мрачно глава:

— Ти каза...

— Искала съм да кажа... Има ли значение, Кейн? Не разбираш ли? Можеш да се споразумееш при твоите условия. Те искат да се върнеш на всяка цена.

— Нима? — Тя усети презрението в гласа му.

— Кълна се, Кейн. Невил Морган лично ми каза, че ще имаш каквото поискаш.

— Никакви пътувания? — дрезгаво попита той. — Осемчасов работен ден? Свободни съботи и недели?

— Е, чак толкова... — колебливо започна Алекс, после премисли. Невил Морган бе обещал! И каза твърдо: — Да. Ще ги имаш!

Той ѝ обърна гръб, за да разбърка яйцата. Няколко секунди се чуваше единствено стърженето на вилицата по тигана.

— Колко дълго, мислиш, ще трае това споразумение, Алекс? — Гласът му прозвуча почти тъжно.

— Да не намекваш, че е излъгал? — засегна се тя.

— Не съвсем. Невил е специалист по селективната истина. Но дори да се съгласи, знаеш ли след колко време той и околните ще

започнат да престъпват обещанията си? „Само това дело, Кейн... само тази командировка... само тази неделя.“ И ще го подкарат постарому.

— Но...

— Оставам тук, Алекс, в Дулут. Където мога да живея човешки. Където кантората ми е на пет минути път, клубът през десет къщи, а до езерото има петнайсет крачки. Мога да практикувам, когато пожелае, и дори да ходя за риба след работа. Върна ли се в „Пенс Уитфийлд“, след месец и половина ще съм в старата месомелачка.

Всичко ѝ се завъртя пред очите.

— Снощи ти каза, че можем да оправим нещата.

— Можем — потвърди мрачно той. — Тук при мен си добре дошла.

Вкопчила една в друга треперещите си ръце, Алекс видя как мечтата ѝ се изпарява като дим. Бе казал, че държи на нея и наистина държеше, ала плановите му нямаха нищо общо с това...

— Мислех, че ще се съ согласиш на компромис — горчиво каза тя, — а всъщност си искал аз да възприема твоята гледна точка.

— Не съм крил намеренията си, Алекс. Ти обаче предпочете да се самозалъгваш. Всъщност не е моя работа.

Тя скочи.

— Можем да имаме всичко, Кейн. По-големи отпуски и за двама ни, повече свобода в определянето на работния ни график — всичко, за което говореше. Те биха приели условията ти.

— За момента, може би.

— Не е заговор, Кейн! Толкова държат да се върнеш, че и на мен ми обещаха всичко каквото поискам.

Той се обърна и я изгледа с вледеняващ поглед.

— В замяна на доставената стока? Мен самият?

Алекс прехапа устни. Тонът му бе толкова хладен, толкова груб. За първи път ѝ говореше така. А погледът му...

— Признавам, Невил добре е избрал стръвта — тихо каза Кейн.

Тя премигна. Нямаше ѝ смътна представа за какво ѝ намеква, ала леденият му глас подсказваше, че не бе комплимент.

— Моля?

— Не се преструвай, че не разбираш, Алекс! Защо, мислиш, са те изпратили? Точно теб, а не някой от моя екип, който да ми предаде в кои области им липсвам? Та ти изобщо не си запозната с тия неща!

Тя преглътна с усилие.

— Изпратиха ме, защото имах законна причина да бъда в Дулут.

— Не — поклати глава Кейн. — Изпратили са те, защото Невил Морган е прозрял, че като те погледна, не мисля само за закони и съдилища. — Гласът му бе безстрастен. — Предай му от мое име, че стръвта е била изкусителна, но не съм клъвнал достатъчно здраво, за да се хвана на въдицата.

Сякаш скала се стовари върху гърдите ѝ, грамада, която бавно и мъчително щеше да я смаже.

Стръв. Ето какво е била тя за него! Апетитно парче, полюшващо се примамливо пред очите му. Залък, който е можел да вземе, както направи снощи, или да подмине с безразличие.

„Тук при мен си добре дошла.“ Каза го почти равнодушно. Призна я за „изкусителна“, вярно. Но мечтите ѝ за нещо повече, възможността някой ден да се окаже най-добрата му приятелка, за която би се оженил...

Рибата не се влюбва в червейчето, което я съблазнява, помисли си с горчивина Алекс. А тя несъзнателно бе играла точно тази роля — на червейчето. Невил Морган бе издебвал жертвата си и старателно подбрал стръвта. Бе я изпратил преднамерено, както рибарят хвърля мрежата си.

И тя бе играла отлично, стигайки чак до леглото му?

Без нито веднъж да усети, че я използват. Дори когато Невил Морган подхвърли онова за дъщеря си, тя не разбра намека му.

— Внимавай, Кейн. Не съм единствената муха в кутийката на Невил Морган. Той каза да ти предам, че ако искаш дъщеря му за жена, ще я заключи, докато тя склони — кисело рече тя.

Обърна му гръб и заизкачва стълбите с достойнство. Защо му го каза, започна да се самообвинява тя, докато навличаше дрехите си. Защо трябваше да имаш последната дума? Само го убеди, че си била съзнателен участник в заговора.

А не е ли по-добре така, отколкото обратното? По-поносимо е да изглежда като изкусителка, отколкото като глупачка. Глупачка, която е сметнала сексуалното привличане за любов и е помислила, че щом двама души държат един на друг...

И въпреки всичко дълбоко в себе си тя таеше скрита надежда, че той ще я чака долу, че ще е размислил и приел идеята за компромис.

Ала кухнята бе празна. Яйцата застрашително цвъртяха и пушеха на печката. Алекс я изключи и отмести тигана.

Някакво движение отвън привлече погледа ѝ. Кейн стоеше на дигата, загледан в езерото.

Докато тя го наблюдаваше, мъжът вдигна ръка и запрати нещо към водата. Алекс се озадачи за миг, после си спомни за ахата, който Кейн ѝ донесе от брега. Камъкът, специално търсен за нея като символ на изминалата нощ. Тя го бе оставила на масата, а сега той го върна там, откъдето бе дошъл. В езерото, около което се въртеше целия проблем...

Алекс преглътна с усилие. Безшумно се измъкна към колата си и потегли. Разплакана се отби в пансиона, откъдето взе останалия си багаж.

Без затруднение намери изходната магистрала. В края на краищата, градчето не бе чак толкова трудно за ориентиране. Кейн спомена веднъж, че Дулут внасял смут в душата ѝ. Сега вече разбра думите му. Според него градът и начинът на живот тук я смуцаваха, защото я привличаха, защото я изкушаваха да изостави и „Пенс Уитфийлд“, и кариерата си. Той бе изтълкувал навика ѝ да се губи като подсъзнателна реакция, като опит да избяга от неудобните за нея въпроси.

Кейн вероятно не се бе излъгал относно причините за нейната неориентираност, но за щастие не бе прозрял истината докрай. Не Дулут я очарова. А той. В неговата компания уединената къщичка на северния бряг би била рай през цялата година!

Спуснала всички прозорци на колата с надежда свежият въздух да изсуши сълзите ѝ, Алекс вдъхна мириса на есен. Десетината летни дни, за които бе споменал Кейн, бяха към края си.

А нейната лятна любовна история бе приключила още по-бързо.

Атмосферата в „Пенс Уитфийлд“ ѝ се стори съвършено различна, макар ясно да съзнаваше, че декорът, лицата и ритъмът на работа в кантората бяха точно такива каквито и преди две седмици. Работният ден приключваше, когато Алекс пристигна, ала оживлението в „Пенс Уитфийлд“ никога не стихваше. Дневната смяна тъкмо се готвеше да си тръгва, а нощната вече набираше скорост.

Секретарката ѝ остави една папка встрани и ѝ отправи облекчена, но не и изненадана усмивка.

— Очаквах да се върнете днес — каза тя. — Последния път от пансиона ми казаха, че сте освободили стаята.

В гласа ѝ нямаше упрек, ала Алекс се почувства гузна. Когато отиде да си вземе багажа, в пансиона я чакаха три съобщения от Шарън, но тя не ѝ се обади. Хич не ѝ беше до разговори с „Пенс Уитфийлд“.

— Надявам се, въпросът не е бил неотложен. Бързах да тръгна и да се прибера по-скоро у дома. — Тя щракна лампата в стаята си. — Влез и ще наваксаме всичко.

Дори собствената ѝ канцелария изглеждаше различно. Бе неприветливо изрядна в сравнение с неподправено кокетния ѝ апартамент в пансиона. Стори ѝ се потискащо официална при спомена за простотата в кантората на Фиона.

Шарън я последва с бележник в ръка и седна срещу нея.

— Първо и най-важно, господин Морган иска отчет утре сутрин на бюрото си.

Алекс преглътна въздишката си. Можеше и по-лошо да бъде; добре, че не бе останал да я чака сега.

— Тогава да се залавям за работа — каза тя. — Какво друго се случи в мое отсъствие? Както обикновено, нали?

Беше почти десет вечерта, когато Алекс излезе от кантората, след като завърши докладите си. Не си тръгна последна; лампите в Отдела по сливане и поглъщане на предприятия все още ослепително светеха; а неколцина от общественото финансиране се бяха уединили в една от залите за конференции, разбра го по количката с храна пред вратата.

Чувстваше се уморена до смърт, ала не искаше да се прибира в пустия си апартамент. Щеше да е задушно, след като стаите не бяха проветрявани близо две седмици. Сигурно я очакваха куп писма за отговор, мръсни дрехи за пералнята, хладилник с развалени храни за боклука. Нямаше желание да остава сама с мислите си.

Самочувствието ѝ бе все още засегнато от ударите, които понесе сутринта. Как можа да действа толкова наивно и да не усети какво крои шефът ѝ? „Невил Морган не се е издигнал с идеалистични лозунги“ — каза вчера на Пол Уинтъргрийн. Без дори да подозира колко е била права. Той би използвал всеки, за да постигне целта си.

Алекс се бе оказала най-добрата примамка от неговия антураж. И той я бе изпратил в Дулут с надеждата, че тя ще съумее да подмами Кейн да я последва.

Уви! Не че не се бе постарала, макар и несъзнателно! Алекс потръпна при спомена колко всеотдайно бе изиграла ролята си.

Невил Морган я бе направлявал безпогрешно. Бе предвидил с абсолютна точност мислите и реакциите ѝ. Ала бе подценил решимостта на Кейн и надценил привързаността му към нея. Противно на очакванията на Морган, Кейн съвсем не приличаше на безпомощно насекомо, кръжащо замаяно около пламъка.

Тъкмо от това я болеше най-много. Не държеше Кейн да е безпомощен, но фактът, че той можеше така лесно да се откаже от нея, я нараняваше. Та нали беше споменал, че още на онзи коледен банкет е искал да я опознае...

Не, напомни си тя, беше споменал, че искал да я целуне. Имаше съществена разлика. На банкета всички се забавляваха, разменяха си неангажиращи целувки.

А той така и не бе изпълнил желанието си, защото служебният разговор се бе оказал по-важен. Но, разбира се, когато тя му се предложи, той с удоволствие участва в играта...

Цели две седмици се бе забавлявал с нейното присъствие. Може би дори се е наслаждавал на настойчивото ѝ преследване. А в действителност тя не е означавала нищо за него, иначе никога не би обърнал гръб на онова, което преживяха заедно.

Почти бе стигнала „Джакъби“, преди да осъзнае накъде се е насочила. Влезе в ресторанта и, като видя един от сервитьорите зад бара, изпадна в паника. Дните, когато някой заместваше Гюс, се брояха на пръсти.

— Хей, Алекс, радвам се, че си тук — поздрави я сервитьорът.

— Къде е Гюс?

— Горе. От няколко дни не се чувства добре.

— И не сте ми се обадили? — троснато попита тя. — Той раздаде купища визитки. Би следвало всички в квартала да знаят къде да ме намерят.

— Той не искаше да те безпокоим, Алекс. Каза, че и без това ти е тежко.

Тя прехапа устни и се насили спокойно да изкачи стълбите, вместо да се втурне нагоре, както ѝ се искаше. Гюс — болен? Не се бе случвало от години!

В апартамента бе тъмно. Единствено телевизорът хвърляше синкави отънъци върху шезлонга, в който лежеше Гюс Джакъби, затворил очи, с унило увиснали мустаци.

Високите ѝ токчета почукваха по дъсчения под, въпреки старанието ѝ да не вдига шум и Гюс рязко се изправи.

— Алекс! Какво... Ония малоумници долу те повикаха, нали?

Тя застана пред него с ръце на кръста.

— Защо не си им позволил да ми съобщят, че си болен, татко?

Той избегна погледа ѝ.

— Не съм болен. Само нещо като грип. Не си заслужаваше да те докарват от края на света. Имаш по-важна работа, отколкото да ми държиш ръката.

— Не е така, татко. — Тя придърпа стол до шезлонга му. Свитото ѝ сърце се поотпусна. Гласът му бе слаб, ала иначе си беше Гюс Джакъби в най-добра форма. Можеше наистина да е обикновен грип.

— А задачата в Дулут? Как така я заряза?

— Приключих с нея. — Тя докосна ръката му. — Във всеки случай тя не е по-важна от теб.

Алекс очакваше някоя от обичайните му поговорки за труда, ала той не каза нищо. Само след миг обърна дланта си нагоре и вплете пръсти в нейните. Точно такъв отговор ѝ трябваше.

Благодаря ти, Кейн, помисли си тя. Някой ден, след смъртта на Гюс, поне няма да имам същите угризения като твоите за Тес. Ще знам, че съм се постарала да му отделия време...

Тя целуна баща си по челото и каза възможно най-небрежно:

— Леглото ми е оправено, нали? Ще ме приемеш ли за уикенда?

Той не отговори. Очите му подозрително се навлажниха, ала всекиму бе известно, че Гюс Джакъби никога не плаче.

Невил Морган не одобряваше отчетите ѝ. Разбра го в мига, в който влезе в кабинета му в петък следобед, след като секретарката му

я извика. Алекс и не очакваше той да остане доволен от новината, че Кейн няма да се върне.

Но не бе подготвена за пълната му незаинтересованост спрямо Кейн. Той всъщност искаше да разговарят за имението на Джефри Уинтъргрийн. И не скри недоволството си от съвета ѝ, даден на Пол.

— Мисля, че си избързала със заключенията — каза той, потропвайки с пръст по доклада ѝ, разтворен върху бюрото му. — Основавайки се на нищожното доказателство, което си намерила, съветът ти към Пол да се съгласи да припише част от имота, е най-малкото необмислен.

— Не му препоръчах да прехвърля имота незабавно, а да изчака, вместо да пръска пари за по-нататъшно разследване.

— Ако не проучим онзи архив, няма да разполагаме с необходимата информация, за да преценим размера на иска, който може да бъде предявен, Александра.

Говори сякаш на първокурсник, отбеляза с възмущение Алекс.

— Възможно е да съм сбъркала, но вложих целия си професионален опит, господин Морган — рязко отвърна тя. — Вярвам, за това ме изпратихте в Дулут. Ако сте възнамерявали някой просто да се порови в хартиите две седмици, могли сте да изпратите секретарката ми.

Невил Морган се усмихна едва-едва, без следа от шеговитост.

— Да смятаме ли, че не си го казала, Александра?

Тя вирна брадичка, но, преди да проговори, мъжът се изкашля и продължи:

— Аз поемам голяма част от отговорността, разбира се. Моя е грешката, че те изпратих да разговаряш с Кейн.

— Не ви... — озадачена, започна тя.

— Изглежда неговият своеобразен начин на свободомислие е заразителен. Кейн никога не успяваше да се сработи в колектив. Затова все още не сме му предлагали да стане съдружник. Но тази най-нова негова философия е далеч от обичайните му вятърничави идеи. — Той тъжно поклати глава. — Признавам обаче, че съм разочарован от теб, Александра. Не очаквах да се поддадеш.

Глупости, рече си Алекс. Остава сега да ѝ заяви право в очите, че изобщо не е настоявал Кейн да се върне и че никога дори не е помислял да я използва...

Защо не му каже всички тези неща и да си излезе? Да си вземе куфарчето и... да се върне в Дулут, размечта се тя.

„Тук при мен си добре дошла“ — бе й казал Кейн.

Какво ли ще направи, ако се появи на прага му, зачуди се тя.

После въздъхна. Вярно, бе я поканил да остане, ала с такъв леден глас, сякаш отговорът ѝ не го интересуваше. Защото самата тя не го интересуваше.

А Алекс търсеше съвсем други чувства у него. Искаше той да я обича с цялото си същество — така, както тя го обичаше. Не можеше да бъде негово временно развлечение в очакване на жената, която истински би обикнал.

А тя не бе тази жена. Иначе Кейн нямаше да я подминава цели две години след онзи глупав банкет по Коледа; нямаше така небрежно да ѝ подхвърли поканата си да остане в Дулут; нямаше по такъв болезнен начин да ѝ покаже, че е направил своя избор и че не възнамерява да се съобразява с нейните желания, копнежи и амбиции.

— Александра? — Гласът на Невил Морган прозвуча остро. — Мога да разчитам на теб за уикенда, нали? Има много работа по новия проект.

Тя се изправи и му се усмихна.

— Съжалявам, но съм заета. В понеделник сутрин ще се включа с удоволствие.

Стана ѝ по-леко, че му устоя. Сега знаеше какво да очаква от Невил Морган. Въпреки безскрупулността му, щеше и занапред да работи с него, вероятно дори да се учи от него. Но никога вече нямаше да допусне да я използват.

Все още имаше любимата си работа. Бе поставила началото на нови взаимоотношения с баща си. Наясно бе със собствените си възможности, съзнаваше силата си. А останалите ѝ желания, явно неизпълними...

Ако не мога да имам каквото искам, просто ще се възползвам от онова, което имам, каза си тя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Новият проект на Невил Морган бе сложен. Клиентът искаше да остави семейното имущество под попечителство, като ограничи всевъзможните злоупотреби за максимално дълъг период от време. По закон обаче попечителствата имаха определен срок. Задачата на Алекс бе да проучи всички легални начини за удължаване на този срок.

Това бе необходима, ала досадна страна на адвокатската професия, от която тя мислеше, че се е отървала при наличието на предостатъчно начинаещи адвокати във фирмата. Въпреки това предпочете да не спори и се уедини в служебната библиотека. Щом Невил Морган бе решил да я изпита още веднъж след двойния ѝ провал в Дулут, навярно имаше право.

Но в интерес на истината, Алекс не вярваше, че би могла да постигне нещо повече по отношение на Кейн. Бе направила всичко възможно, ала поради дадената ѝ неточна информация, усилията ѝ се оказаха обречени от самото начало. Ако според съдружниците съществуваше друг подход, за да бъде върнат Кейн на работа, трябваше да опитат сами.

Що се отнася до имението Уинтъргрийн, тя винаги щеше да отстоява съвета си, освен при промяна на обстоятелствата, каквато все още нямаше. Е, Невил Морган не одобри преценката ѝ, ала Пол Уинтъргрийн изглежда я възприе, дори след като бе размислил. Ето, вчера ѝ се обади с няколко въпроса по имението. Търсеше нея, а не Невил Морган!

А ако несъответствието в мненията им означаваше, че тя никога нямаше да стане съдружник? Мрачната перспектива я засегна по-малко, отколкото очакваше. Поне можеше да се погледне в огледалото и да признае, че е положила усилия. Имаше с какво да компенсира. Двамата с Гюс прекараха чудесно уикенда. Де да можеше Кейн да разбере, че е възможно да се правят компромиси все пак...

Не, каза си тя. Разривът помежду им беше по-дълбок. Кейн не бе и пожелал да потърси средно положение.

Алекс усети, че отново се е разсеяла и прикова поглед в дребния шрифт на документа, който четеше. Бе преполовила страницата, а не знаеше за какво става дума.

Бутна материалите встрани и потърка слепоочията си. Невъзможно ѝ бе да се концентрира, изолирана от всякакъв шум в библиотеката на „Пенс Уитфийлд“ Нямаше дори прозорец, за да види как напредва времето.

Естествено, ако имаше шум и суетящи се хора, пак щеше да се оплаква. Истината бе, че самодисциплината ѝ изневеряваше.

— Алекс? — чу се след отварянето на вратата.

Тя върна листовите на местата им.

— Казах ти да не ме безпокоиш, Шарън.

— За това, мисля, няма да ми се разсърдите.

Алекс вдигна очи, неволно заинтригувана. Шарън едва се виждаше зад букета от червени рози. Тя остави кристалната ваза до лакътя на Алекс и тежката им миризма изпълни помещението. Росните цветове бяха толкова тъмночервени, че сърцевината им изглеждаше почти черна.

Червени рози, помисли си Алекс и в паметта ѝ дрезгав глас прошепна: „Нямах червена роза...“

— Двайсет и четири — каза Шарън. — Не вярвах на очите си, затова ги преброих. Хубава командировка сте изкарали.

Ръцете на Алекс трепереха, докато измъкваше миниатюрното пликче, мушнато в зелената на стеблата.

— Казахте да не ви безпокоя за телефонни разговори, но след като така и така ви прекъснах...

— Никакви разговори — машинално отсече Алекс. Пликчето бе залепено. Тя опита да го отлепи с нокът.

— Кейн Форестал ви чака на телефона. Било важно и аз...

Алекс блъсна стола си назад.

— Да. — Гласът ѝ секна и тя побърза да се изкашля. — Разбира се, че ще говоря с него.

Първо розите... а сега на телефона. Сърцето ѝ заби лудо; сякаш вълнението запулсира във вените ѝ.

Тя стисна пликчето в дланта си. Не можеше да го остави тук, нито пък розите; в библиотеката, където всеки случайно отбил се колега щеше да ги види и да любопитства. Влезе в канцеларията си и,

без да обикаля, за да стигне до стола, седна на ръба на бюрото. Докато чакаше Шарън да прехвърли разговора, измъкна малката картичка от плика.

Какво ли е написал? Нямаше да е нещо изключително, защото текстът бе изпратен по телеграфа, а не писан лично. Сигурно се е ограничил с обичайните любезности, за да не бъде изопачен или да стане обект на подигравки в пощата...

Най-обичайни любезности, установи с удивление и огорчение тя. Отдръпна картичката на една ръка разстояние и прочете отново: „Хиляди благодарности“, подписано не от Кейн, а от Пол Уинтъргрийн. Опита се да преглътне разочарованието си, ала гърлото ѝ бе болезнено пресъхнало.

Много мило от страна на Пол да ѝ благодари за вчерашното съдействие, помисли си тъжно Алекс. Би оценила жеста му по достойнство, но избърза с глупавите си предположения. Червени рози, наистина! Като че ли означаваха само едно...

Синята лампичка на телефона мигаше упорито. Кейн е отсреща, напомни си тя. Вдигна слушалката. Пръстите ѝ трепереха.

— Алекс, как си?

Мекият тембър резонира във всяка фибра на тялото ѝ. Зле, наум отвърна тя. Самотно ми е. И болно, че съм ти безразлична.

— Ужасно съм заета.

— Разбрах. Секретарката ти сякаш от края на света те докара.

Не се и съмняваше, че независимо от заетостта си, тя винаги щеше да откликне на позвъняването му. И не грешеше, затова Алекс се ядоса. Как скочи при първата възможност да говорят!

— Извинявай, че се забавих. С какво мога да ти помогна?

— Фиона ми възложи онзи случай с настойника. Ти си прегледала документите и тя каза, че си имала някакви идеи по него.

Нищо лично, естествено. Тя усети леко парене под клепачите.

— Споделих идеите си с нея.

Дланите ѝ лепнеха от пот. Алекс се протегна за салфетка и внимателно избърса слушалката. Кейн мълчеше.

— Сигурна съм, че ще се справиш със случая без моята помощ. Ти си достатъчно компетентен. — Изрече го и в същия миг съжали, задето допусна заядливи намерения. После тихо добави: — Ако се сетя за

нещо, ще ти се обадя. Но нямам много свободно време да мисля по въпроса.

— Невил се е развилнял? Как прие новините?

— Не особено добре — призна Алекс.

— Да се стягам ли за делегация от съдружници?

Перспективата не го тревожи, отбеляза тя. А нима трябваше?

— Нямам представа. Ще те предупредя, щом дочуя нещо.

— Благодаря. Ще те заведа на вечеря, като минеш пак насам.

Само това ми липсваше, помисли Алекс.

— Ще ти се обадя, ако дойда в града.

Настъпи тишина.

— Ако? Имаш още работа с Пол, така ли?

— А, да. — Тя погледна смачканата картичка върху бюрото си.

— Желая ти... успех с онзи случай, Кейн.

И леко затвори слушалката. Остана седнала няколко мига; едва контролираше треперенето на коленете си.

Ако бях сигурна, че ме желае, щях вече да съм на път за Дулут, каза си тя. Ала последният му въпрос я натъжи, казан с такъв нехаен, равнодушен тон, абсолютно незаинтересован дали тя ще дойде, или не.

Да, но той все пак попита, нашепваше ѝ един вътрешен глас. Може би трябва да отиде... да се убеди. Дори ако срещата им се окаже безсмислена, поне ще знае, че няма какво да я тегли към Дулут. И по-лесно ще потисне болката.

Алекс изучаваше менюто, когато Джоана Адлър пристигна.

— Извинявай, че закъснях — каза тя, поемайки тежестта на товара си върху едната ръка, за да отметне одеялцето от лицето на бебето с другата. То примигва с големите си сиви очи на ярката светлина, размаха юмручета над лицето си и изплака. — Засрами се, Брандън, това е първият ти делови обяд — укори го майка му. — Ако продължаваш така, ще се храниш само вкъщи чак до осемнайсетата си година. — Джоана постави бебешката седалка на стола между двете.

Алекс се втренчи в луничките, пръснати по носа и бузите на приятелката ѝ. Забелязваше ги за първи път.

— Същински красавец е, Джоана. А ти изглеждаш...

— Не си криви душата. Друга съм, нали? Без грим, семпли дрехи. Просто нямам време.

— Ако искаш да знаеш, луничките ти отиват.

— Но не подхождат на кадрови директор. Нямам тежест. За майка обаче... — Джоана пое дълбоко въздух. — Сега е момента да научиш новината. Напуснах работа. Не ме гледай така, Алекс!

Алекс беше смаяна. Джоана, съвършеният професионалист, да се откаже от работата си? От смисъла на живота си?

Тя погледна отново бебето. То се прозя и нещо я жегна отвътре. Как ли щях да постъпя, ако беше мое, запита се Алекс. Ако нещата в Дулут бяха тръгнали другояче...

— Не ме питай какво е ставало — продължи раздражително Джоана, — защото самата аз не знам. Но само при мисълта, че друг ще види първата му усмивка, първите му стъпки...

— Влюбила си се в него. И напълно основателно — нежно каза Алекс и ѝ подаде увитата кутия през масата.

— Пак ли подарък?

— Предишният не се брои.

Джоана ѝ хвърли озадачен поглед и разгъна юрганчето.

— Ти ли си го правила, Алекс? Не съм и подозирала, че си такава майсторка. Прекрасно е. Ще го повия в него за кръщенето. — Тя хвана Алекс за ръката. — Знаем, че си претоварена. Но наистина ужасно искам ти да си му кръстница. Ще можеш ли да ни вместиш в графика си, Алекс?

Обзе я топло радостно чувство, усети тръпката, че е желана и нужна. Как да отклони поканата на приятелката си? Не искаше да ѝ отказва. Алекс стисна пръстите на Джоана.

— Графикът ми е без значение. Непременно ще дойда.

И погледна бебето с нов, собственически интерес, ала неприятна мисъл ѝ мина през главата. А ако това е единственото дете в нейния живот? Скръб скова сърцето ѝ.

Все още под влияние на противоречивите чувства, Алекс се бореше с настроението си на връщане към кантората. Глупаво бе да зачеркне завинаги идеята за брак и семейство, разсъждаваше тя. Беше млада, имаше достатъчно време пред себе си. Можеше да се появи и друг мъж в живата ѝ някой ден. И дете...

Всъщност не държеше толкова на детето. Никога не бе изпитвала настояща нужда от семейство. Дори като осъзна, че след смъртта на Гюс би останала съвсем сама на света, не смяташе, че едно дете ще е утеха.

Освен ако не беше дете на Кейн. С него всичко бе различно.

Тя влезе в помещенията на „Пенс Уитфийлд“ през задния вход и сви по коридора, водещ към канцелариите на отдела „Имения и попечителства“. Във фойето се въртеше обичайната пъстра тълпа, но за миг Алекс не повярва на очите си.

В дъното до пропуска стоеше висок, строен мъж в безупречно ушит сив костюм с жилетка и поразително приличаше на Кейн.

Тя се закова на място. Чиновникът зад нея се блъсна в гърба ѝ и за малко да изпусне купа книги от ръцете си. Алекс измънка някакво извинение почти като насън.

Ще му кажат, че съм излязла. Дали ще си отиде, или ще чака?

Тя бавно закрачи през фойето към него.

Облечен е в общоприетата униформа, отбеляза Алекс. В Дулут нито веднъж не бе носил костюм и жилетка. Едва го позна.

Кейн кимна на човека на пропуска, вдигна служебното си куфарче от крокодилска кожа и понечи да тръгне. Тя забърза. Не може да си отиде просто така. В никакъв случай!

— Кейн! — извика подире му.

Той се обърна и удивено вдигна вежди, като я видя.

Какво чудно има, запита се тя и забеляза, че почти тича през фойето. А като стигнеше до него? Нима щеше да се хвърли в обятията му като онази нощ в „Ингълнук“?

Той остави куфарчето до едно кресло. Въобще нямаше намерение да си отива, а сядаше да чака.

Но защо? Алекс си спомни розите, телефонния разговор и разочарованието от собствените ѝ прибързани заключения. Той можеше да бъде в „Пенс Уитфийлд“ по десетки причини. Повечето изобщо не бяха свързани с нея.

Тя пое дълбоко въздух и се насили да върви спокойно с дружелюбна усмивка и протегната ръка.

— Каква изненада, Кейн! — Алекс с гордост установи, че добре имитира самонадеяност. — Нали беше скъсал с „Пенс Уитфийлд“?

— Имаше нещо такова — потвърди той, без да поеме ръката ѝ, — но настъпиха известни промени. Май не се радваш, Алекс?

Преди тя да реши дали весело да отрече предположението му, или да избухне в плач и да признае истината, вратата на кабинета на Невил Морган се отвори:

— Кейн, момчето ми. Добре дошъл отново! Влез да обсъдим как ще възстановим щетите от това твое безумство.

Алекс се втренчи в Кейн, твърде шокирана, за да издаде звук. „Настъпиха известни промени.“ Нима искаше да каже, че...

Невил Морган се засмя насреща ѝ.

— Браво, Александра. Изглежда си подценила способностите си на посредник. Хайде, Кейн, ела.

Кейн ѝ отправи едва забележима крива усмивка.

— После ще поговорим, става ли? — И изчезна. Невил Морган го въведе в кабинета си и безцеремонно затвори вратата.

Алекс приседна на страничната облегалка на най-близкото кресло. Иначе щеше да се строполи на пода.

Кейн се връщаше в „Пенс Уитфийлд“! Доброжелателният тон на Невил Морган бе недвусмислен. Кейн бе отново тук!

Но защо? Той бе заявил, че остава в Дулут. Нямаше причина да крие намеренията си последния път в „Ингълнук“. Напротив, бе длъжен да ѝ каже истината, особено ако е мислел да се върне.

А той твърдеше, че изобщо не възнамерява да идва в „Пенс Уитфийлд“. И Алекс му повярва.

Какво го бе накарало да промени решението си?

Тя прехвърли всички възможности. Не бяха угризения на съвестта; имал е достатъчно време за мислене, преди да предприеме първата стъпка. Не ще да е и нещо в Дулут, не може да са се скарали с Фиона.

Възможно ли е да го прави заради нея? Въпросът бе плах подсъзнателен шепот, шокиращо запитване с немислим подтекст. И все пак предлагаше единственото приемливо обяснение.

„Всичко ще се оправи, щом двама души държат един на друг.“ — бе казал Кейн през нощта, която прекараха заедно.

Ала на сутринта Алекс отхвърли неговото решение, а той отказа да обмисли нейното. Нямаше място за компромиси, нито желание за взаимна отстъпчивост, тъй че се разделиха.

А ако това бе неговият отговор, след като е премислил...

Аз печеля, щом го прави заради мен, помисли с апатия Алекс.

Връща се в службата, която мрази, към професията, която вече не обича, в месомелачката, както сам се бе изразил.

Мислите бурно нахлуваха в главата ѝ. Двамата с Невил Морган щяха да се споразумеят. Кейн знаеше, че може да има каквото пожелае. Съдружниците щяха да се съгласят на всичко.

Думите му се завъртяха в паметта ѝ: „Колко дълго, мислиш, ще трае това споразумение? След колко време той и околните ще започнат да престъпват обещанията си?“

Осъществимо е, каза си Алекс. Ето тя го бе постигнала: прекара почивните дни с баща си; излезе на обяд с Джоана; не работи извънредно тази седмица и никой нищо не ѝ каза... Но... Съмнението се прокрадва в нея.

Дълбоко в себе си тя разбираше, че трудно щеше да устоява мечтаната свобода. Имаше куп специални проекти и важни дела, работното време все не стигаше. И макар Невил Морган да не я тормозеше в момента, той никога нямаше съвсем да отпусне юздите и в крайна сметка щеше да надвие.

Ако така стояха нещата в нейния отдел, отличаващ се със сравнително спокоен ритъм на работа, на какво ли напрежение би бил подложен Кейн, за да удържи извоюваното?

Преди още съзнателно да реши да действа, Алекс се озова в кабинета на Невил Морган, затръшвайки вратата и подпирайки я с гръб, за да не пусне възмутената му секретарка след себе си. Морган скочи от креслото.

— Имаме поверителен разговор, Александра!

Без да му обръща внимание, тя изрече задъхано:

— Ако го правиш заради мен, Кейн, недей. Не се връщай!

Кейн стана бавно и се извърна да я погледне. Смайването му бе изписано на лицето; за първи път го виждаше дотолкова изненадан, че да изгуби професионалното си самообладание.

Добре, каза си тя. Погрешно бе изтълкувала ситуацията, действията му нямаха нищо общо с нейните желания. Ала този факт ни най-малко не обезсмисляше съвета ѝ. Кейн нямаше да бъде щастлив в „Пенс Уитфийлд“, щом сърцето му бе другаде.

Лицето на Невил Морган доби морав оттенък.

— Достатъчно търпях нахалството ти, госпожице! Вън!

Алекс не го и погледна, все още вперила поглед в Кейн.

— Недей — прошепна тя. Отвори вратата, шмугна се под носа на изненаданата секретарка и се втурна към канцеларията си.

— Какъв е този... — подзе Шарън, щом Алекс връхлетя вътре.

— Никакви клиенти. Никакви телефонни разговори — отсече тя, блъсна вратата зад гърба си и застана наред стаята със скръстени ръце, тресяща се цялата, сякаш стоеше гола в стихията на снежна фъртуна.

Изложи се като първата глупачка този път! Вратата внимателно се отвори и Кейн въздъхна:

— Ох, олекна ми. Мислех, че ще трябва да влизам с взлом.

— Казах, че не искам да ме безпокоят!

— Шарън не е виновна. Предаде ми нарежданията ти. В тях не се споменаваха за колеги.

— Ти не си ми колега.

— Какъв съм ти тогава? — Гласът му бе нежен, почти гальовен.

Сякаш ще ме разубеждава да не се хвърлям от прозореца, помисли с горчивина Алекс.

— Мълчание. Добре, ще говорим по този въпрос по-късно. Междувременно имам куп други въпроси. Защо не искаш да се върна във фирмата, Алекс?

— Не ме разпитвай, Кейн. — Тя му обърна гръб, ала усети някакво движение и след миг сакото му се приземи на креслото до нея, последвано от жилетката и вратовръзката.

— Така се чувствам отлично — каза спокойно той. — Мога да остана тук, докато ти си тръгнеш.

Тя го погледна през рамо: седнал върху бюрото, запретнал ръкави до лактите, решен да не мърда от мястото си.

— Защо, Алекс? — повтори търпеливо той.

Тя потисна въздишката си и се извърна с лице към него:

— Заради онова, което ми каза. Мисля, че няма да си щастлив тук. Това е всичко.

Ако следващият му въпрос бъде защо тя смята, че щастието му е нейна работа, нямаше да получи никакъв отговор.

— Нима за теб има значение дали съм щастлив, или не?

Тя му отправи бездушна, широка усмивка, избягвайки погледа му:

— Разбира се. Винаги съм искала хората да са щастливи.

— Колко мило! — Гласът му бе нежен. Той измъква едва роза от вазата и зарови нос в разтворения цвят. — А ти, Алекс?

— Дали съм щастлива? — Тя сви рамене и заподрежда учебниците по право, струпани върху шкафа зад бюрото ѝ. — Може би.

— А според мен с голямото ти бъдеще тук е свършено. Розите едва ли са от Невил Морган.

Алекс преглътна с усилие. Не бе и посмяла да мисли какво ще прави нататък. Първо скочи в огъня...

— Не се тревожи за моето бъдеще.

— Щом ти си позволи да се тревожиш за кариерата ми и аз имам право да се безпокоя за твоята. — Той се приближи. Тя усети аромата на розата в ръката му. — Не виждам как Невил ще те предложи за съдружник след представлението, което изнесе в кабинета му.

— Все ми е едно. — Прозвуча неубедително, ала тя не се трогна. — Вече не искам да се обвързвам тук за цял живот.

— Зависи, не мислиш ли?

Алекс долови в гласа му съдържан смях.

— За какво намекваш?

— Зависи с кого се обвързваш.

Сърцето ѝ се сви до болка, но не можеше да си позволи да се надява. Достатъчно разбити надежди бе изстрадала.

— Ако ми предлагаш работа при Фиона...

— Не. — Той хвърли розата, сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. — Макар че ако искаш...

Алекс помръкна. Отначало бе погледнала с високомерие на дейността на Фиона, а сега работата при нея ѝ се струваше рай... Стига само и Кейн да е там.

Той повдигна брадичката ѝ, докато погледите им се срещнаха.

— Намеквам за абсолютно законно обвързване, на лична основа. Омъжи се за мен, Алекс.

Тя ахна, задави се и започна да кашля. Той я тупа по гърба в продължение на половин минута и накрая запротестира:

— Господи, Алекс, ще престанеш ли? Не съм и предполагал, че предложението ми за женитба ще има такъв ефект!

Тя успя да си поеме дъх и прегракнало попита:

— Правиш го, защото знаеш чувствата ми и ме съжаляваш, нали?

Кейн изруга и я дръпна в прегръдките си.

— Никога не съм те смятал за глупачка, Алекс. Но последното ти твърдение заслужава наказание. — Устните му се впиха в нейните в продължителна, властна целувка, която я лиши от всякаква способност да мисли, да се движи, да действа, омагьосана от топлината и силата му.

Той я отдалечи от себе си.

— Още ли твърдиш, че... — Замълча, после измърмори: — По дяволите! Ще се възползвам от вниманието ти към мен в този момент.

Втората целувка бе по-нежна, по-ласкава, по-прекрасна. Когато той отдръпна устни, Алекс се почувства несигурна, безсилна да овладее треската на тялото си.

— Още ли твърдиш, че искам да се ожения за теб от съжаление? — леко заканително попита Кейн.

Тя поклати глава и зарови лице в рамото му. Горещи, щастливи сълзи пареха клепачите ѝ.

— Когато връхлетя в кабинета на Невил, от думите ти за миг ми се стори, че не те интересувам и че с нищо не мога да променя отношението ти — тихо призна той.

— Не. Съвсем не. — Алекс го погледна с широко отворени очи.

— Дойдох тук, видях розите и пак не бях сигурен. Но щом каза, че искаш да съм щастлив... — Той опря буза в косите ѝ. — И аз искам да си щастлива, Алекс. Онази сутрин, като ме обвини, че очаквам да зарежеш всичко заради мене, имаше право. Накара ме да се замисля. После ти се обадох по телефона и разбрах колко си нещастна...

— Но аз се стараех да не проличи.

— Не отричам, че се стараеше — усмихна се той. — Но аз все пак усетих. Тогава осъзнах, че каквото и да правиш, аз съм разбил кариерата ти. Не искаше да напускаш, а съдружниците никога вече нямаше да ти се доверят напълно. И аз бях причината за всичко! Започнах да търся компромисно решение.

— Няма такава.

— Вярно е. Затова се обадох на Невил.

Тя вдигна глава.

— Значи наистина си дошъл в „Пенс Уитфийлд“ заради мен?

— Да. И бих могъл да остана. Ако искаш, ще се върнем при Невил, ще се хвърлим в краката му и ще молим за прошка.

— Няма да си щастлив, Кейн.

Той я притисна в обятията си.

— Няма да съм на върха на щастието, може би, но ще съм най-малкото доволен, щом ти си до мен.

— Фиона няма да се зарадва.

— Вярно. Но ще го преживее. Е, Алекс? Какво избираш?

Тя се предаде.

— Само не „Пенс Уитфийлд“. Едва ли ще постигнем много под крилото на Невил. Освен това си прав. Нямам бъдеще тук, но не заради избухването ми следобед, а защото съм се променила. Сега ценя други неща, Кейн.

— Подозирах го — каза ѝ с усмивка той. — Забелязах промяната още първата вечер в пансиона.

— Но как? — полюбопитства тихо тя. Нима още тогава е било очевидно, че се влюбва?

— Когато интуицията ти подсказа, че сме от един отбор.

— Без да знам кой е противника — мрачно поясни Алекс.

— Така беше. — Той нежно я погали по косата. — Когато се появи в Дулут, аз се опитах да се скрия. Страхувах се.

— От мен?

— От невероятната чиста магия около теб, която ме влудява.

— Затова ли съм добра стръв? — безизразно попита тя.

— Извинявай за тогава. Сигурен съм, че си нямала представа за играта на Невил. Но бях засегнат и си го изкарах на теб. — Той я целуна по върха на нослето и добави: — Затова си толкова привлекателна. Помниш ли онзи коледен банкет?

— Имам някакви спомени — предпазливо отвърна Алекс.

— Половината от вечерта прекарахме уединени в дъното на залата, а ти искаше да говорим само за делото „Рейнолдс“. Дори не забеляза, че съм хлътнал по теб.

— Забелязах, че две минути по-късно танцуваше с Лийл Морган.

— Така ли? — Изглеждаше доволен. — По едно време наистина мислех да се ожения за нея. И това най-много ме ужаси, когато преоценявах живота си... Разбрах, че тя ме бе привлякла, само защото нямаше нужда да я ухажвам. Щеше да склони, без да я заключват, бас държа. После се появи ти, но се интересувах единствено от работа.

— Чудех се как да привлека вниманието ти.

— Е, успя. Показа ми, че съм ти абсолютно безразличен.

— О!

— Когато се появи в Дулут, знаех, че трябва да стоя настрана, но не можех. Ти беше друга, някак си по-нежна. Най-малкото усещаше двусмислените ми подмятания.

— Та кой не би ги усетил!

— Преди нямаше да ти направят впечатление — каза той. — И тъй, внезапно се оказах влюбен до уши. Бях убеден, че ще ме разбереш, че желая точно това, което ти предлагаш, но последната сутрин ти ми го хвърли в лицето...

— Държах се като идиотка — призна глухо Алекс.

Кейн целуна слепоочието ѝ.

— Ако не бях пристигнал днес в Минеаполис, Алекс, щеше ли да ми се обадиш, когато пристигнеш при Пол заради имението?

Тя мислено проигра няколко възможни отговора, ала сега истината ѝ бе най-нужна.

— Да. Дори да ме заболеше от срещата ни, перспективата да не те виждам бе по-мъчителна.

— Никога вече няма да е така. Обещавам — дрезгаво каза той и бръкна в джоба на панталона си. — Донесох ти това.

Като магическо махало, на фина сребърна верижка пред очите ѝ се люлееше ахатът, който той бе намерил на брега на „Ингълнук“. Алекс го стисна в ръката си и промълви:

— Значи не го изхвърли?

— Опитах. Но сърце не ми даде. Сигурно въпреки всичко съм се надявал, че ще го носиш някой ден.

Тя се обърна и наведе глава. Кейн закопча верижката и долепи устни до клипса.

— Къде ще отидем през медения месец? — попита, като я обръщаше към себе си.

— Все ми е едно. Нима можем да си го позволим? Аз съм без работа, ти си наполовина безработен.

— Разбира се, че ще си го позволим — разсмя се Кейн и я целуна. — Можем да отидем, където поискаме. — Той я притегли към себе си. — Имаме средства за преживяване. Не съм последния бедняк.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го тя.

— Натрупал съм известно богатство тук, просто защото не ми оставаше време да харча. Пък и леля Тес ми завеща това-онова.

— „Прави каквото трябва, а не непременно онова, на което си способен.“ — изрецитира Алекс. — Сега знам какво е искала да каже. Само защото си добър в една малка област от правото, не означава, че трябва да се занимаваш изключително с нея. Съществуват и други важни неща на света, дори да са от значение само за теб.

Усмивката му я накара да се почувства така, сякаш бе спечелила безценна награда.

— Фиона направи голям пробив с кантората си за толкова години и сега се кани да ми я отстъпи. Следователно, ако имаш желание да практикуваш, ще ми станеш съдружник. Ако решиш да отглеждаш цветя...

— Ще станем съдружници, Кейн. Вече имам първия клиент.

Кейн изглежда подозрително розите на бюрото й.

— Плейбойт Пол? Да не стане повече от клиент...

Алекс го прегърна силно.

— Не, разбира се. Ти ще си най-добрият ми приятел и любовник.

— И най-големият досадник понякога.

Алекс се усмихна при спомена и нежно обеща:

— Няма да те упрекна. Наистина те обичам, с цялото си сърце.

Кейн се замисли.

— Ами ако е просто от магията на езерото?

Тя се намръщи укорително.

— Хайде да се връщаме — добави тихо той. — Защото и аз те обичам. И искам да съм сигурен, че никога няма да се избавим от тази магия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.